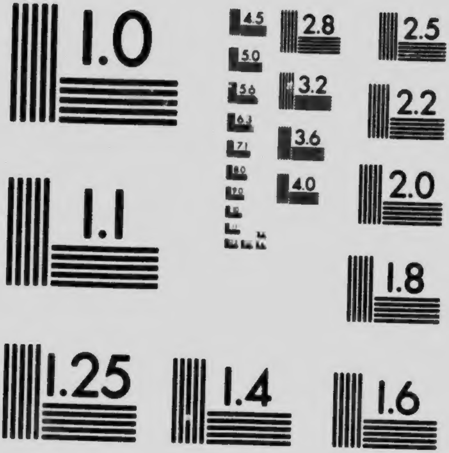
1.0
1.1
1.25
1.4
1.6
1.8
2.0
2.2
2.5
2.8
3.2
3.6
4.0
4.5
5.0
5.6
6.3
7.1
8.0
9.0

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART
NATIONAL BUREAU OF STANDARDS
STANDARD REFERENCE MATERIAL 1010a
(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

SÖGUSAFN HEIMSKRINGLU

JON OG LÁRA

Eða: Upp koma svik um síðir

The Viking Press, Limited
Winnipeg, 1914

PS
1474
C5J6

JÓN OG LARA.

Eða: Upp koma svik um síðir

1. KAPÍTULI.

Loftið var þrungið af kafaldi og snjór lá á jörðunni, þegar Jón Treverton kom með suðvestur járnbrautarlestinni um miðja nótt. Það var fátt manna með lestinni, svo Jón hafði annars flokks vagnklefa út af fyrir sig.

Hann reyndi að sofa, en það tókst ekki, og þess vegna sat hann hugsandi um umliðna æfi, ásakandi sjálfan sig fyrir ýmsa heimskulega breytni, er kom því til leiðar, að honum hafði liðið fremur illa síðasta undanfarinn tíma. Hann byrjaði starfsskeið sitt með nokkrum fjármunum og foringjastöðu í herdeild, en þegar hann var búinn að eyða föðurarfinum og selja foringjastöðu sína, þá var hann orðinn frjáls maður og lifði eins vel og hann gat, þó enginn vissi hvernig, nema hann sjálfur.

Hann var nú á leiðinni til kyrláts bæjar í Devonshire skamt frá Dartmore. Þangað var hann boðaður með símskeyti, er tjáði honum, að ríkur ættingi hans væri helsjúkur, og langaði til að sjá hann áður en hann skildi við lífið hérna megin. Jasper

Treverton hét þessi gamli maður, og hafði Jón gert sér von um að erfa hann, en sú von hvarf, þegar öldungurinn ættleiddi unga, foreldralausa stúlku, sem sagt var að honum væri mjög ant um. Jón hafði aldrei séð þessa stúlku, en naumast hefir hann ímyndað sér að hún væri góð og göfug.

'Hann var aldrei vinveittur mér eða mínum', hugsaði Jón, 'en ég var eini lifandi ættinginn, svo hefði hún ekki verið, þá hefði mér hlotnast arfurinn'.

Hann gat ekki varist því, að hugsa um þennan frænda sinn, sem þó voru litlar líkur til að arfleiddi hann að nokkru.

Slæmur maður var Jón Treverton alls ekki, þó heimurinn hefði spilt honum að sumu leyti. Hann var fríður maður sýnum og aðlaðandi, svo fleiri en ein stúlka hafði fest ást til hans. Hverflyndur var hann í meira lagi, sá alt af bjartari hliðina við hvað eina, ef hún á annað borð var til, og forðaðist að hugsa alvarlega.

Einni stundu eftir miðnætti nam lestin staðar 40 mílur fyrir vestan Exeter, þar fór Jón af lestinni og spurði stöðvarstjórann, hvort hugsanlegt væri að geta fengið vagn um þennan tíma nætur.

'Hér er eineykisvagn, sem bíður eftir manni frá London', svaraði maðurinn og geispaði.

'Ég býst við að þér séuð maðurinn'.

'Léttivagn frá Treverton Manor?'

'Já'.

'Þakka yður fyrir, já, ég er maðurinn, sem vænst er eftir. Þetta er hugulsemi', sagði hann við sjálfan sig um leið og hann gekk í áttina til vagnsins og vafði um sig stóru yfirhöfninni sinni.

'Hér er ég, maður minn', sagði hann þegar hann kom að vagninum. 'Hafið þér beðið lengi?'

'Nei. Ungfrú Malcolm hélt að þér munduð koma með þessari lest'.

'Hún hefir þá sent yður eftir mér?'

'Já'.

'Og hvernig líður hr. Treverton?'

'Hann er aðfram kominn. Læknirinn álítur að hann geti ekki lifað margar stundir, og ungfrú Malcolm sagði við mig: 'John, þú verður að aka eins hart og hesturinn er fær um að hlaupa, því pabba langar til að sjá hr. Jón áður en hann deyr'. Hún kallar gamla manninn ávalt pabba, af því hann hefir ættleitt hana fyrir 10 árum og alið hana síðan upp eins og væri hún dóttir hans'.

Um leið og þeir óku í gegnum þorpið eftir þröngri götu, sá Jón gamla steinkirkju, en þó fremur óglögt, síðan lá vegurinn yfir hæðir og lautir á víxl og var fremur erfiður yfirferðar.

'Húsbónda yðar þykir þá vænt um ungu stúlkuna?' spurði Jón Treverton, þegar hesturinn linaði sprettinn eitt sinn.

'Mjög vænt. Hún er hér um bil eina manneskjan, sem honum hefir nokkru sinni þótt vænt um'.

'Er hún í jafn miklu afhaldi hjá öðrum mönnum?

'Ó-já, ungfrú Malcolm er vanalega vel liðin, þó álíta sumir hana drambsama. Það er ekki auðvelt að ná vináttu hennar; heldri stúlkurnar í þorpinu umgangast hana fremur lítið. Kona mín, sem búin er að vera þar vinnukona síðustu 20 árin, segir hið sama. En vel er talað um ungfrú Malcolm samt sem áður, og Súsanna mín hefir ekkert út á hana að setja. Við höfum allir einhver einkenni, og ungfrú Malcolm hefir sín, eins og eðlilegt er', sagði maðurinn síðast.

'Á—á', tautaði Jón Treverton. 'Ímyndunarrík stúlka, hugsa ég, og þar á ofan slæg. Hafið þér nokkru sinni heyrt hvaða stöðu hún tilheyrði þegar frændi minn ættleiddi hana?' spurði hann í fullum róm.

'Nei. Hr. Treverton hefir haldið því leyndu. Hann var búinn að vera heilt ár fjarverandi frá ættaróðali sínu, þegar hann kom með hana, og sagði ráðskonu sinni, að hún væri dóttir eins af vinum sínum, en væri nú foreldralaus og að hann hefði ættleitt hana. Hún var þá 7—5 ára gömul, mjög fagurt barn, og nú er hún orðin töfrandi fríð stúlka'.

Jón Treverton ákvað með sjálfum sér, að þessi fagra, slæga stúlka skyldi engin áhrif hafa á sig.

Ökumaður var skrafhreyfur, en Jón spurði ekki um fleira, svo þeir óku þegjandi áfram, unz þeir komu að þorpinu Hazlehurst. Lítill lampi logaði fyrir utan pósthússdyrnar, þegar þeir óku fram hjá, svo komu þeir á breiða braut með háum álmviðartrjám til beggja hliða, og eftir henni óku þeir, unz þeir komu að stóru járngrindarhliði, fyrir utan Hazelhurst höllina

Ökumaður rétti samferðamanni sínum taumana, en fór sjálfur ofan úr vagninum til að opna grindarhliðið. Jón ók inn eftir bugðóttri braut, sem lá upp að stóru, rauðu múrsteinshúsi, með mörgum löngum og mjóum gluggum. Fram af dyrunum var breitt steinþak og undir því tvær steintröppur með breiðum þrepum, sín til hvorrar handar. Það var nægilegt stjörnuljós til þess, að Jón sæi þetta um leið og hann ók með hægð að hallardyrunum. Auðséð var, að komu hans hafði verið vænst, því áður en Jón var kominn ofan úr vagninum, gægðist gamall þjónn út úr dyrunum og opnaði þær til fulls, þegar hann sá Jón Treverton. Hann gekk inn í anddyrnar, stórt og rúmgott, ferkantað herbergi; gólfið var úr marmara, með hvítum og dökkum ferhyrningum ; og á skákborði, á því láu ýmislega lit skinn af viltum og tömdum dýrum. Veggirnir voru prýddir með myndum af ættfólkinu, og gömlum vopnum. Til annarar handar var gamalt og stórt eldstæði, og logaði þar eldur mikill, sem var mjög aðlaðandi fyrir gestinn eftir ferðalagið þessa köldu nótt. Stórir, útskornir stólar úr eik, með dökkrauðum sessum, stóðu hér og þar. Inst í herberginu stóð stórt matvælaborð með undarlegum skálum og könnum úr Austurlanda postulíni.

Á meðan þjónninn fór að segja komu gestsins, settist Jón við eldinn.

'Guði sé lof, að þér eruð kominn nægilega snemma, hr. Treverton', sagði hún alverlega, en Jón áleit þessa alvöru vera hræsni.

Við eldinn sat stúlka, klædd í dimmbláan kjól, sem svaraði vel til jarpa hársins og föla, gagnsæa hörundsins. Um leið og hún stóð upp og sneri sér að Jóni, sá hann að hún var einkarfögur, en saman við fegurðina var eitthvað, sem honum var óskiljanlegt.

Nú kom gamli maðurinn aftur og sagði að ungfrú Malcolm langaði til að sjá hann. Sjúklingurinn hefði sofnað rólegri svefni en nokkru sinni áður.

Jón fylgdi gamla manninum upp á loft. Allstaðar voru myndir af ættfólkinu, og í hverju horni var fult af ýmiskonar postulínsgripum. Þjónninn opnaði dyrnar að daglegu stofunni, og logaði þar ljós á tveimur lömpum. Fyrir dyrunum að næsta herbergi hékk þykk, græn damaskusblæja. Arinhillan var ofarlega á veggnum og á hana raðað fjölda af Austurlanda postulínsmununum.

'Gamalt en fallegt hús', sagði Jón við sjálfan sig. 'Til þess að halda því við, þarf eigandinn að hafa að minsta kosti tvö þúsund [illegible] árið, en ég býzt við, að Jasper Treverton hafi sex sinnum það í tekjur. Og ég hefi aldrei séð þetta fyr, af því faðir minn og hann lentu í þrætum'.

'Hún álítur sig óhulta með erfðaskrá gamla mannsins', hugsaði Jón um leið og hann mintist með fáum orðum á ferð sína.

'Maður má líklega ekki gera sér von um, að frænda mínum batni?' spurði Jón.

'Alls enga', svaraði Lára Malcolm alvarlega. 'Læknirinn frá London kom hér í síðasta sinni í dag. Hann hefir komið hér vikulega síðustu tvo mánuðina, en í dag sagði hann enga ástæðu fyrir sig að koma aftur. Hann bjóst ekki við að pabbi — ég hefi ávalt kallað föðurbróður yðar þessu nafni — mundi lifa til enda þessarar nætur; en hann hefir verið rólegri og kvalaminni síðan og sefur nú vært. Vera kann hann lifi lengur en læknirinn bjóst við, en enga von hefi ég'.

Þetta talaði hún lágt og kyrlátlega, sem gaf til kynna djúpa sorg eða örvinglan, eins og hún hefði mist alt, þegar þessi æskuvinur og verndari var tekinn frá henni.

Jón Treverton athugaði hana nákvæmlega, og hann gat ekki annað en dáðst að hinni gallalausu fegurð hennar.

'Þér virðist bera mikinn hugþokka til frænda míns, ungfrú Malcolm', sagði Jón.

'Ég elska hann innilega', sagði hún. 'Hann hefir verið mér sem góður faðir síðan ég var barn'.

'Þó hljóta samvistir ykkar að hafa bakað yður allmikið mótlæti með köflum, eftir því sem faðir minn lýsti honum'.

'Mér lánaðist furðanlega fljótt að skilja hann, og umbera galla hans. Ég vissi, að hann var í rauninni eðallyndur maður'.

Hún er án efa smjaðrari og hræsnari, hugsaði Jón. Mér dettur ekki í hug að dást að henni, þó hún hafi fögur augu.

Stundarkorn sátu þau þegjandi.

'Ég á líklega yður að þakka símritið, sem kallaði mig hingað?' sagði Jón.

'Nei, ekki mér beinlínis. Það var ósk föðurbróður yðar, að þér kæmuð hingað, sem hann þó lét ekki í ljós fyr en á mánudaginn, enda þótt ég væri oft búin að spyrja hann, hvort hann vildi ekki gera boð eftir þessum eina lifandi ættingja sínum'.

'Og það var í fyrradag, sem frændi mintist á mig í fyrsta sinn?'

'Já, í fyrradag. Hann vissi ekki um heimili yðar, en áleit að málafærslumaður föður yðar mundi þekkja það. Ég skrifaði samkvæmt skipun hans'.

'Hann fann mig líka undireins, og ég fór strax eftir að hafa fengið boðin. Ég hefi alrei séð þennan frænda minn, en er samt glaður yfir því að hann mintist mín að síðustu, enda þótt ég geri mér ekki von um, að erfa neitt af eigum hans'.

'Ég veit ekki, hvers vegna þér búist ekki við að erfa eignir hans, hr. Treverton', svaraði Lára rólega. 'Hver ætti að erfa hann annar en þér?'

'Auðvitað þér', svaraði hann, 'sem eruð ættleidd dóttir hans, og verðskuldið velvild hans fyrir alla yðar umhyggju fyrir honum. Þér hljótið að þekkja ákvarðanir hans í þessu efni, og að þér ekki látist þekkja þær, er eflaust gert í þeim tilgangi að villa mér sjónir'.

'Mér þykir slæmt, að þér skulið ætla mér þetta, hr. Treverton. Ég veit ekki, hvernig frændi yðar hefir ráðstafað eignum sínum, en mér ætlar hann þær ekki'.

'Hvernig vitið þér það?'

'Þegar hann ættleiddi mig, sagðist hann ekki arfleiða mig að neinu, og hann hefir seinna endurtekið það oftar en einu sinni. Fyrsta kveldið, sem ég kom hingað, sagði hann: Ég hefi orðið að umgangast hræsnara og smjaðrara, Lára, svo nú er ég hættur að bera traust til þessara brosandi andlita, en þitt bros á að vera einlægt, góða mín, því þú hefir enga ástæðu til að vera fölsk. Þegar ég var 18 ára, ánafnaði hann mér 6000 pund, svo ég skyldi ekki verða í vandræðum, þó hans misti við, en sagði mér um leið, að þetta væri alt, sem ég mætti búast við að fá frá sér'.

Meðan Lára talaði, vaknaði ný von hjá Jóni, en þegar hún þagnaði hugsaði hann: 'Hún er nógu slæg til að vekja hjá mér vonir, en ég er ekki nógu heimskur til að trúa henni'.

Þjónninn kom nú inn og sagði að matur væri á borð borinn handa herra Jóni í borðstofunni niðri. Hann fór því ofan, en bað Láru að gera sér aðvart undir eins og hinn veiki frændi hans vaknaði.

Borðstofan var skrautleg og leizt Jóni vel á hana. Maturinn var ágætur, en í því ásigkomulagi, sem Jón var, hafði hann ekki góða matarlyst, en þar á móti bragðaði hann með ánægju á víni því, sem á borðum var. Hann leit í kringum sig á dýru húsmunina, sem báru vott um mikinn auð, og óskaði með sjálfum sér, að hann gæti eignast, þó ekki væri nema helminginn af öllu þessu.

Nú kom þjónninn og sagði honum, að Jasper Treverton væri vaknaður og langaði til að sjá hann. Hann fylgdist því með manninum upp í herbergi hins veika manns.

Lára sat hjá rúmi hans, en stóð upp og fór í burt undir eins og Jón kom inn.

'Seztu niður, Jón', sagði gamli maðurinn með veikri röddu og benti honum á stól. 'Það er býsna seint, sem við sjáumst', sagði hann, 'en það er þó líklega betra, að við fundumst áður en ég dey. Ég vil ekki tala um ósáttina milli föður þíns og mín, ég býst við að þú þekkir hana. Okkur skjátlaði báðum, en nú er of seint að bæta úr því. Guð veit að mér þótti einu sinni vænt um Richard Treverton'.

'Það sagði faðir minn mér oft', svaraði Jón í lágum róm. 'Það var slæmt, að hann skyldi verða ósáttur við þig, en enn þá verra að hann skyldi ekki leita sátta'.

'Faðir þinn var drambsamur maður, Jón. Flestir í hans stöðu myndu hafa smjaðrað fyrir mér, vegna peninga minna, en það gerði hann aldrei'.

'Hann hefir auðvitað haft sína galla, en ágjarn mun hann ekki hafa verið', sagði Jón.

'Ég veit það', svaraði Jasper. 'Þú hefir heldur ekki heimsótt mig, Jón, og þó munt þú hafa vitað, að þú varst eini lifandi ættingi minn'.

'Já, ég vissi það'.

'Og samt léztu mig í friði og gerðir þig ánægðan með það, sem að höndum bar? Gott, þú munt varla þurfa að iðrast þess, að þú varst ekki að kvelja mig'.

Jón Tseverton roðnaði og hjarta hans fór að slá hraðara en áður.

'Dauði minn gerir þig að ríkum manni', hélt Jasper áfram að segja. Hann talaði lágt, svo Jón varð að lúta niður að honum til að heyra orð hans. 'En með einu skilyrði samt, — skilyrði, sem ég held þér veiti ekki erfitt að uppfylla'.

'Þér eruð mjög góður', sagði Jón í geðshræringu mikilli. 'Ég hefi aldrei búist við þessu'.

'Nei, ég vona það', svaraði hinn. 'Fyrir nokkrum árum sór ég þann heimskulega eið, að arfleiða ekki þá einu manneskju, sem mér er ant um, og hverjum ætti ég þá að gefa eigur mínar öðrum en þér — sem ert nákomnasti frændi minn? Ég þekki ekkert ilt í þínu fari, og veit ekki, hvern orðróm þú hefir hlotið, en ég veit, að þú ert sonur þess manns, sem ég eitt sinn elskaði, og að þú ert fær um að uppfylla skilmála mína. Alt annað fel ég forsjóninni'.

Jasper hné nú niður á koddann og þagði í nokkrar mínútur. Jón leit í kringum sig í ríkmannlega herberginu, og bar það í huga sínum saman við fátæklega klefann, sem hann yfirgaf í London.

'Hvernig lízt þér á kjördóttur mína, Jón Treverton?' sagði gamli maðurinn og leit á hann.

'Mér virðist hún vera fríð stúlka', svaraði Jón, 'og ég held að hún sé góð stúlka líka, en ég þekki hana svo lítið ennþá'.

'Já, ennþá þekkir þú hana lítið, en þú munt fá betra álit á henni, þegar þú kynnist henni; um það efast ég ekki. Faðir hennar og ég vorum eitt sinn góðir vinir, og urðum samferða um Spán og Ítalíu, þangað til kringumstæðurnar skildu okkur að. Við fengum nefnilega báðir ást á sömu stúlkunni, en hún festi ást á Stefáni Malcolm, svo við skildum með þeim ásetningi, að finnast aldrei aftur sem vinir, fyr en Stefán lá á banasæng sinni. Stúlkan hafði svikið hann, og Stefán giftist annari nokkrum árum seinna. Þegar ég heyrði um hann getið, var hann fátækur, svo ég heimsótti hann; honum leið afarilla, og ég tók einkadóttur hans, þegar hann dó og ættleiddi hana. Ég get ekki lýst því, hve kær hún varð mér, en ég hafði svarið, að arfleiða hana ekki, og þann eið efndi ég'.

'En þér hafið séð um, að hún ætti óhulta framtíð'.

'Já, ég hefi reynt að bera umhyggju fyrir framtíð hennar. Guð gefi, að hún verði lánsöm. En gerðu nú svo vel, að kalla á þjón minn, Jón, ég er búinn að tala of mikið'.

'Eitt orð áður en ég fer. Leyfið mér að segja, að ég sé yður mjög þakklátur'.

'Sannaðu það, þegar ég er dáinn, Jón, með því að uppfylla óskir mínar. Og nú, góða nótt. Þú ættir að fara að hátta'.

'Má ég ekki vaka hjá yður það sem eftir er nætur?'

'Nei, nei, það gagnar ekkert. Ég sé þig á morgun, verði ég lifandi. Vertu nú sæll'.

Jón gekk út og kallaði á þjóninn, og fór síðan inn í bókhlöðuna, þar sem Lára sat. Hún leit upp, þegar hann kom inn.

'Hvernig lízt yður á hann?' spurði hún.

'Betur en ég bjóst við. Hann talaði við mig með fullu ráði'.

'Það gleður mig. Honum líður betur síðan hann svaf. 'Ég ætla að hringja og biðja Trimmer að fylgja yður til svefnherbergisins'.

'En viljið þér ekki sjálfar fara að sofa, klukkan er nærri þrjú?'

'Nei, ég get ekki sofið vegna áhyggju, en það getur skeð, að hann sakni mín, þegar minst varir. Ef til vill legg ég mig út af á legubekkinn von bráðar'.

'Hafið þér vakað þannig allar þessar nætur?'

'Já, lengur en viku; en ég er ekki þreytt. Ég held að líkaminn geti ekki þreyzt, þegar áhyggjur hvíla á sálunni'.

'Ég er hræddur um, að afleiðingarnar verði slæmar', sagði Jón.

Trimmer fylgdi honum til svefnherbergisins, en Jón sat lengi fyrir framan eldinn og var að hugsa um ókomna tímann og byggja loftkastala, og þegar birta tók af degi, var Jón enn ekki sofnaður. Klukkan var þá orðin átta.

Ungur maður kom með þvottavatnið inn til Jóns Treverton, og sagði honum að gamla manninum hefði liðið illa seinni part nætur.

Jón Treverton hraðaði sér á fætur og fór ofan;

þar fann hann Láru, föla og þreytulega, og sagði hún honum að gamli maðurinn væri með óráði.

Stundarkorn sat Jón hjá Láru, gekk síðan inn í borðstofuna og neytti morgunverðar. Að því búnu kveikti hann í vindli og gekk út í garðinn, og eyddi tímanum með því að rölta þar fram og aftur.

'Ég er bráðum þrítugur', sagði Jón við sjálfan sig. 'Nógu ungur til að byrja nýtt líf, og nógu gamall til að nota auðinn hyggilega'.

---

2. KAPÍTULI.

Ennþá lifði gamli maðurinn í sex sólarhringa. Jón Treverton kom inn til hans á hverjum degi og dvaldi þar fáeinar mínútur, en þess á milli var hann oftast úti á gangi.

Loks kom að því, að Jasper Treverton dó, með hendi Láru í sinni hendi og bros á vörum. Jón Treverton var hræddur við dauðann, hélt sig í fjarlægð og skifti sér af engu, að því er jarðarförina snerti, og lét séra Clare og hr. Sampson lögmann, sem báðir voru vinir hins framliðna, annast um alt.

Jasper Treverton var fluttur í hvelfinguna, þar sem margir af forfeðrum hans voru jarðsettir. Eins og sjálfsagt var, var Jón Treverton viðstaddur, en sökum umhugsunar um auðinn, sem í vændum var, heyrði hann hvorki né sá neitt af því sem fram fór.

Þegar hann kom heim að húsinu aftur, sá hann að gluggablæjurnar höfðu verið dregnar upp, og þótti honum vænt um það. Erfðaskrána átti að opna í daglegu stofunni. Sampson, lögmaður hins framliðna, opnaði erfðaskrána í viðurvist séra Clare, Erfðaskráin var glögt orðuð. Hún byrjaði á nokkrum upphæðum til gömlu þjónanna, lífeyri, árlegum, handa Andrew Trimmer, og mismunandi upphæðir, frá fimmtíu til tvö hundruð pund handa ökumönnum og þernum; lögmaðurinn Thomas Sampson átti að fá hundrað guineur, séra Theodore Clare gamlan silfurborðbúnað, og þegar þessu var aflokið, átti ættingi hans, Jón Treverton, að eignast alt annað, fast og laust, með því skilyrði að hann gengi að eiga Láru Malcolm innan tólf mánaða, og áttu þeir herrar, séra Clare og Sampson, að stjórna eignunum þetta ár; en ef giftingin ætti sér ekki stað, áttu umsjónarmennirnir að verja eignunum til stofnunar sjúkrahúss í bænum Beech-hampton, sem var þar í nánd.

'Leyfið mér að færa yður árnaðaróskir mínar, hr. Treverton', sagði Sampson. 'Þér eruð nú stórríkur maður'.

Ungfrú Malcolm varð forviða, þegar hún heyrði þessa ákvörðun erfðaskrárinnar um sig, stóð upp og gekk þegjandi út. Þjónarnir fóru á eftir Láru, en ón Treverton varð einn eftir hjá prestinum og lögmanninum, fölur eins og lík.

'Stúlkur kæra sig sjaldan um þá menn, sem aðrir velja þeim. Þó ég sé frænda mínum þakklátur, þá hefði ég heldur kosið, að hann hefði skift eignunum jafnt á milli okkar, án nokkurra skilmála'.

'Ég held að þér munið álíta meiri sælu í að eignast Láru, en allan auðinn', sagði séra Clare.

'Að 12 mánuðum liðnum, hr. Sampson, ef að ungfrú Malcolm vill ganga að því að giftast mér'.

'Hún mun naumast þverskallast við óskum fóstra síns, hr. Treverton'.

'Ef hún samþykkir að giftast mér', sagði Jón hugsandi.

'Þér hafið 12 mánuði til að ná ástum hennar', svaraði presturinn, 'og það má heita undarlegt, ef yður tekst það ekki á þeim tíma. Ég þykist alveg viss um það, að Lára hefir enn ekki felt ást til nokkurs manns, en þessi nýafstaðni viðburður hefir auðvitað hrellandi áhrif á hana eins og yður'.

Jón Treverton svaraði þessu engu. Loks sagði hann :

'Ætli ungfrú Lára haldi áfram að eiga hér heima?'

'Ég veit ekki um fyrirætlanir hennar', svaraði prestur, 'en ég álít hyggilegast, að stjórn heimilisins verði henni á hendur falin. Ég álít, að við, sem umsjónarmenn, höfum heimild til að gera henni slíkt tilboð, hr. Sampson, með samþykki hr. Trevertons'.

'Auðvitað'.

'Alt, sem ungu stúlkunni getur verið þægilegt, samþykki ég með ánægju', sagði Jon Treverton. 'Hér mun ekkert vera, sem krefst nærveru minnar, svo ég get snúið aftur til borgarinnar á morgun'.

'Langar yður ekki til að skoða óðalið, áður en þér farið til London?' spurði Sampson. 'Yður hlýtur að vera ánægja í, að skoða landeignina, sem að öllum líkindum verður yðar. Mér væri sönn ánægja að því, að þér dvelduð vikutíma á heimili mínu. Enginn þekkir landeignina betur en ég, og ég skal sýna yður hana alla'.

'Ég tek með ánægju þessu vingjarnlega tilboði yðar, hr. Sampson', svaraði Jón.

'Það gleður mig. Við borðum dagverð hér, og að honum loknum held ég bezt sé að þér verðið mér samferða heim. Vera yðar hér getur orðið Láru leiðinleg fyrst í stað'.

Þegar dagverði var lokið, gekk Jón upp í bókaherbergið til að tala við Láru og kveðja hana.

'Hr. Sampson hefir boðið mér að vera hjá sér nokkra daga, áður en ég fer til London', sagði Jón, 'og ég hefi þegið tilboðið. Ég hugsaði að yður kæmi bezt að mega vera einsömul'.

'Þér eruð mjög umhyggjusamur. Eg held að ég verði hér ekki marga daga hér eftir'.

'Ég vona, að þér verðið hér ávalt, báðir umsjónarmennirnir vilja það, og þó að minn vilji gildi lítið í þessu efni, þá er það innileg ósk mín, að þér flýtið yður ekki að yfirgefa þetta gamla heimili yðar'.

'Ég er yður yður þakklát. En ég treysti mér ekki til að vera einsömul á þessu góða heimili, þar sem mér hefir liðið svo vel. Ég þekki heiðarlegt fólk í þessum bæ, sem hefir herbergi umfram þau, sem það þarf sjálft að nota, og vill leigja þau. Þegar búið er að koma eigum mínum fyrir í koffortin mín, flyt ég þangað. Rentan af peningum þeim, sem frændi yðar gaf mér, er meiri en nóg til að lifa af fyrir mig'.

Þér ráðið auðvitað lífsstefnu yðar, ungfrú Malcolm, þó mér sé ant um, að yður líði vel', sagði Jón.

Klukkan var 10 um kveldið, þegar hr. Sampson ók heim með gest sinn.

Heimili Sampsons var snoturt mjög. Hann var ungur maður og ógiftur, vel efnaður og hafði arðsama atvinnu sem lögmaður. Eina systir átti hann, sem Eliza hét og átti hún heima hjá honum. Ekki var hún framúrskarandi fríð, en í flestu tilliti viðunandi.

Þessa fyrstu nótt, sem Jón var þarna, svaf hann óvanalega vel, en alt af dreymdi hann um Láru Malcolm, ásamt öðru andliti, sem honum var gagnkunnugt.

3. KAPÍTULI.

Daginn eftir var fagurt veður, og ók Sampson með Jón Treverton um landeignina og sýndi honum hana. Hann sagði Jóni, að landeignin gæfi af sér 11 þúsund pund árlega, auk þess væru 3 þúsund pund rentur af peningum, sem stæðu í ríkisskuldabréfum. Sampson talaði um þessa eign eins og Jón Treverton ætti hana, en þegar hann leit á Jón og sá, hve efablandinn og hnugginn hann var, varð hann alveg hissa, og gat ekki skilið, hvers vegna Jón gerði sér svo litla von um, að vinna ást Láru. Þegar þeir óku heim í rökkrinu, mintist hann á þetta við hr. Treverton.

'Nú, jæja, góði Sampson minn, margt getur skeð meðan bollinn er borinn upp að vörunum', svaraði Jón glaðlega. 'Ég verð að játa, að skilyrðin, sem fylgja arftöku minni, eru næsta ófrjálsleg, ég verð að bíða heilt ár eftir eignarréttinum, og svo er hann þar á ofan kominn undir dutlungum og uppátækjum ungrar stúlku'.

'Þér getið þó naumast ímyndað yður, að Lára neiti að giftast yður?'

Jón þagði lengi, svo Sampson varð að endurtaka spurninguna.

'Hvort ég held að hún neiti mér?' endurtók Jón hugsandi — 'því ver veit ég það ekki. Kvenfólk er hneigt til að hafa rómantiskar skoðanir í fjármálum. Þér vitið, að hún hefir næg efni til að lifa óháð, og svo getur skeð, að hún taki einhvern annan framyfir mig. Skilyrðin við þessa arfleiðslu eru sett í því skyni, að setja drambsama og metorðagjarna stúlku upp á móti mér'.

'En hún veit, að með því að neita yður sviftir hún yður arftökunni og eyðileggur áform fóstra síns, en svo vanþakklát getur hún naumast verið. Þér megið reiða yður á það, að hún álítur það skyldu sína að segja já. — Það er heldur ekki mjög þungbær skylda, að giftast ungum manni með 14 þúsund punda tekjum um árið. Þér hafið líklega ekki mikið álit á sjálfum yður, fyrst þér haldið, að Lára Malcolm muni neita hjúskapartilboði yðar'.

Jón svaraði þessu engu. Þegar heim kom, reyndi hann að vera eins glaður og hann gat. Ungfrú Sampson áleit hann vera þann skemtilegasta mann, sem hún hefði kynst.

'Hvernig lízt yður á ungfru Malcolm?' spurði hún.

Um þetta máttu ekki spyrja, Eliza', sagði bróðir hennar hlæjandi.

'Hvers vegna ekki?'

'Af ástæðu, sem ég hefi ekki heimild til að nefna'.

'Einmitt það. Ég hélt að Lára væri ókunnug hr. Treverton', sagði Eliza.

'Grunur yðar [illegible]ttur', svaraði Jón Treverton. 'Ég sé að hún [illegible]ur, og framkoma hennar er virðingarverð og yndisleg, að öðru leyti þekki ég hana ekkert. Það lítur út fyrir, að henni hafi þótt mjög vænt um Jasper Treverton, frænda minn'.

Eliza Sampson kinkaði kolli fyrirlitlega.

'Hún hafði ástæðu til að þykja vænt um hann. Þegar hann tók hana að sér, var hún bláfátæk, og ég held hún sé af óheiðarlegum ættum'.

'Þar skjátlar yður', sagði Jón, dálítið ákafur. 'Frændi minn sagði mér, að faðir hennar hefði verið vinur sinn, og að þeir hefðu stundað nám saman Oxford háskólanum. Máske hann hafi dáið fátækur, en ekkert óheiðarlegt hefi ég heyrt um hann'.

'Það, sem frændi yðar hefir sagt, hlýtur að vera satt', svaraði Eliza. 'Mér hefir aldrei geðjast að henni, en ungu mennirnir dást mjög mikið að henni'.

'Nú, svo ungu mennirnir dást að henni', endurtók Jón. 'Ég býst við, að margir hafi beðið hennar?'

'Ég veit það ekki, en ég þekki einn, sem er afskaplega ástfanginn í henni'.

'Væri það að bregðast trausti, ef þér segðuð mér hver þessi ungi maður er?'

'Alls ekki. Ég hefi sjálf komist að þessu. Það er Edward Clare, sonur prestsins, ég hefi oft séð þau saman. Hann átti oft erindi að Manor House, til þess að tala við hr. Treverton, en aðal-tilgangurinn var að sjá Láru'.

'Haldið þér að hún hafi hugsað um hann?'

'Enginn maður getur vitað, hvað hún meinar. Einu sinni spurði ég hana um þetta, en hún svaraði með kula og drambi, að hún skoðaði Clare sem vin sinn og ekki annað'.

Meðan á þessu samtali stóð, var Sampson fremur órólegur.

'Hlustið þér ekki á þessa heimsku mælgi hennar systur minnar, Treverton', sagði hann. 'Það er allerfitt að venja ungar stúlkur af margmælgi, en hér um slóðir virðast þær ekki hafa annað að gera'.

Jón Treverton hafði veitt þessu samtali meira athygli, en hann gat sjálfur skilið í af hverju stafaði. Hvaða ástæðu hafði hann til að vera afbrýðissamur við þennan Clare?.

'Það er eitthvað, sem þjáir þennan unga mann', sagði Sampson við systur sína, þegar Jón var genginn til hvílu.

'Af hverju heldur þú það, Tom?'

'Af því hann hugsar ekkert um eignina, sem hann á að erfa að ári liðnu, og það er ekki eðlilegt af manni, sem fær 14 þúsund punda árlegar tekjur, er hann átti enga von á, að vera jafn kærulaus um slíkt og hann er'.

'Hvað meinarðu með, að ári liðnu, Tom? Fékk hann ekki eignina strax?'

'Nei, Eliza, það er nú gallinn'.

Svo fór Sampson að segja henni frá skilyrðunum, sem arfleiðslan var bundin, jafnframt því, sem hann áminti hana um, að segja engum frá þessu.

Daginn eftir var Thomas Sampson svo önnum kafinn, að hann gat ekki sint Jóni að neinu leyti. Jón Treverton fór því út að ganga, og sveimaði um tilvonandi landeign sína allan daginn. Þegar rökkva tók, hélt hann heim á leið í hægðum sínum og hugsandi. Hér um bil eina mílu frá Hazlehurst, gekk hann inn á brautina, sem lá til þorpsins; dálitinn spotta á undan sér sá hann kvenmann í sorgarbúningi ganga eftir veginum; honum fanst hann kannast við höfuðburð hennar, og hraðaði göngu sinni, unz hann var kominn að hlið Láru.

'Þér eruð býsna seint á ferðinni, ungfrú Malcolm', sagði hann.

'Það dimmir svo snemma um þennan tíma árs', sagði hún. 'Ég fór ofan til Thorley, hálfa aðra mílu héðan, til að líta eftir líðan manna þar, sem ég þekki'.

'Ég býst við, að þér heimsækið oft fátæklinga?'

'Já, ég er vön að eyða tveim til þrem dögum í hverri viku í þeirra þágu. Þeir þekkja mig og skilja mig, og hve mikið, sem aðrir hafa út á þá að setja, finst mér þeir bæði þakklátir og vinveittir'.

Jón Treverton leit til hennar hugsandi, og hann varð að játa, að hún var bæði fögur og aðlaðandi, því þetta kveld var hún svo frjálsleg, eðlileg og óþvinguð í framkomu.

Daginn eftir fylgdist Jón Treverton með Sampson til að skoða leigujarðirnar, sem voru bæði margar og fallegar. Við það tækifæri sagði hann Sampson, að hann yrði að fara til London daginn eftir.

Af því Sampson átti annríkt síðari hluta dags, gekk Jón út til að reykja vindil meðan hann gengi um þorpsgöturnar. ...

Eins og í leiðslu gekk hann yfir að Manor House, ef til vill af því, að gatan til hliðar við háu girðinguna var sjaldfarin og róleg, svo þar var gott næði til að hugsa og reykja vindil.

Tvisvar eða þrisvar gekk hann framhjá járnhliðinu háa, og leit við og við heim til hússins, hugsandi um það, hvort hann myndi nú kunna við sig hér yti á landi við hlið fagurrar konu, eftir að hafa vanist öllum hávaðanum og skröltinu í London.

Alt í einu varð hann var við hávaxinn mann í stórri kápu með loðskinnskraga um hálsinn, sem huldi neðri hluta andlitsins ; maður þessi gekk í hægðum sínum fram og aftur fyrir utan lítið tréhlið, sem var á girðingunni. Um leið og Jón gekk framhjá honum, leit hann til hans grunsömum og rannsakandi augum.

Þegar hann sneri aftur við, varð hann hissa á því, að sjá hliðið opið og manninn standa á húsþrepskildinum og tala við einhvern, sem var inni. Jón hraðaði sér sem mest hann mátti, til þess að sjá, við hvern maðurinn væri að tala, og þegar hann kom á móts við járngrindarhliðið, heyrði hann að það var Lára, sem við manninn talaði.

'Það er engin hætta á því, að neinn trufli okkur', sagði hún, 'en ég vil heldur tala við yður í garðinum'.

Maðurinn tautaði eitthvað um vinnufólkið, en fór svo inn í garðinn með Láru, sem lokaði hliðinu strax á eftir sér.

Jóni varð all-hverft við þessa uppgötvan. Hver gat það verið, sem Lára tók á móti á þennan leynilega hátt? Það hlaut að vera einhver elskhugi, einhver lágt standandi maður, sem hún varð að veita móttöku á þennan lítt viðeigandi hátt. Jón kveikti í nýjum vindli, einráðinn í því að bíða mannsins og vita hver hann væri. Eftir 20 mínútur kom maðurinn út á brautina aftur og gekk mjög hratt. Jón gekk spottakorn á eftir honum. Maðurinn hélt áfram, unz hann kom að litlu veitingahúsi utarlega í þorpinu. Þar fór hann strax upp í kerru, sem beið hans ásamt ökumanni, og óku þeir þegar af stað. Jón gekk inn í veitingahúsið og spurði gestgjafann um manninn, en hann gat engar upplýsingar gefið honum.

Jón gekk þaðan í slæmu skapi og ásetti sér að finna Láru morguninn eftir, til þess að reyna að reyna að komast eftir, hver þessi maður væri.

Þegar Jón kom til Manor House næsta morgun, fann hann Láru á skrifstofunni í fyrsta sinni.

Þau töluðu aftur og fram um ýmislegt, hún með fullkomnu frjálslyndi, en hann með feimni og klaufaskap.

'Ó, það er satt, ungfrú Malcolm. — Það er eitt, sem ég álít skyldu mína að minnast á. Ég var hér á gangi nokkuð seint í gærkveldi meðfram girðingunni'.

Hann þagnaði snöggvast og leit á Láru, en hún horfði á hann með djörfum, spyrjandi augum.

'Ég sá hávaxinn mann í stórri kápu með loðskinnskraga um hálsinn, sem huldi andlitið, ganga aftur og fram fyrir utan garðgirðinguna, svo alt í einu var hliðið opnað og maðurinn gekk inn. Af því mér er ant um íbúa heimilisins, varð mér nokkuð bilt við þetta. Ég býst við, að það hafi verið einhver af vinnukonunum, sem tók á móti vinu sínum á þennan hátt'.

Lára horfði fast á hann, svo Jón varð að líta undan.

'Einum af vinum sínum', endurtók Lára. 'Þér vitið þá að persónan, sem lauk upp fyrir gestinum, var kvenmaður?'

'Já', svaraði Jón, hissa á sjálfstjórn hennar. 'Ég heyrði kvenmanns röddu. Ég veit að þjófnaður er alment ráðgerður fyrirfram við einhvern heimilismann, og af því ég sá á hegðun þessa manns, að hann mundi hér ókunnur, og vissi af verðmætum munum á heimilinu, áleit ég réttast að skýra yður frá þessu'.

'Það er hugulsamt af yður, en til allrar lukku get ég huggað yður viðvíkjandi verðmununum. Maðurinn, sem þér sáuð í gærkveldi, er enginn inbrotsþjófur, og það var ég, sem lauk upp fyrir honum'.

'Er það mögulegt?'

'Já, hann er ættingi minn, og langaði til að tala við mig, án þess aðrir yrðu þess varir, svo hann yrði ekki fyrir slúðri þorpsbúanna hér. Hann skrifaði mér og sagðist eiga leið um þennan hluta landsins og bað mig um að finna sig svo enginn yrði var við. Það átti bezt við hann að koma í rökkrinu og fara svo að enginn sæi hann'.

'Ég vona, að yður finnist þetta ekki framhleypni af mér, ungfrú Malcolm'.

'Alls ekki. Það er svo eðlilegt, að þér berið umhyggju fyrir velferð heimilisins'.

'Og yðar. Ég vona að þér haldið að ég hugsi meira um yður, en heimilismunina, þó verðmætir séu. Og af því ég ætla nú að yfirgefa Hazlehurst, má ég þá spyrja um áform yðar framvegis?'

'Það getur varla kallast áform. Ég ætla að flytja úr þessu húsi og þangað, sem ég mintist á fyrir skemstu'.

'Ætli yður leiðist ekki að vera svo einmana?'

'Ég er við því búin, að mér kunni að leiðast, en mér þykir þetta pláss skemtilegt, og ég á hér vini'.

'Það get ég vel skilið. Þér hljótið að eiga marga vini í Hazlehurst?'

'Ég á ekki marga vini, og mér er ekki auðvelt að festa vináttu við aðra. Það eru að eins ein eða tvær persónur í heiminum, sem ég er viss um að þekkja og sem skilja mig'.

'Ég vona, að hugsanir yðar séu ekki alveg ómóttækilegar fyrir nýjar kröfur. Það er málefni, sem ég vil ekki minnast á nú, af því ég veit að þér búið yfir sorg vegna hins framliðna vinar, en þegar tími er kominn til framkvæmda, vona ég þér gerið kringumstæður mínar ekki alveg vonlausar?'

Jón talaði fremur hikandi, en Lára leit til hans með sama djarfa og hreinskilna augnaráði, sem hún hafði gert áður.

'Þegar sá tími kemur, skuluð þér finna mig viðbúna, að hlýðnast óskum velgerðamanns síns', sagði hún róleg. 'Ég held, að ákvarðanirnar í erfðaskrá hans geri hvorugt okkar gæfuríkt, en ég elska hann of heitt og virði minningu hans of mikið til þess, að vilja eyðileggja áform hans'.

'Hvers vegna ættum við ekki að geta orðið gæfurík samkvæmt erfðaskrá hans?' spurði Jón Treverton í velvildarróm. 'Er ekki hugsanlegt, að mér lánist að ná ást yðar með tímanum?'

Hún hristi höfuðið vonleysislega.

'Það þróast sjaldan ást út af slíkum kringumstæðum sem okkar, hr. Treverton'.

'Við getum gert undantekningu frá hinni almennu venju. En ég sagðist ekki ætla að tala um þetta efni í dag. Ég óska að eins að þér álítið mig ekki svo ágjarnan, að ég vilji þvinga yður til sambands sem þér hatið, til þess að ná í þenna auð'.

Hún svaraði þessu engu, svo töluðu þau um eitt og annað, þangað til Jón kvaddi og fór.

'Hún ætlar að taka bónorði mínu', sagði hann við sjálfan sig, þegar hann fór. 'En hver getur þessi maður verið, sem heimsækir hana á þennan dularfulla hátt?'

Hann fór aftur til Sampsons til að kveðja vini sína þar. Sampson ók með hann á járnbrautarstöðina, og kom honum til að lofa því, að koma aftur til Hazlehurst strax og hann gæti, og gera Laurels að heimili sínu þá og endrarnær.

'Þér hafið nægilegt starf fyrir höndum, að reyna að koma yður inn undir hjá ungfrú Láru þetta ár', sagði hann spaugandi.

Það lá mjög vel á honum, því um morguninn hafði hann lánað Jóni peninga með vægum skilmálum, og hann lét sér mjög ant um, að gifting hans fengi framgang.

Jón sneri aftur til borgarinnar í jafn þungum þönkum og hann yfirgaf hana. Hann var í miklum vanda staddur, og óvíst að hann gæti greitt úr honum og náð takmarki sínu óhindraður.

4. KAPÍTULI.

Um þetta leyti var auglýst á öllum veggjum, girðingum og járnbrautarstöðvum í borginni London dularfult tveggja atkvæða orð:

Chicot! Með risavoxnum, gulum stöfum á

dökkum grunni. Sjóndaprasta augað hlaut að sjá þá, hjá daufustu sálunni hlutu þeir að vekja undrun. Chicot! Hvað þýddi það? Var það nafn eða hlutur? Er það sameiginlegt nafn eða eiginnafn? Er það til að borða eða klæðast í? Skottulækninga lyf, eða til að græða sprungna hestahófa? Ný tegund vagna, eða ný vél til að taka upp næpur og gulrófur? Eða nafn á nýju dagblaði? Götudrengirnir hrópuðu upp nafnið, án þess að hugsa um þýðingu þess. En áður en margir dagar liðu, vissu allir æskumenn borgarinnar London, hvað nafnið Chicot þýddi. Chicot var ungfrú Chicot, helzta dansmeyjan við prins Frederiks konunglega leikhús, og samkvæmt áliti allra merkustu mannanna var hún fegursta stúlkan í London. Það var fremur fyrir djörfung en list, að dansinn hennar vakti eftirtekt. Hún hafði ekki numið dansinn í skóla Taglionis. Horfinna tíma yndi, snyrtimensku og sanna fegurð þekti hún ekki. Hún mundi hafa hlegið að þeim, sem hefðu minst á skáldlega list í hreyfingunum. En að því er snerti að gera fljúgandi hopp á leiksviðinu, tryllingslegar tásveiflur í dansi, hreyfa fögru handleggjunum frjálslega og að beygja djarflega holduga, hvíta hálsinn, var Chicot óviðjafnanleg.

Hún var frönsk, algerlega frönsk, á því var enginn efi. Zaire Chicot var illgresi, sprottið í galliskum jarðvegi. Sjálf sagðist Chicot vera Parísar-barn, en framburður hennar á málinu og orðaval gaf í skyn að hún væri upprunnin í sveitahéraði. Æskuár sín dvaldi hún meðal fíkjutrjánna og hinna heilögu altara í Auray, og skrautið og viðhöfnin í fögru borginni París, bar ekki fyrir augu hennar fyrr en hún var rúmra átján ára.

Í París komst hún að því, að hún var fögur, og þar lærði hún líka að það er skemtilegra að dansa á leikhúsum, heldur en að standa við þvott á sjávarströndinni.

Hún fékk brátt það orð á sig, að vera hin fegursta af dansmeyjunum, og af þeirri ástæðu hötuðu hinar dansmeyjarnar hana, en það gerðu karlmennirnir ekki. Dansstjórinn kendi henni spor, sem hann kendi engri hinna, og samkvæmt hans ráðleggingu yfirgaf hún stóra leikhúsið og fékk sér stöðu á minna leikhúsi í námsmanna deildinni, vinstra megin við Seine og þar varð hún mjög bráðlega efst á baugi.

Það var á þessu námsmanna leikhúsi, að maðurinn hennar sá hana fyrst. Hann var Englendingur, og fátækur í meira lagi, en snyrtimannlegur og fríður, sem gaf til kynna, að hann væri af göfugum ættum. Hann varð undir eins ástfanginn af henni og hún sömuleiðis af honum. Henni var um að gera, að eignast fallegan mann af göfugum ættum, vel uppalinn og hegðanprúðan. Um peninga hugsaði hún ekki; hún bjóst við að verða að vinna fyrir þeim, og gerði sig ánægða með það hlutskifti.

Þau giftust, og þar eð Chicot var fræg í sinni stöðu, en Englendingurinn hafði ekkert gert til að ávinna sér nafnfrægð, og var hann kendur við nafn konu sinnar, og kallaður hr. Chicot.

Það var all-einkennilegt líf, sem þau lifðu, þessi hjón, — á þriðja lofti í dimmu húsi í dimmri götu í námsmanna deildinni, — undarlegt, hugsunarlaust, léttúðarfult líf, þar sem nóttin var gerð að degi, og peningunum eytt eins og vatni; þar sem ekki var annars óskað eða vonað af tilverunni en ánægjunni, ánægjunni af að éta og drekka, spila, ganga um skógana í tunglsljósi, eða eftir bökkum árinnar Seine.

Þannig liðu tvö fyrstu árin af samveru Chicots hjónanna. Frú Chicot vann fyrir peningum sínum mjög ánægð, og eyddi þeim jafn harðan; hún drakk meira kampavín, en henni var holt, og þar af leiddi, að hún varð smátt og smátt lítilfjörlegri ; hún opnaði aldrei bók, reyndi ekki að menta sig, kom aldrei í kirkju eða rétti nokkrum hjálparhönd ; hún lifði fyrir sjálfa sig og sína ánægju ; hafði ekki meiri samvizku en örninn, né meiri skyldutilfinningu en fálkinn. Hafi Jack Chicot nokkru sinni fundið til þess, hve heimskulega þau eyddu peningum sínum, þá lét hann það aldrei í ljósi. Hann áleit, að kona sín hefði fulla heimild til að eyða sínum eigin peningum eftir geðþótta. Tekjur hans voru litlar og óákveðnar; stundum gat hann selt uppdrætti til myndasala eða þá smágreinar í blöðin. Peningar þessir, sem komu svo óreglulega, fóru á sama hátt og þeir komu.

'Af tilviljun hefir Jack selt mynd', sagði kona hans. 'Mikli refjakarlinn minn lætur sér detta í hug að fara að vinna. Við skulum borða dagverð í 'Rauðu mylnunni'. Jack borgar brúsann'.

Þeir, sem þektu hana bezt, töluðu fremur djarflega um annað hjónabandsárið hennar.

'Chicot er farin að drekka afarmikið', sagði Antoine við Gilbert, sem léku saman á leikhúsinu, 'get hugsað mér, að hún berji manninn sinn, þegar hún er drukkin'.

'Þau búa saman eins og hundur og köttur, býst ég við', svaraði Gilbert, 'einn daginn sólskin, annan voðalegt óveður. Renant málari, sem býr á sama lofti og þau, segir að stundum rigni hjá þeim kaffibollum, skálum, diskum og tómum flöskum. En samt sem áður elskist þau innilega'.

Þegar hjónin voru búin að vera saman í 3 ár, fór aðdáánin að Chicot og aðsóknin að leikhúsinu að minka. Hún kom þá vanalega heim í mjög vondu skapi, og lenti þá oft í þrætum við Jack út af engu. Hann var að eðlisfari góðlyndur, of heiðvirður til að berja kvenmann og of drambsamur til að stíga jafn lágt niður og hún; hann fann, að hann hafði gengið að eiga lítilsverða, siðlausa konu. Hann þagði og þjáðist. Loks tók hann sig til og skrifaði nokkur bréf til vina sinna í London, og bað þá að útvega Chicot atvinnu; hann lýsti henni sem dugleguin kvenmanni, er sér væri ant um, en lét þess ekki getið, að hún væri kona sín. Innan í bréfin lagði hann hrósgreinar um hana, sem hann klipti úr Parísarblöðunum. Árangur þessara bréfa varð sá, að hr. Smolendo, eigandi Prins Frederiks leikhúss, kom og heimsótti hana og réði hana til sín.

'Dýrð hennar varir ekki mörg missiri, en fyrstu 3 missirin mun hún draga fleiri áhorfendur að leikhúsinu en nokkur önnur dansmær hefir gert síðan ég varð leikstjóri', sagði herra Smolendo við sjálfan sig.

Frú Chicot varð glöð yfir því, að hafa fengið góða stöðu með hærri launum, heldur en hún hafði haft, en hún var óánægð með borgina London, eins og hún hugsaði sér hana.

'Ég mætti eins vel jarða til sjálfa mig, eins og að fara til borgarinnar London', sagði hún, 'en alt er betra en að dansa frammi fyrir hóp af heimskingjum og umskiftingum'.

'London er ekki slæmur staður', sagði Jack kæruleysislega. 'Enginn þekkir mann hér, og maður þekkir engan. Fjöldanum stendur á sama, hvort maður kemur út úr fangelsi eða höllu. Enginn skiftir sér af því'.

Þegar þau komu til London, tóku þau sér aðsetur í þröngri og dimmri götu í nánd við Prins Frederiks leikhús, þar sem margir leikendur bjuggu.

Frú Chicot hafði um þrjá staði að velja, og það sem hún valdi, var með tveim herbergjum á neðsta gólfi; húsmunirnir voru fremur ruddalegir, en hún gaf því engan gaum, en Jack var þvert á móti mjög óánægður yfir þeim.

Tvöfaldar dyr voru milli svefnherbergisins og daglegu stofunnar, en bak við svefnherbergið var lítill klefi með einum glugga, og notaði Jack hann til að mála myndir í.

'En hvað London þín er ljót', sagði Chicot. 'Er hún öll lík þessu?'

'Nei', svaraði Jack, 'það eru bjartari og fallegri götur, þar sem heiðursverða fólkið býr'.

'Hvaða fólk kallar þú heiðursvert?'

'Fólk, sem borgar tvö til þrjú þúsund í eignaskatt árlega'.

Húsráðandinn var ekkja, mögur og þyrkingsleg. Jack spurði hana, hverjir aðrir væru leigubúar hjá henni.

'Á fyrsta lofti býr kona, frú Rawber að nafni. Hún leikur aðalpersónuna í Shakespeare, og er í alla staði heiðarleg'.

'Hver býr þá á efra lofti?' spurði Jack.

'Þar býr ógiftur herramaður'.

'Ungur?'

'Nei, miðaldra'.

'Er hann leikari?'

'Nei'.

'Hvað er hann þá?'

'Hann er af heldri manna stétt, en mun hafa mist eignir sínar. Hann borgar ekki reglulega, en hann er stundum fjarverandi heila viku, og gerir lítið ónæði og fyrirhöfn'.

'Hvað heitir hann?'

'Hr. Desrolles'.

'Það er naumast engelskt nafn'.

'Getur vel verið, en hann er samt sem áður enskur'.

Þeim fanst lífið í London afar leiðinlegt í samanburði við fjöruga lífið í París.

Vonir Smolendos rættust fyllilega.

Allir dáðust að Chicot, og leikhúsið var fult á hverju kveldi. Hún varð aftur glöð yfir því að vekja aðdáun, en þar af leiðandi varð hún drambsamari, eyddi meiri peningum fyrir skraut og drakk meira kampavín. Við mann sinn var hún allajafna óblíð og önug, og orsakaði það þunglyndi og tilhneiging til vínneyzlu hjá honum.

Meðal þeirra, sem sáust í leikhúsinu nærri því á hverju kveldi, var ungur maður alvarlegur, á að gizka 25 ára gamall. Fatnaður hans var nokkuð slitinn, en samt sem áður var hann göfugmannlegur. Hann var læknisnemi, og hafði valið þessa námsgrein af því hann elskaði hana, enda var hann fremstur af öllum nemendunum við St. Thomas. Ekki sinti hann að neinu leyti hinum lélegri lífsánægjum, víni, spilum, veðhlaupahestum eða öðru slíku. Hann var svo sjaldgæfur gestur á leikhúsum, að kunningjar hans urðu hissa, að sjá hann þar jafn oft.

'Hvað gengur að Gerard?' snurði Joe Latimer, Harry Brown. 'Ég hélt að hann fyrirliti dans, og þó sé ég hann hér í þriðja sinni vera að horfa á hann'.

'Skilurðu ekki, hvað það þýðir? Gerard er ástfanginn', svaraði Brown.

'Ástfanginn!'

'Já, ástfanginn í Chicot. Það er búið að vera með Georg Gerard, hann er eyðilagður'.

'Ég hefi heyrt, að Chicot sé gift', sagði Latimer.

'Já, hún er gift og maðurinn hennar er ávalt í nánd við hana. Hann bíður hennar á hverju kveldi fyrir utan leikhúsið. Hún er mjög skikkanleg, þó hún líti ekki út fyrir það. Sjáðu, þarna kemur Gerard. Nú, gamli kunningi, hefir veikin náð sínu hæsta stigi?'

'Hvaða veiki?' spurði Gerard.

'Hitaveikin, sem nefnd er ástarhugur'.

'Heldurðu ég sé ástfanginn af nýju dansmærinni, af því ég kem hér svo oft?'

'Ég þekki enga aðra ástæðu til nærveru þinnar, þú ert enginn leikhúsamaður'.

'Ég kem til að horfa á Chicot, af því hún er sú fegursta kvinna, sem ég hefi nokkru sinni séð. Ég kem hingað eins og málarar gera, til að dást að mannlegri fegurð, eða eins og líkskurðarmaður skoðar fullkomnun verka skaparans, sköpunarverks, sem er komið gallalaust út úr hinu guðlega verkstæði'.

'Hefirðu heyrt annað eins?' sagði Latimer. 'Hann kemur til að sjá dansmær, og talar um hana eins og hún væri trúfræði'.

'Dýrkun fegurðarinnar er trúfræði listarinnar', svaraði Gerard alvarlegur. Ég virði Chicot eins mikið og ég dáist að henni'.

'Farinn', sagði Latimer.

'Alveg farinn', svaraði Brown.

'Vertu samferða og borðaðu hollenzkar ostrur', sagði Latimer.

'Þakka þér fyrir, nei. Ég verð að fara heim og lesa'.

'Svo skildu þeir. Letingjarnir til sinnar ánægju, en námfúsi maðurinn til bóka sinna.

5. KAPÍTULI.

Samkvæmt ráðleggingu séra Clare, hætti Lára við að fara þangað, sem hún hafði ráðgert, og var kyr í Manor House.

'Það getur engin áhrif haft á val yðar á þeim tveim kostum, sem þér eigið um að velja, þó þér séuð hér kyrrar, — annaðhvort takið þér Jón Treverton fyrir eiginmann eða neitið honum'.

'Máske hann spyrji mig ekki', sagði Lára brosandi.

'Jú, það gerir hann. Það getur ekki verið erfitt fyrir ungan mann, að fella ást til slíkrar stúlku, sem þér eruð, og ég held, að Jón Treverton sé verður virðingar hverrar stúlku sem er. Ég get enga ástæðu séð til þess, að hjónaband ykkar geti ekki orðið ástríkt á báðar hliðar'.

'Ég held það geti aldrei orðið', svaraði Lára. Hr. Treverton getur aldrei hugsað um mig eins og aðra stúlku, — hann hlýtur ávalt að skoða mig sem stein í götu sinni. Hann verður að láta svo, sem hann elski mig, eða missa af eignunum'.

'Ef þér eruð sannfærðar um, að þetta hjónaband verði ekki farsælt, þá hafið þér fulla heimild til að neita honum', sagði prestur.

'Það væri að gera hann að fátækling, þvert á móti óskum frænda hans', svaraði hún, 'svo eigingjörn get ég ekki verið. Þekkið þér æfiferil hr. Trevertons?'

'Mjör lítið. Hann er einkabarn, held ég. Foreldrar hans dóu, þegar hann var ungur drengur. Hann fékk nokkrar eignir, þegar hann var fullaldra, og eyddi þeim eins og ungir letingjar eru vanir að gera. Hann gekk í herinn, en slepti þeirri stöðu, þegar hann var orðinn eignalaus. Síðan veit ég ekki, hvernig hann hefir lifað'.

Þegar það var afráðið, að Lára yrði kyr í húsinu, vildi presturinn, að hún fengi sér stúlku til skemtunar að vera hjá sér.

'Nei, góði Clare, ég óska einskis félagsskapar, nema Celias við og við. Þér leyfið henni að koma og heimsækja mig sem oftast, er það ekki?'

'Eins oft og hún má yfirgefa störf sín'.

'Þið eruð öll starfsöm á prestssetrinu', sagði Lára.

'Já, sumt af okkur eru starfsamar manneskjur', sagði prestur og stundi við. 'Ég vildi að sonur minn væri iðnari en hann er'.

'Hann verður það með aldrinum'.

'Ég vona það, en mér leiðist að bíða eftir því'.

'Hann er gáfaður og listfengur', sagði Lára.

'Gáfur hans leyfðu honum að yfirgefa háskólann áður en hann tók námspróf, og listhæfileikar hans hjálpa honum aldrei til neinnar lífsstöðu', svaraði prestur.

Presturinn hafði viljað, að þessi eini sonur sinn gerðist þjónn kirkjunnar, en Edward komst að þeirri niðurstöðu, að samvizka sín bannaði það.

'Maður, sem dáist eins mikið að Ernst Renan og ég geri, hefir enga heimild til að gerast prestur', sagði Edward.

Þegar Edward hafði tekið þessa ákvörðun, varð hann kyr heima, las nokkuð hugsunarlaust á stundum, skrifaði lítið, dró upp myndir, fiskaði og skaut dýr og fugla og eyddi lífinu á þægilegan hátt, en skemtilegastir fundust honum þeir dagar, sem hann dvaldi á Manor House.

En heimsóknir hans í þessu gamla húsi urðu alt í einu takmarkaðar. Lára hafði beðið systur hans að segja honum, að hún gæti ekki tekið á móti honum jafn oft og áður.

'Ég skil ekki, hvers vegna þessi þröskuldur er lagður á milli góðra vina', sagði Edward.

'Það getur vel verið, Ned; en ég held að margir ímyndi sér, að þú berir hlýjari tilfinningar til Láru, en blátt áfram vináttu. Ef við værum báðar að drukna, veit ég hvorri þú myndir fyr bjarga'.

'Þú kant að synda', svaraði Edward. 'En ég verð líklega að gera mér þetta að góðu. Lára álítur sig líklega bundna til þessa dularfulla erfingja, sem ekki virðist hraða sér að biðja hennar. Í hans sporum hefði ég ekki hikað eitt augnablik við það'.

'Ég dáist að nærgætni hans undir núverandi kringumstæðum. Það var skynsamlegt af Treverton að draga sig í hlé í byrjuninni'.

'Hvernig veizt þú, að það er nærgætni?' sagði Edward. 'Þú veizt ekki, nema einhver vandræði, eitthvert niðrandi samband, tefji fyrir honum að biðja Láru. Enginn maður, sem ekki er neyddur til að draga sig í hlé, myndi vanrækja slíkt tækifæri og setja gæfu sína i hættu. Ef hann móðgar Láru, þá, getur hún neitað honum og gert hann arflausan'.

'Það mun hún ekki gera, nema fyrir alvarlegar ástæður. Hún er skyldurækin, og hún álítur það skyldu sína, að verða við óskum fóstra síns. Êg held hún mundi fórna sinni eigin ást vegna þessarar skyldu'.

'Það er um of', svaraði Edward óánægður. 'Êg fer að halda, að hún sé ástfangin í þessum pilti, sem birtist hér eins og vígahnöttur'.

'Hann er búinn að vera hér nærri hálfan mánuð, og hún hefir séð hann nokkrum sinnum. Hún er of skynsöm til að verða ástfangin á jafn stuttum tíma, — en ég er viss um, að hún hefir ekkert út á hann að setja'.

'Ó, þegar ástin byrjar flýr skynsemin. Êg er viss um, að hún elskar hann. Hefir hún ekki sagt þér það, Celía? Ungum stúlkum líkar að tala um slíkt?'

'Hvað þekkir þú til ungra stúlkna?'

'Ó, ekkert. En vertu nú einu sinni einlæg, og segðu méri hvað Lára hefir sagt um Jón Treverton'.

'Ekkert. Hún er fremur dul, og af því ég veit að henni geðjast ekki að slíku efni, minnist ég sjaldan á það'.

'Já, hann er heppinn piltur. Ég hefi engan hatað jafn mikið, og ég er hræddur um, að hann sé þorpari'.

Samtal þetta átti sér stað hér um bil fjórum mánuðum eftir dauða Jasper Trevertons. Trén voru að verða græn, og söngur fuglanna gaf til kynna, að vorið væri komið.

Edward Clare áleit sig hafa orðið fyrir meiri rangindum, en nokkur annar ungur maður. Hann hafði ekkert gert til að ná neinum frama, en það var ekki af gáfnaskorti, að hans áliti ; hann áleit sig hafa heimild til að horfa á aðra vinna baki brotnu, vitandi vel, að hann gæti gert verk þeirra miklu betur, ef hann vildi reyna.

Fyrir ári síðan, þegar hann fór til Oxford í fyrsta sinni, hafði hann ásett sér að eignast Láru Malcolm. Að líkindum myndi Jasper gamli gefa henni álitlega upphæð, ef til vildi allar eignirnar. Hann hélt að Láru litist vel á sig, en áleit réttara, að fresta bónorðinu fyrst um sinn.

6. KAPÍTULI.

Með mestu hægð dró veturinn sig í hlé, til þess að víkja fyrir köldu og ógeðslegu vori. Þetta hafði verið lengsti veturinn, sem Jack Chicot hafði nokkru sinni lifað. Stundum hafði honum dottið í hug, að fremja sjálfsmorð í desember og janúar, þegar hann hugsaði um það, hvern aumingja hann hefði gert úr sér. Hann, sem hafði borið óyggjandi traust til framtíðarinnar, og vonað að fyrir sér lægi fögur og gagnleg lífsbraut.

En hvað var hann nú? Maður Chicots, gagnslaus maður, sem enginn skeytti neitt um. Hann bar sama nafn og hún, konan, sem drakk eins og fiskur og blótaði og sór ver en ræningi.

Þrátt fyrir þessa örvilnan, talaði hann aldrei hörð orð við konu sína; hann leiddi henni fyrir sjónir með hógværð, hve lífshættir hennar væru slæmir, en þegar hann gat enga von gert sér um bata á hegðan hennar, ásakaði hann hana ekki og lét hana í friði.

Hún hafði aldrei gert honum neinn órétt sem sjálfsvirðingin bannaði honum að fyrirgefa. Hún elskaði hann á sinn hátt og var blíð við hann með köflum. Hann hafði fengið atvinnu við að draga upp skrípamyndir fyrir skopblöð, og hafði að launum 2 pund á viku, sem var meira en hann þurfti fyrir sig, svo kona hans var ein um sína peninga.

Leiktíminn í London var byrjaður, og allir sóttu að leikhúsinu, ungir og gamlir, konur og karlar, námsmenn, yfirmenn hersins, lávarðar og hertogar.

Hr. Smolendo hafði fengið sér nýjan leikhússdans, sem var jafn hlægilegur og heimskulegur og flestir dansar af því tagi; en að því er snerti leiksviðstilhögun, klæðnað og sjónleika áhrif átti hann að skara fram úr öllu, er áður hafði verið sýnt þar. Öllu dansinum var þannig hagað, að það gæti orðið Chicot til dýrðar. Hún var aðalpersónan. Allar aðrar dansmeyjar voru þernur hennar, og hundrað og fimtíu aðstoðarþjónar voru ráðnir fyrir þennan dans. Seinasta atriðið, sem átti að kosta fleiri peninga, en hr. Smolendo gat hugsað sér, átti að sýna kóralhellrana í Indverska hafinu.

Chicot var hafgúa, sem tældi sjómennina til sín, svo þeir biðu dauða í bylgjunum. Hún hafði aðsetur sitt í gimsteinahöll, þar sem alt gljáði af safírum, smarögðum og Lapis-Lazuli, — alt gljáði og glansaði af litum regnbogans, þar sem hún og hafgúu-systur hennar, er glitruðu af skeljum, dönsuðu óaflátanlega. Svo kom endinn, og henni skaut upp í gegnum hafið af [illegible] blómum í hreyfanlegum ramma af hárauðum [illegible]lum.

Jarnverkfærið, sem hún átti að stíga upp á, var margbrotin vél, sem þurfti nákvæma stjórn. Væri henni illa stjórnað, gat það orsakað tjón.

Jack leizt ekki vel á þessa vél, og spurði Smolendo, hvort ekki mætti hætta við að nota hana.

‘Það er ómögulegt’, svaraði leikstjórinn, ‘þetta er það fegursta af sýningunni, og vélin er að öllu leyti áreiðanleg’.

Jack var samt ekki sannfærður. Hann gekk til konu sinnar og aðvaraði hana, að hætta ekki lífi sínu við þenna leik, en hún tók því fjarri.

Fyrsta kveldið gekk alt vel. Vélin vann ágætlega. Jack var viðstaddur og heyrði þá samtal bak við sig.

‘Alt gekk vel í kveld’, sagði einn af vélarmönnunum við kunningja sinn, ‘en ef hann væri fullur, vélarstjórinn, og hún líka, þá má guð hjálpa henni’.

Þegar tjaldið féll, fór Jack að finna leikhússstjórann.

‘Sjáið þér’, hrópaði Smolendo hrifinn, ‘þetta var dásamlegt. Þetta gefur af sér peninga. Ég læt sýna það 300 kveld’.

‘Mér líkar ekki þessi uppstigning konu minnar, og mér er sagt, að vélarstjórinn sé drykkjumaður’.

‘Þetta fólk drekkur alt, vinur minn’, svaraði

Smolendo glaðlega, 'en Robert er gimsteinn, hann drekkur aldrei við vinnu sína'.

Aftur reyndi Jack að aðvara konu sína, en árangurslaust.

Síðast í apríl lentu Chicots-hjónin í þrætu. Einhver ókunnur maður hafði sent Chicot gullarmband, og við það var festur seðill með orðunum: 'Ég dáist að listinni'.

Chicot spenti armbandið á úlflið sinn og sýndi manni sínum það.

'Þú sendir það auðvitað til baka', sagði hann og leit grunsömum augum á gripinn.

'En hvert ætti ég að senda það, vinur minn?'

'Til gimsteina kaupmannsins, hann hlýtur að þekkja kaupandann'.

'Svo heimsk er ég ekki. Það getur ekki verið neitt rangt við, að þiggja nafnlausa gjöf, og ég ætla mér að eiga armbandið'.

'Ég hélt ekki, að þú værir fallin svona djúpt'.

Chicot svraði með skömmum. Daginn eftir fór Jack að finna gimsteinakaupmanninn, lýsti armbandinu nákvæmlega og spurði, hver hefði keypt það af honum; en kaupmaðurinn kvaðst hafa selt hundrað armbönd lík þessu, og ekki geta greint hverir keypt hefðu.

'Ég skil það', sagði Jack Chicot, 'að þér viljið ekki móðga góðan viðskiftavin, en ég tel víst, að þér skiljið í hverju skyni armbandið er gefið. Slíkar verzlanir sem yðar gætu naumast borið sig, nema með því að vera samsekar í löstum viðskiftavina sinna'.

Um leið og Jack skaut þessari ör, fór hann út. Hann gekk beina leið heim til þess að láta dót sitt ofan í ferðapoka, og taka sér skemtiferð út á land.

'Við búum ekki lengur saman', sagði hann við sjálfan sig; 'hún hefir gefið fulla ástæðu til skilnaðar. Héðan af veiti ég enga tilhliðrun'.

Meðan hann var að láta dót sitt niður, datt honum í hug, að réttara væri af sér að biðja einhvern að gæta hennar, því hún væri til í alt.

'En hvern á ég að biðja?' spurði hann sjálfan sig. 'Frú Everitt, húseigandann? Nei, þegar hún drekkur áfengi, þá er hún of lausmálg. Ég verð að finna Desrolles og biðja hann.

Chicot lokaði ferðapokanum, bar hann fram í ganginn og þaut svo upp á efra loft og barði þar að dyrum.

'Kom inn', var sagt í letilegum róm, og inn gekk Jack Chicot.

Í herberginu var bæði brennivíns og tóbaks lykt, og húsmunirnir allir voru miklu lélegri en niðri á fyrsta lofti.

Á gömlum og lélegum legubekk lá leigjandinn geispandi. Hann var hár maður og herðabreiður, með grátt hár og skegg. Vera kann, að hann hafi einhverntíma verið tígulegt prúðmenni, en margra ára ofneyzla víns var búin að svifta hann allri göfugmensku, og fatnaður hans var gamall og slitinn.

'Góði vinur', sagði hann, 'hvað kemur þér til að vera svona snemma á ferð?'

'Ég er orðinn þreyttur á lífinu', sagði Jack.

'Það er eðli lífsins, að kvelja og þreyta manninn, sem skapaður er að eins til sorgar', sagði Desrolles, 'og skynsamlegasta kenning heimspekinnar er, að taka lífið og sorgir þess sem léttast'.

Jack og Desrolles höfðu í byrjuninni mætt hvor öðrum í stiganum, og kyntust þannig smátt og smátt; svo hafði Jack farið að bjóða honum inn til sín að spila við sig endrum og eins, og þá kyntust þeir enn betur.

'Hvað er það, sem sérstaklega hryggir yður í dag?' spurði Desrolles.

'Ég er órólegur vegna konu minnar'.

'Eðlileg afleiðing af því, að giftast fegurstu stúlkunni i Paris. En við hvað eruð þér hræddur?'

'Hún hefir fengið gjöf frá nafnlausum aðdáanda, og álítur sér heimilt að þiggja hana, af því hún er nafnlaus'.

'Hvað er athugavert við það?'

'Þér ættuð að skilja það. Gefandinn vill sjá konu mína dansa með armbandið hans á handlegg sínum; svo sendir hann henni aðra gjöf, síðan nafnlaus bréf, og brátt mun lævíst smjaður ryðja braut vanvirðunnar, — hann gerir vart við sig og svo —'.

'Sé kona yðar ekki betri kvenmaður, en þér álítið hana vera, þá getur verið hætta á ferð. Er það þetta, sem þér meinið?'

'Nei', sagði Jack og roðnaði. 'En ég vil ekki að henni sé nein hætta búin af lævísum þorpara, milli leikhússins og heimilisins. Ég ætla að létta mér upp um tíma og ferðast út á land, og þarf einhvern mann til aðstoðar konu minni á meðan'.

'Ég skal með ánægju vera þræll hennar meðan þér eruð fjarverandi. Þér megið treysta því, að ég skal gæta hennar'.

Hún má ekkert vita um það', sagði Jack.

'Auðvitað ekki. Konur eru börn, að eins stærri að vexti, og þurfa sömu umönnun og börn. Ég skal haga mér þannig, að hún taki fylgd minni með þökkum'.

'Kæra þökk, Desrolles, ég skal ekki vera vanþakklátur. Verið þér sælir'.

'Ætlið þér til Parísar?'

Jack sagði ekki, hvert hann ætlaði, og hinn vildi ekki spyrja aftur að þessu.

Jack skildi eftir fáorðan seðil til konu sinnar:

'Kæra Zaire! Þar eð okkur kemur illa saman, hygg ég að nokkurra daga skilnaður ætti að vera okkur hagkvæmur. Ég ætla út á land að fá mér hreint loft. Lykt af gasolíu og vondu brennivíni hefir gert mig veikan. Gættu þín sjálfrar þín vegna, ef ekki mín vegna.

Þinn J. C.'.

---

7. KAPÍTULI.

Það var um miðjan vetur, að Jasper Treverton dó. Vorið var komið í allri sinni dýrð, loftið hlýtt, kvöldin unaðslega fögur, blómin ilmandi og skógurinn grænn, — ofurlítið sýnishorn af Pardís á jörðunni. — Og einmitt um þetta leyti lét John Treverton sjá sig í þorpinu Hazlehurst, jafn óvænt og áður, eins og hann hefði fallið niður úr skýjunum.

Eliza Sampson var að svifta rósviðartré óþörfum greinum, þegar hún sá John Treverton koma að litla garðshliðinu með ferðapoka í hendinni.

'Ó, hr. Treverton', kallaði hún, 'því gerðuð þér ...... við skyldum hafa sent drenginn á járnbrautarstöðina'.

'Því gerði ég — hvað?' spurði hann brosandi.

'Að bera ferðapokann yðar. Tom líkar það illa'.

'Tom þarf ekki að vita um það. Ferðapokinn er léttur, og ég hefi að eins borið hann frá 'George', þar sem ég yfirgaf fólksvagninn. Þér sjáið, að ég ætla að nota heimboð bróður yðar, ungfrú Sampson; ég er kominn til að dvelja hér nokkra daga'.

'Það gleður Tom', sagði Eliza.

Hún var að hugsa um, hvernig hentugast myndi að breyta dagverðinum í viðeigandi máltíð fyrir hinn væntanlega eiganda að Hazlehurst ; því þessi dagverður, sem var í undirbúningi, var ekki annað en leifar frá liðnum dögum.

'Ég ætla að líta eftir herberginu yðar á meðan þér spjallið við Tom á skrifstofunni', sagði hún og þaut inn.

'Gerið yður ekkert ómak', kallaði hann á eftir henni.

Hún var komin inn í eldhúsið áður en hann var búinn með setninguna.

'Láttu hattinn á þig, María', sagði hún við eldabuskuna, 'og reyndu að ná í kjöt, — ég sá tvær andir í glugganum hans Trimpsons í morgun'. María þaut strax út, en Eliza fór upp á loft með stofustúlkunni, til þess að laga til í herberginu hans Trevertons.

'Hann er auðvitað kominn til að biðja hennar', hugsaði Eliza. 'Þau giftast væntanlega áður en sumarið er liðið'.

'Ekki dvaldi Jón Treverton nema tíu mínútur hjá Tom Sampson.

'Ég sé, að þér eigið annríkt', sagði Jón.

'Nei, alls ekki, ég er að enda við störf mín. Ef þér ætlið út, skal ég verða samferða, ef þér viljið'.

'Nei, nei, ég ætla að eins að hreyfa mig ögn. Dagverður kl. 6, eins og vant er, býst ég við. Ég kem aftur til að spjalla við yður, áður en við setjumst að borðinu'.

Áður en Sampson gat svarað, var Jón kominn út. Hann þráði að sjá, hvernig Manor House og umhverfið leit út um vortímann.

Hann gekk hratt eftir götunni gegnum þorpið, unz hann kom á breiða veginn, sem lá heim að Manor House ; þá hægði hann á göngu sinni og leit eins og í draumi yfir alla vorprýðina, sem honum fanst getg horfið á meðan hann horfði á hana.

Þegar Jón Treverton kom að girðingarhliðinu hringdi hann ; kona nokkur kom út úr dyravarðarherberginu, leit á hann, hneigði sig og lauk upp hliðinu orðalaust.

Hann gekk í hægðum sínum heim að húsinu yfir fallegu grænu flötina. Alt sýndist honum nýtt, því útlitið var alt öðruvísi nú, en það hafði verið um það leyti, er hann kom þar fyrst.

Hann hafði ekki heyrt neitt um breytinguna á áformi Láru, og hélt því að húsið væri í umsjón vinnufólksins. Hann sá, að gluggar setustofunnar voru opnir og á borðinu stóðu blóm, svo alt var svo viðfeldið og snoturt. Jón gekk fram hjá húsinu og inn í blómagarðinn, en þegar þangað kom, nam hann staðar undrandi, — alt var svo fagurt og aðdáanlega niðurraðað, að hann hafði aldrei augum litið aðra eins náttúrufegurð.

Að litlum tíma liðnum hugsaði Jón : 'Ég er heimskingi, ef ég sleppi tækifærinu að eignast þetta'.

Á meðan hann stóð þarna varð hann var við lifandi veru nokkur skref þaðan sem hann stóð.

Lára Malcolm stóð þar, í svörtum sorgarbúningi og berhöfðuð : hún hélt á körfu með blómum í. Þegar hún sá manninn, varð henni bilt við, en undir eins og hún þekti hann, gekk hún frjálslega til hans og heilsaði honum.

'Ég bið yður að fyrirgefa, að ég kem án þess að láta vita um það fyrirfram. Mér kom ekki til hugar, að þér væruð hér, og þó er það svo eðlilegt að þér komið hingað við og við til að sjá gömlu garðana', sagði Jón.

'Mitt heimili er hér', sagði Lára. 'Vissuð þér það ekki?'

'Nei. Enginn hefir sagt mér frá breytingunni á áformi yðar'.

'Mér þykir svo vænt um þetta góða, gamla hús og garðinn, og svo margar endurminningar mínar eru bundnar við það, að séra Clare veitti auðvelt að fá mig til að vera hér kyrra. Ég er einskonar ráðsia hér'.

'Ég vona þér verðið hér alla yðar æfi', sagði Jón og roðnaði, eins og hann hefði sagt eitthvað rangt.

Sami roðinn kom fram í föla andlitinu á Láru. Þau stóðu bæði og horfðu niður fyrir sig eins og feimin skólabörn.

Lára áttaði sig fyrst.

'Hafið þér verið lengi í Hazlehurst?' spurði hún róleg.

'Ég kom hingað fyrir einni stundu, og fyrsta heimsóknin mín var til Manor House, þó ég byggist við að finna húsið tómt'.

Nú kom önnur stúlka fram á sjónarsviðið, lítil vexti, ung og fjörleg, með viðfeldinn svip.

'Komdu hingað, Celia', kallaði Lára, 'láttu mig kynna þig hr. Treverton. Þú hefir heyrt föður þinn minnast á hann. Hr. Treverton, ungfrú Clare'.

Ungfrú Clare hneigði sig, brosti og tautaði eitthvað. 'Vesalings Edward', hugsaði hún, 'hr. Treverton er fallegur maður'.

'Ég býst við, að þér gistið hjá Sampson', sagði hún. 'Hann talar ávalt um yður og kallar yður vin sinn. Ég vona, að þér takið yður það ekki nærri. Það er sannarlega hart'.

'Ó, ég held ég þoli það', sagði Jón. 'Hr. Sampson hefir verið mér mjög vinveittur'.

'Hann er viðfeldinn maður, ef þér á annað borð getið liðið hann', sagði ungfrú Clare, 'en hvernig fellur yður við systur hans. Hún er nærri voðaleg'.

'Ég viðurkenni, að framkoma hennar vekur enga gleði hjá mér', sagði Jón, 'en ég held að meining hennar sé góð'.

'Getur persóna með hvít augnahár meint nokkuð gott?' spurði Celia. 'Hefir guð ekki skpað hana sem aðvörun, eins og flata hausinn á eiturnöðrunum?'

'Þetta er að beita of mikilli alvöru við málefnið', sagði Jón. 'Ég dáist ekki að hvítum augnahárum, en ég er ekki svo hjátrúaður, að ég álíti þau eðlis, einkenni'.

'Ó, þér skiljið það smátt og sátt'.

'En hvað blómagarðurinn er fagur á þessum tíma árs', sagði Jón og sneri sér að Láru.

'Ó, það er satt, þér hafið að eins séð hann um vetrartímann', svaraði hún. 'Máske yður langi til að skoða hann og listigarðinn?'

'Já, mér væri ánægja í því'.

'Og svo förum við inn og drekkum te', sagði Celia. 'Auðvitað líkar yður te, hr. Treverton?'

'Ég játa að svo sé'.

'Mér er ánægja að heyra það. Ég hata mann, sem ekki vill drekka te. Bróðir minn vill ekki annað en svart kaffi. Ég er hrædd um, að æfi hans endi illa'.

'Mér þykir vænt um, að þér skoðið tedrykkjuna sem dygð', sagði Jón hlæjandi.

Svo gengu þau öll aftur og fram um garðinn og skoðuðu blómin og trén.

'Vesalings gamli maðurinn', hugsaði Jón, 'hann vildi gera æfi mína örugga, án þess að voga hennar. Ef hann hefði vitað — ef hann hefði vitað!'

'Ég er alveg uppgefin, og þarfnast tebolla til að hressa mig'; sagði Celia.

'Heyrðirðu ekki kirkjuklukkuna slá fimm, Lára?'

Nú mundi Jón, að dagverðurinn hjá Simpson er borðaður kl. 6.

'Ég held ég verði að neita mér um þá ánægju, að drekka te', sagði hann. Sampsons borða kl. 6.

'Það er langt þangað til', sagði Celia, sem aldrei vildi missa karlmenn úr nálægð sinni. 'Þangað má ganga á 10 mínútum'.

'Þér hljótið að vera í meira lagi harðgengar, ungfrú. Jæja, ég vil eiga alt á hættu fyrir tebolla'.

Þau gengu inn í snoturt herbergi með tveim stórum gluggum, sem vissu út að garðinum. Herbergi þetta var kallað bókaherbergið, af því það var ekki nógu stórt til að heita bókhlaða. Frá gólfi til lofts náðu skáparnir, troðfullir af bókum, engar ferðasögur, engin pólitík, alt saman skáldsögur og önnur rit eftir Scott og Byron ; mikið af þýzkum og frönskum ritum eftir Macaulay, Lamartine, Victor Hugo og ótal marga aðra höfunda ýmissa þjóða. Húsmunirnir voru snotrir og margar blómakönnur stóðu þar inni hingað og þangað.

Jón sat í lágum stól við lítið borð hjá glugganum og drakk teið sitt með hægð ; honum fanst eins og lífið væri að byrja fyrir sig, eins og hann væri barn í vöggu, með óljósa meðvitund um dagsbrún tilverunnar ; enginn þungi hvíldi á huganum né samvizkunni ; ekkert band og engin hindran, engin skuldbinding upp á æru og trú ; autt rúm framundan og bak við hann, að framan : lífið, fegurð jarðarinnar, ástin, heimili og alt, sem tilveran á í eigu sinni handa þeim manni, sem fæddur er til að njóta gæfunnar.

Meðan á þessum hugardraumi stóð, drakk hann þrjá tebolla. Þegar klukkan sló þrjá fjórðu stundar til sex, stóð hann snögglega upp, setti bollann sinn á borðið og kvaddi Láru.

'Ég skal ganga þenna spotta á 10 mínútum', sagði hann við ungfrú Clare um leið og hann kvaddi hana.

'Það er skemst fyrir yður að ganga gegnum ávaxtagarðinn', sagði Lára.

Jón fór að ráðum hennar og gekk yfir garðinn, þegar hann kom að hinum enda hans, varð fyrir honum litla hliðið, sem hann hafði séð opnað um veturinn á dularfullan hátt.

'Ég er viss um, að ekkert óheiðarlegt hefir verið í sambandi við þann leynifund', hugsaði Jón. 'Ég hefi nú horft inn í elskulegu augun hennar, og er sannfærður um, að, hún geymir enga vanvirðandi hugsan, auk heldur annað'.

'Þú ert undarleg stúlka', sagði Celia um leið og hún helti tei í bollann í fjórða skifti. 'Hvers vegna hefirðu aldrei sagt mér, hve elskuverður hr. Treverton er að öllu leyti?'

'Góða Celia, hvernig á ég að vita, hvað þú meinar með 'elskuverður að öllu leyti' um ungan mann? Ég hefi heyrt þig hrósa svo mörgum margvíslega. Ég hefi sagt þér, að hann væri prúðmenni og liti vel út'.

'Liti vel út!' sagði Celia, 'hann er algerlega fullkominn. Að sjá hann sitja í stólnum þarna, drekka te og horfa út í garðinn fallegu augunum sínum! Ó, það er voðalega yndislegt. Hefirðu tekið eftir, hvernig augun hans eru lit?'

'Um það hefi ég enga hugmynd'.

'Þau eru grá-græn og skifta lit á hverri mínútu, verða stundum mó-blá; ég hefi aldrei séð það fyr. Og hörundið, þessi gagnsæi, ljósrauði litur þess er ósegjanlega fagur. Nefið líkist grísku nefi og munnurinn er ljómandi og stundum dreymandi. Sást þú hann verða hugsandi, Lára?'

'Þú ert of hjákátleg, Celia. Ég skil ekki, hvernig ókunnur maður getur vakið þessa aðdáun hjá þér'.

'Hvers vegna ætti algerleiki ókunns manns að vera forboðið umhugsunarefni? Menn hafa leyfi til að dást að fegurð lands, stjörnunum, tunglinu, sjónum og sólsetrinu. Hvers vegna má þá ekki dást að manni? Í mínum augum ert þú sú öfundsverðasta stúlka, sem ég hefi heyrt getið um'.

'Fyrir hvað er ég öfundsverð?'

'Af því að þú eignast mikinn auð og Jón Treverton fyrir mann'.

'Ég vil að þú minnist ekki á þetta, Celia, ef þú á annað borð getur þagað yfir nokkru'.

'Ég get ekki varist því', sagði Celia.

'Það er alls ekki víst, að ég giftist Treverton'.

'Ætlarðu að vera svo heimsk að neita honum?'

'Ég samþykki ekki bónorð hans, nema ég sé viss um, að honum lítist betur á mig en nokkra aðra stúlku, er hann hefir áður séð'.

'Og það gerir hann auðvitað', sagði Clia.

'Það verður nægur tími til að tala um þetta, þegar Jón Trevertnn er búinn að biðja mín'.

'Ó, það skeður á einu augnabliki, og þá verð ég ekki til staðar að hjálpa þér. Þess vegna er þér betra, að ráða þetta við þig fyrirfram'.

'Ég mundi fyrirlíta Jón Treverton, ef hann bæði mín áður en hann þekkir mig betur en hann nú gerir. En nú banna ég þér að minnast á þetta efni aftur'.

Enn einu sinni ók Jón Treverton um landeign hins framliðna ættingja síns, er honum sýndist nú þúsund sinnum fegri heldur en þegar hann skoðaði hana um veturinn. Sterk löngun til að eignast þetta, kviknaði nú hjá honum. Að eiga Láru Malcolm fyrir konu og þessa landeign ásamt öllu lausafé, áleit hann þá mestu sælu, er sér gæti hlotnast.

Sú sæla, sem hann gæti notið — 'ef að' —. Hvað var þetta 'ef að', sem stóð gæfu hans í vegi?

Hann gerði sér von um, að Lára mundi taka sig fram yfir flesta aðra menn; en milli hans og þessarar þráðu gæfu stóð önnur persóna.

'Það tjáir ekki að hugsa um Láru', sagði hann við sjálfan sig, 'við verðum að skilja, og ef til vill finnast aftur fyr en eftir hálfa öld, og þá höfum við gleymt hvort öðru'.

Þetta skyldi vera síðasta kvöldið hans í Hazlehurst, og hann ætlaði að fara til Manor House til að kveðja Láru og vinstúlku hennar. Þegar þangað kom gekk hann í kringum húsið og ætlaði í blómagarðinn, en heyrði þá mannamál.

Ein röddin var karlmannsrödd, sem honum geðjaðist ekki að, og svo heyrði hann Celiu hlæja. Þegar hann kom fyrir húshornið, sá hann Láru og Celiu sitja á stólum, en við fætur þeirra lá karlmaður í grasinu.

Lára stóð upp og rétti honum hendi sína.

'Hr. Clare, hr. Treverton', sagði hún.

Edward Clare leit upp og kinkaði kolli, en Jón hneigði sig alvarlega fyrir prestssyninum, og nam staðar við stól Láru.

'Ég vona þér misvirðið ekki að ég kom svona seint', sagði hann, 'ég er kominn til að kveðja'.

Hún leit til hans alvarlega, og Jón ímyndaði sér að hún væri hrygg.

'Þér hafið ekki dvalið hér lengi núna', sagði hún.

'Hér dvelur enginn til lengdar, sem ekki er neyddur til þess', sagði Celia. 'Hvernig gátuð þér haldið út, að dvelja hér heila viku?'

'Mér hefir alls ekki leiðst hér', sagði Jón og sneri sér að Celiu.

'Þá hljótið þér að vera eitt af tvennu', sagði Celia.

'Hverju?'

'Annaðhvort hljótið þér að vera skáld eða þér eruð alvarlega ástfanginn'.

'Ég er ekki skáld, ungfrú Clare', svaraði Jón, 'og þó fullvissa ég yður um, að mér hefir liðið vel hér'.

Hann leit til Láru, en hún horfði til jarðar.

'Það er vel gert af yður að tala vel um plássið', sagði Edward háðslega. 'En hér er þó í raun réttri ekkert til að gera'.

'Það er þá af þeirri ástæðu, að þú kant svo vel við þig hér', sagði Celia sakleysislega.

'Er nokkuð nýtt í kvöldblöðunum?' spurði Clare geispandi.

'Blaðið Globe var ekki komið til Sampsons, þegar ég skildi við hann', svaraði Jón.

'Mér þætti gaman að vita, hvort hin ógæfusama dansmær er lifandi', sagði Celia.

Jón Treverton, sem staðið hafði við stól Láru eins og í leiðslu, sneri sér skjótlega við.

'Hvaða dansmær?' spurði hann.

'Chicot. Þið eruð lánsamir, London-búa[illegible] sjáið alt undir sólunni, sem vert er að sjá. V[illegible] [illegible]n ekki óviðjafnanlega fögur? Ég fæ líklega aldrei að sjá hana'.

'Hún var mjög fögur stúlka og dansar ágætlega á sinn hátt', svaraði Jón. 'En hvað meintuð þér með að tala um dauða hennar? Hún var heilbrigð þegar ég fór'.

'Það var fyrir viku síðan', sagði Celia. 'Þér hafið þó líklega lesið Times í dag, þar var nærri heill dálkur um óhappið'.

'Ég las ekki Times í dag. Sampson og ég fórum snemma að heiman. Hvaða óhapp vildi til?'

'Mér skilst, að Chicot hafi átt að stíga upp til skýjanna í einhverri vél —'

'Já, ég skil', sagði Jón.

'En maðurinn, sem stjórnaði vélinni var drukkinn og vissi ekki, hvað hann gerði, svo rétt í því að hún kom til skýjanna klofnaði vélin og hún féll niður með höfuðið á undan'.

'Og dó?' spurði Jón og hélt andanum.

'Nei, hún dó ekki strax, en braut annan fótlegginn og fékk slæmt högg á höfuðið; blaðið segir ásigkomulag hennar vonlítið um líf'.

'En sá skgði fyrir mannfélagið', sagði Edward háðslega. 'Ég held þú sért erkiflón, Celia, að þú skulir láta þig nokkru skifta um persónur, sem eru eins fjarri þér og þær ættu heima í tunglinu'.

'Ó, ég er hrifin af dansmeyjum, ég vildi sjálf vera dansmær, ef ég væri ekki prestsdóttir, það hlýtur að vera skemtilegt líf'.

'Áhrifamikið', svaraði Edward, 'einkum þegar það endar eins og Chicots líf'.

'Ég verð að bjóða yður góða nótt og kveðja', sagði Jón við Láru. 'Ég verð að láta niður í ferðapokann minn í kvöld, af því ég fer snemma á morgun, eða máske í kvöld'.

'Lestin fer 15 mínútur eftir 10', sagði Edward. 'Þér megið hraða yður, ef þér ætlið með henni'.

'Ég ætla að minsta kosti að reyna það'.

'Góða nótt, hr. Treverton', sagði Lára og rétti honum hendi sína.

Celia var nú ekki á því, að láta hann fara með jafn kuldalega kveðju; hann var ungur og hafði þess vegna áhrif á hana.

'Við skulum öll fylgja yður að garðhliðinu', sagði hún, 'það er miklu betra en að sitja hér og geispa'.

Þegar þau gengu af stað vildi þannig til að Lára gekk við hliðina á Jóni á eftir hinum.

'Mér þykir leitt, að þér verið að yfirgefa okkur svona fljótt', sagði Lára, sem vildi vera þægileg.

'Það hryggir mig meira en ég get lýst með orðum, að verða að fara, ef yður er það á móti skapi'.

'Ég meinti það nú ekki beinlínis', svaraði Lára og hló feimnislega. 'Mér þykir það leitt yðar vegna, að þér verðið að yfirgefa sveitina á þessum tíma, þegar hún er fegurst, og snúa aftur til reykjarmökksins í London'.

'Ef þér vissuð, hve mjög ég hata reyk og skarn heimsins, þá munduð þér vorkenna mér einlæglega', sagði hann alvarlegur. 'Ég yfirgef alt, sem ég elska til að fara þangað, sem ég fyrirlít alt, og veit ekki nær ég get komið aftur; en ef ég get komið bráðlega, viljið þér þá lofa mér því, að verða jafn glöð við afturkomu mína eins og ég er hryggur yfir burtförinni nú?'

'Ég get ekki skuldbundið mig á neinn hátt', sagði hún hlýlega, 'ég get ekki metið hrygð yðar nú. Þér eruð svo dularfullur, að ég skil yður ekki; en ég vona þér komið brátt aftur, þegar rósirnar blómstra og næturgalinn syngur; og ef yður finst það ekki nægileg heillaóska heilsan, þá skal ég bæta minni við'

Spaugið hennar var svo undurblitt, að það gladdi Jón ósegjanlega. Þau voru einsömul á brautinni þar sem trén voru þéttust. Jón tók hendi Láru án þess að hún sýndi mótþróa.

'Ég vona þér hatið ekki endurminningu Jaspers frænda míns vegna skilmálanna í arfleiðsluskjalinu', sagði hann.

'Hvernig ætti ég að geta hatað endurminningu hans, sem var mér svo góður, sá eini faðir, sem ég hefi nokkru sinni þekt'.

'Ég vona þér hatið mig ekki vegna arfleiðsluskrárinnar?'

'Það væri rangt af mér að hata yður fyrir ákvörðun, sem þér hafið engan þátt átt í'.

'Án efa; en ég get hugsað mér, að stúlka gæti ekki látið vera að hata mann undir slíkum kringumstæðum. Nú takið þér hendina til yðar, svo nú veit ég að þér hatið mig'.

'Ég tók hendina til mín, af því þér gleymduð að sleppa henni', sagði Lára, ákveðin í því að vera ekki of alvarleg. 'Er yður ánægja að því, ef ég segi að ég fyrirgefi fóstra mínum af öllu hjarta skilmálana í erfðaskránni?'

'Já, ósegjanlega mikil'.

'Og að ég, þrátt fyrir okkar einkennilega ásigkomulag, hata yður ekki beinlínis'.

'Lára, þér gerið mig að gæfuríkum manni'.

'En ég lofa þó svo litlu'

'Ef þér vissuð, hve mikilsvirði það er mér. Heill heimur af von, gæfu, hvötum til göfugra hugsana og heiðursverðra starfa, endurfæðing líkama og sálar'.

'Þér talið óráð'.

'Ég er tryltur af gleði. Lára, mín eigin, mín elskaða'.

'Hættið þér', sagði hún skyndilega og sneri sér að honum föl og alvarleg. 'Er það ég eða fjármunir frænda yðar, sem þér elskið? Ef það eru eignirnar, sem þér hugsið um, þá skulum við ekki láta neina málamynda-ást ríkja á milli okkar. Ég er fús til að hlýða skilmálum frænda yðar, en við skulum vera hreinskilin hvort við annað. Við skulum lifa heiðarlega og alvarlega, vera tryggir vinir og félagar, en táldraga ekki hvort annað með uppgerðar-ást'.

'Það er yður, sem ég elska, en ekki fjármunina. Það segi ég satt. Komið þér til mín á morgun og segið mér, að erfðaskrá frænda míns sé fölsk, og þá skuluð þér komast að raun um, að það er yður, sem ég elska. Ég elska yður ósegjanlega heitt. Það er andlitið, röddin, þér sjálfar, sem ég krefst'.

Hann lagði handlegginn um mitti hennar, dró hana að sér og þrýsti heitum kossi á varir hennar, fyrsti kosinn, sem kom henni til að roðna.

'Ég vil helzt af öllu trúa yður', sagði hún og lá kyr og ánægð í faðmi hans.

Þetta var kveðjan þeirra.

---

6. KAPÍTULI.

Íbúarnir í Cibber-götunni, Leicest Square, voru all-órólegir yfir óhappinu, sem henti Chicot.

Ef hún hefði verið þolinmóð, starfsöm og nákvæm kona og móðir, þá var þetta ekki umtalsvert, en Chicot, hverrar nafn stóð svo víða á húsveggjum með þriggja feta háum stöfum, hún var persóna sem allir voru hrifnir af.

Það hafði gengið eins og maðurinn spáði, hún var drukkin og vélastjórinn var líka drukkinn, og afleiðingin af því var þetta óhapp. Síðustu vikuna hafði einhver ónefndur sent henni kassa með 36 merkurflöskum í af kampavíni, og hún neytti þess óspart.

Hana grunaði, að kampavínið kæmi frá sama manni og armbandið, en hún áleit nægan tíma, að hrekja hann frá sér, þegar hann yrði of nærgöngull.

Eins og stúlkum er gjarnt til, langaði Chicot til að þekkja þenna aðdáanda sinn. Hún horfði um bekkina, einkum þar sem æskulýðurinn sat, unz hún kom auga á ungan mann með fölt andlit, dökk augu, fallegan munn, þykkar varir og dökt, slétt og gljáandi hár, líkan Gyðingi.

'Þetta er maðurinn', hugsaði Chicot, þegar hún sá, hve alvarlega hann athugaði hana. 'Hann lítur út fyrir að vera auðugur'.

Henni geðjaðist að andlitinu og gat ekki látið vera að hugsa um manninn, og eftir þetta drakk hún kampavínið hans með meiri ánægju, og eitt kvöldið drakk hún tvær flöskur meðan hún var að búa sig, svo hún var talsvert drukkin og átti all-bágt með að dansa, en samt tókst henni það, svo að allir dáðust að henni.

'Hún er annarlega aðdáanleg kona', sagði Smolendo. 'Hún mun draga að sér áhorfendur næstu þrjú leiktímabilin'.

Tíu mínútum síðar byrjaði uppstigningin frá kóralhöllinni. Vélin urraði, stundi, skalf og klofnaði. Dansmeyjan rak upp voðalegt hljóð, og mennirnir á leiksviðinu sömuleiðis; Chicot lá á gólfinu, þögul og meðvitundarlaus, og græna tjaldið féll með hraða.

Það var seint um kvöldið, daginn eftir óhappið, að Jack Chicot kom heim og fann konu sína meðvitundarlausa. Lífinu hennar var haldið við með stöðugri brúkun brennivíns. Ókunnur maður sat hjá rúminu hennar, þegar Jack kom inn, ungur og alvarlegur. Hjúkrunarkonan stóð hins vegar og lagði dúk, vættan í köldu vatni, á enni hennar. Um fótbrotið var búið að binda. Jack gekk að rúminu, laut niður og horfði á konu sína.

'Vesalings Zaire mín, þetta er mjög slæmt', tautaði hann og sneri sér svo að ókunna manninum, sem var staðinn upp úr sætinu. 'Þér eruð líklega læknir?'

'Ég er sjúkravörður. Hr. Smolendo vildi ekki trúa mér fyrir, að binda um beinbrotið, og gerði boð eftir Sir John Pelham, og alt gekk vel, en leyfði mér að vera hér til að gæta hennar. [illegible] konu yðar er í hættu. Ég hefi nýlokið námsprófi og hefi heimild til að stunda lækningar. Mér þætti vænt um, að þér vilduð leyfa mér að líta eftir konu yðar, með tilstyrk Pelhams, auðvitað. Um borgun þarf ekki að tala. Mér er um að gera, að fá tækifæri til að æfa mig'.

'Ég tek tilboði yðar með þakklæti', svaraði Jack með meiri ró en Georg Gerard bjóst við af manni, sem kom heim eftir viku fjarveru og fann konu sína í þessu ásigkomulagi. 'Haldið þér að henni batni?'

Þessa spurningu bar Jack fram með mestu ró, en horfði jafnframt í augu Gerards, eins og hann biði eftir dómsúrsliti.

Augnatillit þetta kom lækninum til að hugsa um ásigkomulagið milli hjónanna; fyrst var hann svo rólegur, nærri kærulaus, en nú var hann í megnum spenningi. Af hverju kom þessi breyting?'

'Á ég að segja yður sannleikann?' spurði Georg.

'Já, afdráttarlaust'.

'Gætið þess, að það er mín eigin meining, sem ég læt í ljósi. Tilfellið er efasamt. Skemdina á heilanum er ekki unt að meta'.

'Ég tek orð yðar eins og þér talið þau, en í guðs bænum verið þér hreinskilinn'.

Jack stundi þungan og skalf.

'Segið þér mér, hvernig óhappið atvikaðist. Þér voruð í leikhúsinu og sáuð það', sggði Jack.

'Já, ég var þar og sá það, og það var ég, sem tók konu yðar og bar hana burt, hinir þorðu ekki að snerta hana'.

Gerard sagði nákvæmlega frá öllu, og Jack hlýddi á hann, án nokkurrar svipbreytingar.

'Mín meining er sú', sagði Gerard, 'að litlar líkur séu til, að konu yðar batni, en vonlaus er ég ekki, og af þeirri ástæðu bið ég yður að leyfa mér að gæta hennar'.

Jack horfði undrandi á læknirinn.

'Þér hljótið að elska stöðu yðar mjög mikið til þess, að geta verið jafn umhyggjusamur fyrir annars manns konu', sagði hann.

'J, ég elska vísindi mín einlæglega. Ég hefi ekkert annað að elska, og óska einskis annars'.

'Jæja, gerið alt, sem þér getið, til að frelsa líf hennar', sagði Jack.

Hann gekk um gólf í djúpum hugsunum.

'Ég bað hana innilega, að voga ekki lífi sínu við þessa uppstigning. Mig grunaði, að óhapp hlytist af henni'.

'Þér hefðuð átt að fyrirbjóða þetta', sagði læknirinn.

'Fyrirbjóða! Þér þekkið ekki konu mína'.

'Ef ég ætti konu, skyldi hún hlýða mér'.

'Þetta er almenn skoðun ungra manna, en hinkrið þér við, þangað til þér eignist konu, þá munuð þér segja annað'.

'Það á sér engin umbreyting stað í nótt', sagði Gerard, og tók hattinn sinn, þegar hann var búinn að athuga sjúklinginn nákvæmlega. Frú Mason veit um alt, sem hún á að gera. Ég skal koma hingað kl. 6 í fyrramálið'.

'Kl. 6. Þér eruð morgunfugl'.

'Ég vinn hart. Það eina er nauðsynleg afleiðing annars. Góða nótt, hr. Chicot. Ég gleðst yfir þreki yðar, að geta mætt slíku óhappi með ró. Það er merki góðra tauga'.

Jack ímyndaði sér, að háð byggi í þessum orðum, en breytingarnar í lífi hans voru svo miklar, að þær leyfðu engum öðrum hugsunum aðgang. 'Þér megið fara að hátta, frú Mason', sagði hann við hjúkrunarkonuna. 'Ég skal vaka hjá konu minni'.

'Afsakið, herra, ég vanrækti skyldu mína, ef ég leyfði mér að fara að sofa á meðan ásigkomulag hennar er jafn voðalegt og nú, ég vil samt vera þakklát fyrir einnar stundar svefn'.

'Haldið þér, að konu minni geti batnað?'

'Við viljum helzt gera okkur góðar vonir', sagði hún.

'En er um nokkra von að ræða?'

'Það er undir forsjóninni komið'.

'Jæja', sagði Jack, 'við verðum að vera þolinmóð'.

Hann settist hjá rúminu og sat þar alla nóttina í mjög djúpum hugsunum.

Loksins birti af degi og þá kom Georg Gerard, sem enga breytingu fann á sjúklingnum og engar nýjar fyrirskipanir gerði.

Sir John Pelham kemur hingað kl. 11, og þá kem ég líka til að hitta hann hér', sagði hann.

Nafnfrægi læknirinn kom, athugaði sjúklinginn og sagði, að alt gengi vel.

'Fótinn hennar getum við gert jafn góðan og áður. Ég vildi, að ég gæti verið eins vongóður um heilann', sagði hann.

spurði Jack.

'Haldið þér að heilinn sé mikið skemdur?'

'Ég get ekki sagt það með vissu. Járnið slóst í höfuð hennar um leið og hún datt. Höfuðskelin er hvergi brotin, en ég er hræddur um, að heilinn hafi skemst einhversstaðar. Hjúkrunin hjálpar mikið. Þér voruð heppinn að fá frú Mason, ég ber mikið traust til hennar'.

'Gerið þér yður nokkra von um, að konu minni geti batnað?' spurði Jack alvarlega.

'Góði herra, ég geri mér talsvert góða von, en slysið er alvarlegt og slæmt'.

'Hann er að líkindum vonlaus', hugsaði Jack um leið og hann fylgdi lækninum til dyranna og rétti honum borgun.

'Nei, nei, kæri herra, Smolendo borgar mér mína fyrirhöfn, þar eð kona yðar hefir unnið fyrir hann', sagði læknirinn.

'Jæja, ég tek því með þökkum; en álítið þér aðferð hr. Gerards viðeigandi í þessu tilfelli?'

'Já, að öllu leyti, — hann er maður, sem ætti að taka fljótum framförum í sinni stöðu'.

Eftir þetta bar Jack fult traust til Gerards. Sir John Pelham kom einu sinni í hverri viku og skipaði fyrir um hjúkrunina. Jack vakti yfir konu sinni á nóttunni og notaði tímann til að penta skripamyndir fyrir blöðin.

Chicot var enn meðvitundarlaus og engin batamerki komu í ljós.

Á daginn tók Jack sér langar gönguferðir sér til hressingar.

'Þér eruð ávalt úti, þegar ég kem á daginn', sagði Gerard, sem kom í seinna lagi og fann Jack heima, 'finst yður það ekki ósanngjarnt gagnvart frú Chicot?'

'Það getur engin áhrif haft á hana, hún er meðvitundarlaus og veit ekki að ég er hér'.

'Það er ekki alveg víst. Hún getur haft meðvitund um það, sem fram fer í kringum hana, þó hún geti ekki látið vita um það. Ég hefi þá von, að skynsemi hennar sé heilbrigð, þó hún hafi hennar ekki not núna'.

Baráttan milli lífs og dauða var löng og þreytandi. Jafnvel Georg var orðinn vonlaus.

'Er hún ekki mjög veik?' spurði Jack síðla dags.

'Hún er eins veik og hún getur orðið, meðan hún lifir', svaraði Gerard.

'Vonin er að yfirgefa yður?'

'Ég er orðinn hræddur um hana'.

Meðan hann talaði, sá hann glaðna yfir Jack. Þeir stóðu og horfðu hvor á annan, annar þeirra vitandi vel, að leyndarmál hans var augljóst orðið.

'Ég er hræddur en ekki vonlaus', sagði Gerard.

'Ef það er mögulegt, að bjarga lífi hennar, þá geri ég það'.

'Gerið þér alt sem þér getið. Það verður að vera eins og forlögin skipa þetta ástand hennar'.

'Þér hafið eitt sinn elskað hana, býst ég við', sagði Gerard og horfði fast á Jack.

'Ég elskaði hana hreinskilnislega'

'Nær og hvers vegna hættuð þér að elska hana?

'Hvernig vitið þér, að ég hefi hætt að elska hana?

'Ég veit það eins vel og þér. Ég væri lélegur læknir við hina duldu sjúkdóma heilans, ef ég gæti ekki lesið leyndarmál yðar. Þessi vesalings manneskja, sem liggur þarna, hefir um nokkuð langan tíma verið yður hrygðarbyrði. Þér munduð vera forsjóninni þakklátur, ef hún dæi. Þér viljið ekki neita henni um neina þá hjálp, sem þér getið veitt henni, en yður væri ánægja í því, að hún dæi. Ég held að ósk yðar rætist. Ég held hún deyi'.

'Þér hafið enga heimild til að ávarpa mig á þenna hátt'.

'Hefi ég ekki? Hvers vegna má maður ekki [illegible]ast að segja öðrum sannleikann. Ég leyfi mér ekki að ásaka eða dæma. Hver af [illegible]ur er nógu hreinn til að ásaka bróður sinn? En hvers vegna [illegible] að látast halda, að þér væruð [illegible] eigin [illegible]. Það er betra, að ég sé hreinskilinn við yður [illegible] ég held, að þetta ætli að enda eftir yðar ósk [illegible] minni'.

Jack stóð við gluggann og horfði [illegible] sök var sönn, og hann gat ekki m[illegible] [illegible] v[illegible]

'Já, ég elskaði hana einu sinni', [illegible] sjálfan sig. 'En hve glaður y[illegible] við hana, sem ekki hefir reynst me[illegible] [illegible] ég vonaði? Nær varð ég fyrst þreyttur [illegible] Nær byrjaði ég að hata hana? Ekki fyr [illegible]afði mætt

— — Ó, Paradís, sem ég [illegible] sé í gegnum hálfopna hliðið — liggur það fyrir mér að komast inn á hina grænu velli þín og í blómagarðinn, fullan af ánægju [illegible]?'

Hann sat þegjandi við rúmið, þangað til hjúkrunarkonan kom; fór svo út að ganga sér til skemtunar og til þess að fá hreinna loft. Hann lofaði henni að koma aftur kl. 10, þá var hennar tími að borða kvöldmat, fara svo að sofa og afhenda honum plássið við rúmið konu hans til þess að vaka þar um nóttina. Þetta var samkomulag þeirra og re[illegible]

'[illegible] ll verður líf hennar slokknað [illegible] ég kem aftur', hugsaði Jack, meðan hann gekk um götur borgarinnar. Hann kom ekki heim [illegible], og sá að ljós var í herberginu hans, [illegible] að [illegible]tumni, og mundi þá, að frú Mas[illegible] [illegible]rt, [illegible] flytja Chicot þangað, af því [illegible] það herbergið [illegible] i viðkunnanlegra.

Jack var að leita að útidyra[illegible] í vasa sínum þegar dyrnar voru opnaðar [illegible] innanverðu, og [illegible] kom í ljós.

'[illegible] etla að vita, hvort ég get ekki fengið ögn af brennivíni. Ég er þjáður af mínum gamla kvilla', sagði Desrolles.

'Allar vínsölubúðir eru lokaðar', sagði Jack, 'en ég á ögn af brennivíni uppi og [illegible] gefa yður bragð'

'Það er vel gert af yður', sagði Desrolles. 'En hvað þér komið seint heim'.

'Ég gekk lengra en ég er vanur. Veðrið er svo gott'.

'Er það svo. En ég hefi góðar fregnir handa yður'.

'Góðar fregnir handa mér ?'

'Já, kona yðar er á batavegi. Ég leit þar inn fyrir tveim stundum síðan. Hjúkrunarkonan og Ger-

'Jæja — faðir Brooke er ekki svo afleitt, bróðir ard halda bæði að það versta sé afstaðið. Hún eins og lifnaði við milli 3 og 4, og borðaði með góðri lyst í fyrsta sinn síðan hún slasaðist. Er þetta ekki alveg undravert?'

'Mjög undravert', sagði Jack, en beiskjan í huga hans var meiri en svo, að henni verði lýst.

Hann fann frú Mason himinglaða. 'Hún er eins og nýfætt barn', sagði hún um konu hans, 'en það er eins og lífið sé að koma aftur með hægð, eins og þegar sjórinn fellur að landi eftir hina lægstu fjöru'.

Frá þessari stundu hélt batinn áfram hindrunarlaust. Áður en september byrjaði, var hún orðin jafn góð og áður, og hvíldin hafði jafnvel gert hana — en vænt um það þín vegna'.

9. KAPÍTULI.

Það var mikið liðið af nóvember og trén á Hazelhurst Manor voru búin að fella blöð. Stóra, gamla höfðingjasetrið stóð þar fagurt og alvarlegt undir dökkgráu haustskýjunum.

Þenna leiðinlega tíma ársins dvaldi Lára einsömul á Manor House. Celia Clare hafði fengið tilboð um, að dvelja mánaðartíma hjá frænku sinni í Brighton, og Brighton um vetrartímann var sú einasta jarðneska Paradís, sem hún þekti. Hún hafði óljósa hugmynd um, að París væri fegurri og skemtilegri, en hún hafði enga von um að sjá hana, nema því að eins að hún giftist, þá ætlaði hún að knýja mann sinn til að fara þangað með sig á hveitibrauðsdög-

'Auðvitað gerir hann alt, sem ég bið hann um', sagði Celia. 'Seinna mun það verða öðruvísi. Ég er viss um, að hann reynir að kúga mig áður en árið er liðið'.

'Ég get ekki haldið, að nokkur maður geti kúgað þig', sagði Lára hlæjandi.

'Nei, ég held mér takist, að gera honum það erfitt, en allir menn eru harðstjórar. Þeir eru allir af lægra kyni. Það er nú til dæmis ungi maðurinn þinn, hann er mjög fagur og göfugur, en eins fyrirstöðulaus og vatn'.

'Hvern meinar þú með unga manninum mínum?' sagði Lára.

'Ó, þú veizt það mjög vel, annars myndurðu ekki roðna svona mikið. Ég á við John Treverton, sem þú verður að giftast innan árs'.

'Þú ættir ekki að koma með slikt rugl, Celia, þú veizt, að við erum ekki heitbundin, og verðum það kannskr aldrei'.

'Um hvað voruð þið þá að tala hérna um kvöldið hjá þétta trjárunnanum, þegar þið urðuð svo langt á eftir okkur?'

'Það er nóg fyrir þig að vita, að við erum ekki heitbundin', svaraði Lára.

'Ef þið eruð ekki heitbundin, þá ættuð þið að vera það. Mér þykir slæmt að yfirgefa þig í jafn óákveðnum kringumstæðum'.

'Þú þarft ekki að vera óróleg min vegna, Celia ég skal stjórna mínum málefnum'.

'Ég held þú getir það ekki. Þú lætur sem þetta góða, gamla heimili með öllum eigunum sé einskisvirði, þó þú missir það. Mér dettur nú í hug, að þú sért að hugsa um bróður minn'.

'Ekki þarftu að óttast það. Ég er að eins vina hans og ekkert annað, hlýrri tilfinningar ber ég aldrei til hans'.

'Vesalings Ted. Mér þykir það slæmt hans vegna — en vænt um það min vegna'.

Celia fór himinglöð af stað til Brighton, með 3 koffort og tvær hattöskjur, svo sama kyrðin ríkti í Manor House og áður. Flónskan hennar var stundum þreytandi, en fjörið hennar og kátínan eins og lífguðu þetta stóra, fólksfáa hús.

Þegar Celia var farin, hafði Lára nægan tíma til að sökkva sér niður í djúpar og umfangsmiklar hugsanir, sem leiddu af sér hálfgert þunglyndi.

Hún hafði aldrei gleymt löngu kveðjunni á skógarbrautinni. Þau orð, sem þá voru töluð, og kossinn, gátu ekki þýtt annað en hátíðlega trúlofun, og þó voru liðnir 6 mánuðir síðan, sem Jón Treverton hafði ekki látið sjá sig eða heyra. Allan þenna tíma stóð mynd hans fyrir hugskotssjónum hennar. Á hverjum degi bjóst hún við að sjá hann koma fyrirvaralaust.

Þegar hann var síðast hjá Sampson, hafði hún séð hann og talað við hann á hverjum degi, og það kom þeim til að kynnast mjög vel. Aldrei hafði hann með einu orði minst á afstöðu þeirra, en hún hélt samt, að honum mundi þykja vænt um sig.

Hvernig sem á því stóð, höfðu þau verið glöð og ánægð alla þessa viku, sem Jón dvaldi þar, en samt hafði hann ekki í heilt missiri sent henni bréf, til að fullvissa hana um ást sína.

Hún var reið við sjálfa sig yfir því að elska hann og að hafa gefið honum þenna kveðjukoss.

Þegar á alt er litið, sagði hún við sjálfa sig, þá eru það eigurnar, sem hann elskar, og sökum hinnar heimskulegu framkomu minnar þetta kvöld, álítur hann sig svo vissan um að geta fengið mig, að hann geti dvalið í London [illegible] tíð lífsins eftir eigin geðþótta, og komið svo á síðasta augnablikinu og krafist mín. Ég [illegible] honum aldrei, og ég fyrirgef aldrei sjálfri mér að ég lét tala mig með jafn hægu móti. Sjúkrahúsið skal fá óðalið. Ef hann kæmi hingað á morgun og knéfélli fyrir mér, skyldi ég neita bónorði hans. Hann skal ekki tæla mig í annað skifti'.

Lára hafði aldrei verið upp með sér af fegurð sinni. Líf hennar hafði verið umbreytingalaust, rétt eins og hún hefði verið í klaustri. Edward Clare hafði oft sagt henni, að hún væri yndislega fögur, en hún tók ekkert tillit til þess. Þrungin af reiði við Jón Treverton, leit hún í spegilinn eitt vetrarkvöld, hugsandi um það, hvort hún í raun og veru væri fögur.

Ef drættir hinnar hreinustu fyrirmyndar, dökk hnetubrún augu, fallega löguð augnalok með löngum hárum, hálf sorgmæddur munnsvipur og spékoppar í kinnum, eru fegurð, þá er Lára Malcolm fögur. Hún var of listafróð til þess að vita ekki, að það var fegurð, sem blasti við henni í speglinum.

Sérhver hugsun um Jón Treverton var blandin voðalegri beiskju.

Hve staðfestulaus er ekki reiði konunnar gegn fram um garðinn lengur en klukkutíma í byrjun desembermánaðar, og þegar hún kom að þétta trjárunnanum á heimleiðinni, sá hún Jón Treverton standa þar, einmitt á sama stað, sem hún sá hann síðast fyrir meir en 6 mánuðum.

Hve staðfestulaus er ekki reiði konunnar gegn þeim, sem hún elskar! Fyrsta tilfinningin hennar þegar hún sá Jón, var gremja, og hún ætlaði sér að heilsa honum með ískrandi kulda; en þá tók hún eftir, að hann var veiklulegur og sorgþrunginn, og horfði á hana með hlýju augnaráði. Á sama augnabliki var öll reiði horfin, og hún gekk til hans, rétti honum hendina og sagði vingjarnlega:

'Hvar hafið þér verið allan þenna langa tíma?'

'Flækst um borgina London og lítið gott gert mér eða öðrum', svaraði hann hreinskilnislega.

Svo virtist hann gleyma sér yfir ánægjunni að vera hjá henni. Hann sagði ekki eitt orð, en horfði stöðugt á hana með undraverðri aðdáun.

Loksins tók hann til máls:

'Eruð þér dálítið ánægðar yfir því, að sjá mig aftur?' sagði hann. Minnist þess, að þér lofuðuð að bjóða mig velkominn'.

'Þér hafið ekki hraðað yður að krefjast þess, að ég uppfylti þetta loforð mitt. Það hafa eflaust verliðna tíma, svo að þér hafið alveg gleymt Hazlehurst ið aðrir, sem hafa boðið yður velkominn þenna langa manor'.

Manor House og hún, sem þar býr, hefir aldrei yfirgefið hugsun mína'.

'Getur það verið, þér hafi verið svo lengi í burtu, að það lítur út eins og gleymska'.

'Það hefir ekki verið gleymska. Það hafa komið fyrir mig ástæða, sem ég get ekki skýrt frá'.

'Eru þær horfnar nú?'

'Já', sagði hann og stundi. 'þær eru horfnar'.

'Máske þér hafið verið veikur?' sagði hún hluttekningarlega.

'Ég hefi alls ekki verið frískur, en ég hefi unnið meir en vanalega. Þér vitið, Lára, að ég verð að vinna fyrir lífsþörfum mínum'.

'Hafið þér nokkra stöðu síðan þér yfirgáfuð herinn?' spurði Lára.

'Það eru sex ár síðan ég yfirgaf herinn og síðan hefi ég unnið fyrir mér. Lífsskeið mitt hefir verið breytingum undirorpið; stundum hefi ég lifað af listinni, stundum af því, að skrifa fyrir blöð, en enga frægð hefi ég hlotið. Þetta er ekki neitt glæsileg lýsing, en hún er sönn. Ég er ekkert. Göfuglyndi yðar og erfðaskrá frænda míns geta máske gert mig að einhverju leyti nýtan. Framtíð mín er háð yðar vilja'

'Þau urðu samferða inn í húsið og neyttu morgunverðar. Trimmer gamli bar á borð fyrir þau; hann var búinn að vera meira en 30 ár vinnumaður hjá Treverton gamla, og þegar Lára kom í fyrsta sinni til Manor House, þá var það hann, sem tók á móti henni úr vagninum og bar hana inn í húsið.

Að loknum morgunverði gengu þau út í skemtigarðinn, og þegar þau komu að trénu, þar sem þau skildu síðast, sagði Jón:

'Ég held, að það hafi verið á þessum bletti, sem við skildum. Munið þér það?'

'Ég held það hafi verið einhversstaðar hér, að mig minnir', sagði Lára kæruleysislega.

Auðvitað þekti hún blettinn nákvæmlega, en gat ekki fengið sig til að viðurkenna það.

Hann tók hendi hennar, dró hana blíðlega undir handlegg sinn, laut niður og kisti fögru, hvítu höndina.

'Nær eigum við að gifta okkur, elskan mín?' sagði hann lágt og blíðlega.

'En sú spurning', sagði Lára með uppgerðarundrun. 'Hver hefir nokkru sinni minst á giftingu? Þér hafið aldrei spurt mig, hvort ég vildi verða kona yðar'.

'Hefi ég ekki? En ég spurði yður, hvort yður líkaði erfðaskrá frænda míns, og þér sögðuð nei. Það var sama sem að segja, að yður væri ánægja að verða við ósk gamla mannsins, og að eins með því að giftast getum við uppfylt ósk hans. Lára, ég elska yður heitar, en ég get með orðum lýst, og því ég elska yður — enda þótt ég viti, að ég er yður ekki samboðinn — fátækur maður — óheppinn öllu — nafnlaus og stöðulaus, lítilsverðari en allir aðrir — fell ég á kné mín fyrir fótum yðar, ég, sem aldrei hefi knéfallið fyrir nokkurri stúlku, og sjaldan fyrir guði mínum, og bið um hendi yðar, fátækur eins og ég er. Það er máske enginn á öllu Englandi jafn ósamboðinn yður og ég er, nema að því leyti að ég elska yður af öllu hjarta mínu og allri minni sálu'.

Lára laut niður og kom við enni hans með vörunum sínum. Það gat naumast heitið koss, því það varaði að eins eina sekúndu.

'Ég samþykki bónorð þitt, góði', sagði hún blíðlega, 'með öllum yðar göllum, hve margir sem þeir eru, verð ég yðar. Mér finst ég megi treysta yður. Máske fremur fyrir það, að þér hrósið yður ekki sjálfur. Við skulum reyna að gera skyldu okkar, hvort gagnvart öðru, og gagnvart okkar framliðna velgjörðamanni, og nota auðæfi hans á heiðarlegan hátt. Eigum við ekki að gera það, Jón?'

'Þér munuð brúka þau heiðarlega, elskan mín, þér getið ekki gert neitt óheiðarlegt', svaraði hann alvarlega.

Hann var fölur og engin ánægja í augnatilliti hans, þó það væri þrungið af ást.

10. KAPÍTULI

Jón Treverton dvaldi á Manor House hjá heitmey sinni fram yfir dagsetur, gæfurikari en nokkru sinni áður.

Fyrst að þau voru nú búin að lofa hvort öðru ævarandi trygð, hikaði Lára ekki við, að opna huga sinn og segja Jóni, að hún elskaði hann innilega. Þau sátu hvort við annars hlið og hvíldi höfuð Láru á öxl Jóni, en hendi hans lá um mitti hennar.

'Þú elskar mig þá í raun og veru, Lára?' spurði hann. 'Ef erfðaskrá frænda mins hefði ekki verið til og við hefðum mætt hvort öðru einhversstaðar í heiminum, heldurðu að ég hefði þá verið sá maður, er þú hefðir kosið?'

'Þetta er alt of erfið spurning í frumeðlisfræðinni', svaraði hún brosandi. 'Ég veit að eins, að hjarta mitt valdi þig, án nokkurs tillits til erfðaskrár fóstra míns. Er þér ekki nóg að vita þetta?'

'Það er alt, sem ég óska að vita, elskan mín. Nei, ekki alveg alt. Mig langar til að vita — að eins af forvitni — hve nær þú fyrst byrjaðir að álíta mig ekki alveg fyrirlitlegan'.

'Þú krefst að heyra söguna frá byrjun?'

'Já, frá því augnabliki, að hugur þinn hneigðist fremur að mér en öðrum'.

'Ég skal segja þér — —'

Hún þagnaði og horfði á hann með saklausu brosi.

'Nú elskan —'

'Þegar þú hefir sagt mér æfisögu þín, frá því augnabliki, að ég varð þér kærari en aðrar stúlkur'.

Fyrsta svarið hans var þung stuna.

'Ó, elskan mín, staða mín var öll önnur; ég barðist gegn ástríðu minni'.

'Hvers vegna?'

'Af því ég áleit mig ekki samboðinn þér'.

'Það var heimskulegt'.

'Nei, það var hyggilegt og rétt. Þú líktist gæfusömu barni, Lára; liðna æfin þín er hvítt og hreint blað, það geymir engin myrk leyndarmál'.

Hann fann, að hún skalf þegar hann talaði þessi orð. Höfðu þau gert hana hrædda? Var grunur vaknaður hjá henni um hætturnar, sem umkringdu hann?

'Ég ætlaði ekki að hræða þig, góða. En á liðinni [illegible] mínum aldri er vanalega eitt blað, sem hann vildi [illegible] 10 ár af sinni til að mega rífa burt. Ég á svart blað í minni æfisögu. Ó, elskan mín. Hjarta mitt gæti ekki geymt þá sælu mína, ef ég áliti mig þér samboðinn. Það mundi springa af of miklu láni. Hjörtu mannanna hafa í raun og veru brostið af því. Þegar ég byrjaði að elska þig — ó, sömu nóttina og ég kom inn í þetta hús — myrka vetrarnótt, þegar ég eins og glataði sonurinn, þreyttur af sora lífsins þráði betra líf. Hreinu augun þín, alvarlega, viðfeldna brosið og blíða röddin voru mér sem opinberun frá öðrum heimi, þar sem eiginleikar kvenmannsins eru gæzka, sannleikur og réttlæti. Tilfinning mín var þá ósnortin af fegurð þinni, en sál mín laut þér sökum eðallyndis þín. Þú vaktir nýjar hugsanir, þú opnaðir fyrir mér dyrnar að himnaríki. Já, Lára, fyrsta stundin, sem við fundumst vakti hjá mér aðdáun og virðing, en áður en ég fór frá Hazlehurst, var aðdáunin orðin að sterkri ást'.

'Og samt sem áður varstu fjarverandi frá janúar til apríl?'

'Fjarvera mín var [illegible] barátta við ástina'.

'Og frá apríl til desember — eftir — —'

'Eftir að þú hafðir lofað mér að gægjast inn í huga þinn góða, og ég vissi að þú máske gætir orðið mín. Þessi síðasta fjarvera krafðist enn meir hugrekkis í baráttunni [illegible], ég kom aftur. Ástin er sterkari en hygnin'.

'Hvers vegna er það óhyggilegt af okkur að elska hvort annað?'

'Að eins sökum óverðleika míns'.

'Við skulum þá gleyma óverðleika þínum. Og, ef þér fellur það betur, vil ég elska þig og óverðleika þinn. Ég álít þig ekki gallalausan. Pabbi sagði mér, að þú hefðir verið óstýrilátur og gálaus, — en þú hættir að vera það, þegar þú ert giftur'.

'Já, elskan mín'.

'Og við skulum reyna að gera eins mikið gott og við getum, með hinum miklu eignum okkar'.

'Þú skalt aðallega stjórna þeim'.

'Nei, nei, ég vil það ekki. Þú átt að vera húsbóndi og ráða, og ég vænti þess af þér, að þú verðir fyrirmynd í göfugmensku og mesti velgerðamaðurinn í héraðinu. Ef þú vilt, þá skal ég vera forsætisráherra þinn og fjármálaráðgjafi. Í tíu mílna fjarlægð í allar áttir þekki ég þá fátæku, bæði efnalegan og andlegan skort þeirra. Já, Jón, ég get hjálpað þér til að gera mikið gott og miklar umbætur, sem ekki skaða [illegible] tilfinnanlega, en gera lífið verkamannanna í nágrenninu gæfuríkara'.

'Ég ætla að hlýða þér í öllu', svaraði Jón blíðlega. 'Mín mesta ánægja er að vera þér til geðs'.

'Ég veit þú skilur það, að ég skoða það sem stóra gæfu, að mega vera kyr á Manor House. Hér hefir mér liðið svo vel, og hér þekki ég hvern hlut, hvert tré og alt sem nafni er nefnt. Ekki svo að skilja, að ég væri ekki ánægð, að lifa með þér í litlu húsi af vöxtum gjafar þeirrar, er pabbi veitti mér, en þetta hér er svo skemtilegt. Ertu ekki hreykinn yfir því, að vera húsbóndi hérna, Jón?

'Ég er hreykinn yfir konu minni, þegar mér veitist sú gæfa, að mega kalla hana mína. En nú held ég að tími sé kominn til að finna Sampson, og segja honum, að okkur hefi komið saman um að giftast. Nær eigum við að gifta okkur, elskan mín? Frændi minn dó 20. janúar, svo tíminn fer að styttast'.

'Við skulum giftast síðasta dag þessa mánaðar, það er hátíðlegasti dagur ársins', sagði Lára, 'ef við giftum okkur þann dag, gleymum við aldrei giftingardeginum'.

'Ég mundi í engu tilfelli gleyma honum', svaraði Jón. Ég skal finna séra Clare í kvöld og semja við hann um þetta'.

Kveðjan tók langan tíma þetta kvöld, en loks skildu þau samt, og Jón gekk í hægðum sínum og hugsandi til þorpsins Hazlehurst.

Hann fann Sampson [illegible] stur hans sitjandi við borðið að neyta kvöldverðar.

'Þér eruð í sannleika sagt einkennilegur maður', hrópaði lögmaðurinn [illegible] hendi hans. 'Þér þutuð burt í mesta flýti og lofuðuð að koma aftur að einni eða tveim vikum liðnum, og svo hvorki heyrir maður eða sér neitt til yðar í sex mánuði. Það eru ekki margir menn á Englandi sem myndu haga sér eins undir yðar kringumstæðum. Frændi yðar sagði mér, þegar hann sendi mér [illegible] skrána, að þér væruð stjórnlaus, en [illegible] slíku stjórnleysi bjóst ég ekki'.

'En, Tom', sagði [illegible] Sampson, 'þú hefir enga heimild til að ávarpa [illegible] Treverton þannig'.

'Jú, það hefi [illegible]', sagði Sampson. 'Ég hefi þá heimild, sem umhyggja mín fyrir hagsmunum hans veitir mér, — framar en [illegible] sem lögmanni'.

'Þér megið vera [illegible] vegna', sagði Jón, 'síðasta daginn í þessum mánuði giftum við okkur, og ég vona að þér [illegible] reglu því við víkjandi'.

'[illegible]', hrópaði Sampson. 'Ég óska yður til hamingju, góði vinur'.

[illegible] Sampson leit niður í diskinn sinn. Enda þótt hún hefði frá byrjun vitað að Jón Treverton átti að giftast Láru, hafði hún samt fengið ást til hans.

'Gifting okkar á að [illegible] fram í kyrþey', sagði Jón. 'Lára vill hafa það þannig og ég er á sömu skoðun. Ég ætla að biðja yður Sampson, að minnast ekki á þetta við nokkurn mann, og sömuleiðis yður, ungfrú. Við viljum engan óróa vekja í þorpinu'.

'Ég á að óska yður til lukku, hr Treverton; en þetta kemur svo skyndilega og alveg á óvart, að ég get naumast fundið orð til þess', sagði Eliza stamandi.

'Góða ungfru Sampson, ég er sannferður um, að hugsanir yðar eru vingjarnlegar til mín', sagði Jón kæruleysislega.

Seinna um kvöldið sátu þeir Jón og Sampson á skrifstofunni. Jón hugsandi, en Sampson glaður yfir því að fá að halda áfram að vera lögmaður Trev[illegible] sem veitti honum allgóðar tekjur.

'Mig langar til að þekkja afstöðu mína', sagði Jón. 'Hefi ég heimild til að gera hvaða ráðstafanir sem ég vil fyrir hina væntanlegu konu mína?'

'Þér hafið heimild til að ráðstafa því, sem þér [illegible], svaraði lögmaðurinn.

'Núverandi eign mín er tæp fimm pund'.

'Þá held ég við þurfum ekki að tala um neina hjúskaparskilmála. Samkvæmt erfðaskrá frænda yðar, er eftirlátnum eigum hans stjórnað í tólf mánuði af opinberum embættismönnum; ef að þér giftist ungfrú Malcolm innan þess tíma, falla allar eigurnar undir yðar vald að árinu liðnu, og þá getið þér samið gjafabréf eftir eigin vild'.

'Ég skil þetta. Það verður að vera gjafabréf. Jæja, þér getið gert uppkast að þessu skjali, íhugað það nákvæmlega og haft það tilbúið og hreinskrifað þann dag, sem ég verð löglegur eigandi allra eignanna'.

'Þér þurfið að flýta yður ákaflega mikið, eftir framkomu yðar að dæma', sagði Sampson brosandi.

'Lífið er undirorpið voðalegum breytingum, og ég vil gera framtíð þeirrar stúlku, sem ég elska, að öllu leyti örugga'.

'Þetta er eðallynd fyrirhyggja, sem er mjög sjaldgæf hjá ástfangnum manni; og þess vegna höfum við svo margar efnalausar ekkjur og börn, að fáir hugsa um ókomna tímann. Jæja, hr. Treverton hvaða ákvaraðanir [illegible] að gera fyrir konu yðar í hjónabands-skilmálanum?'

'Að hún eignist allar eigur hins framliðna frænda míns', svaraði Jón rólegur.

Sampson [illegible] á gólfið af undrun.

[illegible] Þér hljótið að vera brjálaður'.

'Nei, [illegible] til tur', svaraði Jón. 'Ei n-irnar [illegible] raun og [illegible] Wilhelm. Hvers konar afleiðingar [illegible] hins framliðna [illegible] satt [illegible] kemur [illegible] sama [illegible] aldrei séð mig [illegible] engin [illegible] eftir verð óslitin [illegible] af [illegible] skotum [illegible] hefi ég gefið til eftir [illegible] svo [illegible] hann [illegible] elskaði [illegible] ellíárunum. [illegible] trygga [illegible] sem [illegible] honum. Hún [illegible] og [illegible] manndlega [illegible] viðieldið. Hann arfleiddi mig [illegible] um [illegible] hátt að [illegible] eftir [illegible]. Hann áleit mig hentugt áhald til þessara framkvæmda [illegible] hreykinn yfir því að hann bar það traust til mín, að trúa mér fyrir þeirri persónu sem hann elskaði. Allar eignirnar eiga að verða óbifanleg eign konu minnar, Sampson. Sómatilfinning mín krefst þess'.

Sampson horfði [illegible] á [illegible].

'Þér megið ekki reiðast, þó ég spyrji einnar spurningar: Eruð þér skuldugur?'

'Ég skulda ekki sixpence. Ég hefi lifað [illegible] ar eyðslulífi, en ég hefi ekki lifað af annara peningum'.

'Mér þykir vænt um það', sagði Sampson. 'Því ef þér ímyndið yður, að með slíkum samningi og þér mintust áðan á, losnið þér við að borga skuldir yðar, þá skjátlar yður. Maður getur engar ákvarðanir gert, sem svifta fyrverandi skuldheimtumann hans réttindum. En viðvíkjandi skuldbindingum ókomna tímans, er alt annað mál; væruð þér gróðabrallsmaður eða [illegible] í flóknum verzlunarfyrirtækjum, gæti ég [illegible] að þér vilduð færa eignirnar undir nafn konu yðar, en eins og nú er — — —'

'Getið þér [illegible] neitt, sem ekki er fyllilega viðskiftalegt', svaraði Jón óþolinmóður. 'Getið þér ekki skilið, að ég vil hlýða andanum eins vel og orðunum í erfðaskrá frænda míns? Ég vil gera kjördóttur hans að reglulegum eiganda óðalsins, og þá stöðu hefði hún efalaust hlotið, ef hann hefði ekki gert þessa heimskulegu reið um leið og hann fór með hana'.

'Með því móti gerið þér sjálfan yður að styrkþiggjanda, og háðan góðvild hennar'.

'Þá það. Ég er ánægður með þá stöðu. Kæri, góði Sampson minn, við þurfum ekki að ræða þetta mál lengur. Ef þér viljið ekki semja þetta skjal eftir vild minni, þá verð ég að fá mér annan lögmann'.

'Kæri herra', sagði Sampson fljótlega. 'Þegar einhver af skjólstæðingum mínum er ákveðinn í því að gera sig að flóni, þá er eins gott að hann geri það í gegnum mínar hendur sem annara. Ef ég á að semja skjalið samkvæmt lýsingu yðar, þá verð ég að gera yður aðvart um, að þér gerið yður að reglulegu stjúpbarni'.

'Ég verð að eiga það á hættu. Um gjafabréfið þarf enginn að vita, nema við og kona mín seinna

Ég ætla ekki að minnast á það við hana fyrr en það gengur í gildi".

Sampson tók nú pappír penna og blek og var lengi að skrifa. Á meðan sat Jón reykjandi og hugsandi. Hann hélt að Sampson ætlaði aldrei að hætta að skrifa.

Loksins leit hann upp og sagði: 'Ég held að þetta skjal bindi fasteignirnar nægilega fast við konu yðar og börn hennar. Tekjunum getur hún eytt eftir eigin vild, en höfuðstólinn getur hún ekki snert. Og nú er að eins eftir, að útnefna tvo áreiðanlega menn sem fjárráðamenn'.

'Ég þekki enga tvo heiðarlega menn í heiminum', sagði Jón hreinskilnislega.

'Þá [illegible] gerið þér. Þér [illegible] sóknarprestinn [illegible], og þér þekkið mig. Frændi yðar áleit okkur nógu góða til að vera fjárráðamenn erfðaskrár hans, svo þér þurfið ekki að óttast að taka okkur fyrir fjárráðamenn hjónabandsskilmála yðar'.

'Ég hefi engar mótbárur fram að færa, og ég þekki í rauninni enga betri menn'.

'Þá er þetta fullkomnað. Ég [illegible] að þér skiljið nú, að þessi ákvörðun gerir yður að betlara, sem er að öllu leyti upp á hjálp konu sinnar kominn. Hún getur breytt við yður eins og henni sýnist, að hún [illegible] að [illegible] yður og [illegible] þér þarfnist þess'.

'Ég er ekkert hræddur við [illegible] konu minnar'.

'Í sannleika sagt', hugsaði Sampson, þegar hann var [illegible], 'ég held að Jón [illegible] sé fram úr hófi ástfanginn í ungfrú Mai[illegible]. Ekkert nema óstjórnleg [illegible] hefði [illegible] slíku fram[illegible].

II. KAPÍTULI.

Lára var glöð og gæturik þessa fáu daga, sem voru á milli trúlofunarinnar og giftingarinnar. Um leið og hún valdi sér mann eftir geðþótta sínum, hlýddi hún vilja velgerðamanns síns.

'Ef pabbi hefði getað séð, hve innilega Jón og ég elskum hvort annað, þá er ég sannfærð um, að það hefði glatt hann innilega', sagði hún við sjálfa sig.

Celia Clare hraðaði sér heim frá Brighton, í því skyni að aðstoða vinstúlku sína við þenna markverðasta viðburð lífs hennar.

'Það var voðalega ánægjulegt í Brighton', sagði hún, því orðið voðalegt þýddi hjá henni sem óviðjafnanlegt, 'en ég vissi að ég þurfti að aðstoða þig, og því kom ég. Vesalings barn, hvað ætli þú hefðir getað gert án mín?'

'Góða Celia, þú veizt, hve vænt mér þykir um þig, en ég held í sannleika, að ég gæti gifst án þín'.

'Gifst án mín!' hrópaði Celia. 'Það hefði orðið voðalegt ærsl og busl. Segðu mér nú frá útbúnaði þínum. Ég er viss um, að þú ert ekki farin að hugsa um hann enn'.

'Þar skjátlar þér. Ég hefi beðið um tvennan ferðafatnað og falleg spariföt'.

'En hálslín, úlnliðalín, vasaklúta og nærfatnað?'

'En, góða Celia, heldurðu að ég hafi lifað án þessa öll þessi ár?'

'Ef þú færð ekki alt þetta alveg nýtt, þá er eins gott að þú hættir við að gifta þig'.

'Skoðaðu þá giftingu mína sem enga giftingu, ég kæri mig ekki um neitt nýtt af þessu tagi'.

'Fáðu mér óskrifað blað, og láttu mig annast um innkaup á öllu þessu. Hvaða ánægju get ég haft af því að hafa yfirgefið yndislegu borgina Brighton, ef ég get ekki verið til neins gagns fyrir þig?'

'Jæja, Celia, svo að þú sert ekki óánægð, þá skal ég leyfa þér, að endurnýja fatnaðar-útbúnað minn. Ef þú finnur mjög mikinn skort á vasaklútum og öðru smávegis, þá skal ég aka með þig til Beechhampton og þar getur [illegible] sem þér þykir viðeigandi'.

'Beechhampton er svo lang[illegible] að það er ekkert kaupandi. [illegible]

[illegible]

'Ég held Treverton geti lifað án hins góða álits róður þíns'.

'Honum virðist eitthvað dularfult við hegðan 'revertons. — eitthvað móðgandi fyrir þig hve lengi an var fjarverandi, en kemur svo á síðasta augna- ki til að ná í óðalið'.

'Ég er bezti dómarinn viðvíkjandi framkom vertons', sagði Lára gröm í geði. 'Ef ég treysti num, þá geta aðrir sparað sér það ómak, að gizka stæður hans'.

'Og þú þorir að treysta honum?' spurði Celia.

'Af öllu hjarta og allri sálu minni'.

'Fáðu þér þá brúðarklæðnað', sagði Celia, eins og [illegible] [illegible]ði væri háð því atviki.

Þegar ungfrú Malcolm hitti Eðvarð næst, heilsað honum mjög kuldalega.

'Með hverju hefi ég móðgað yður, Lára?' spurð nn.

'Ég er reið við hvern mann, sem efast um göfug- di unnusta míns', svaraði hún.

'Mér þykir það slæmt', svaraði hann. 'En engin ður ræður við hugsanir sínar'.

'En maður getur þagað'.

'Jæja, hér eftir skal ég vera þögull. Verið þé lar'.

'Hvert ætlið þér að fara?'

'Ég er að hugsa um að fara til London, setjast að ánd við brezka gripasafnið og vinna að bókment- n. Það er kominn tími til að ég reyni að verð ð m[illegible]'.

Lára var á sömu skoðun.

Daginn eftir fór Eðvarð og var Láru það miki garhægð.

Celia var kyr á Manor House allan desember hjá ónaefnunum [illegible] [illegible] með [illegible] [illegible] fram skemtigöngum og sat hjá þeim í rökkrunum á kvöldin.

'Ég held ég [illegible] [illegible] [illegible] við fjörugan ástmög', sagði Celia. 'Hr. Treverton er svo [illegible]lega alvarlegur'.

'Heldur þú [illegible], Celia, að hann hugsi meira um eignirnar en um [illegible] [illegible]?'

'Nei, góða. Satt að [illegible] [illegible] [illegible] hann til biðji þig, að hann sé voðalega ástfanginn af þér', svaraði Celia, 'og samt líkar mér hann ekki sem elskhugi'.

Lára gat þessum [illegible] [illegible] ekkert [illegible]. Umhugsun hennar var alt af [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] brúðkaupsdagurinn nálgaðist. Stundum [illegible] hann [illegible] eins og utan við sig. Það [illegible] orsakaði [illegible] að Lára varð líka þögul.

'Þetta er svo hátíðlegt [illegible]', hugsaði hún. 'Stundum [illegible] grunur um það að eitthvað komi fyrir sem [illegible] á síðasta augnablikinu'.

Kvöldið næst á undan brúðkaupsdeginum var kyrt og hlýtt. Þau borðuðu dagverð [illegible] prestssetrinu, og í fyrsta skifti eftir að þau trúlofuðust, gengu þau alein heim aftur til Manor House. Alt var undirbúið fyrir giftinguna daginn eftir, mjög kyrláta giftingu. Að undanteknum Sampson og systur hans var engum boðið. Kona prestsins átti að vera sem móðir brúðarinnar, og Celia eina brúðarmærin. Þau áttu að giftast samkvæmt leyfisbréfi, og enginn í nágrenninu vissi neitt um þenna atburð. Þjónarnir í Manor House voru fyrst látnir vita um þetta tveim dögum fyrir giftinguna, og bannað að minnast á það við nágrannana. Þar eð þeir voru búnir að vera þar lengi og álitu sig heyra til heimilinu, [illegible] [illegible] að þeir hafi viljað hlýða skipun ungfrú Malcolm.

Klukkan var tíu um kvöldið þegar Lára og [illegible] leiddust heim frá prestssetrinu. Lára var mjög glöð að geta verið ein með honum hálfan klukkutíma, en Jón var óvanalega þögull. Celia var á Manor House og hafði lagst fyrir með höfuðverk og nýja skáldsögu. Hún vildi ekki borða dagverðinn á heimili sínu.

'Berðu þeim kæru kveðju mína, og segðu að ég sé of vesæl til að verða samferða. Að borða með sínum eigin foreldrum er of leiðinlegt. Þú manst að ég var heima á jóladaginn, og jóladagur á prestssetri er voðalega leiðinlegur'.

Það var því af heppilegri tilviljun, að þau voru ein, en brúðguminn sagði ekkert.

'Jón', sagði Lára í lágum róm, 'eitt er það, sem þú hefir ekki minst á, en sem ungar stúlkur í minni stöðu leggja mikla áherzlu á'

'Hvað er það, góða?'

'Þú hefir aldrei minst á, hvar við eigum að eyða sæludögunum, eða hveitibrauðsdögunum, sem sumir kalla. Celia hefir margoft spurt mig um það, en ég svaraði engu, til þess að láta hana ekki vita um vanþekkingu mína'

Spurning þessi var blátt áfram og eðlileg, en samt varð Jóni mjög bilt við hana.

'Elskan mín góð, ég hefi ekkert um þetta hugsað', sagði Jón vandræðalegur. 'Við skulum fara hvert sem þú vilt. Á morgun, að afstaðinni giftingunni, skulum við ráðgast um þetta'.

'Er ekki þetta nokkuð óvanalegt háttalag?' sagði Lára og brosti lítið eitt.

Hana langaði til að Jón væri fjörugri, svo þetta yrði [illegible]

'Eru ekki allar kringumstæðurnar við hjónaband okkar óvanalegar?' svaraði Jón alvarlegur. 'Það er eitt, sem er áreiðanlegt, og sem líka er mest varið, og það er, að við elskum hvort annað einlæglega. Er það ekki, Lára?'

'Á mína hlið er það óbifanlegur sannleikur'

'Og á mína hlið er það eins víst og að ég er lifandi og á að deyja. Ást okkar er sterk og alvarleg, rótgróin í hinu insta og dýpsta eðli okkar. Er það ekki Lára? Ekkert af lífsins eða forlaganna viðburðum getur breytt ást minni til þín', svaraði Lára hátíðlega'.

'Það er alt, sem ég þarf að vita. Þetta er full vissa, sem gerir líf mitt rólegt og vonríkt

'Hvers vegna ætti það að vera öðruvísi? Eru nokkrar tvær manneskjur til, sem eru gæfuríkari en þú og ég? Fóstri minn dó og skildi okkur eftir arfleiðsluskrá, sem gat gert okkur ófarsæl, freistað þín til að látast elska mig og mín til að ganga að eiga þann mann, sem ég ekki gat elskað. En gagnstætt þessu [illegible] ást [illegible] af [illegible] undir eins og við sáumst. Það er eins og forsjónin hafi ákveðið, að við skyldum búa saman og vera ánægð og glöð þó við ættum við fátækt að stríða'

'Já, það er undarlegt', sagði Jón hugsandi, 'að Jasper frændi skyldi sjá það fyrirfram, að við ættum saman'.

'Þetta er stjórn forsjónarinnar', sagði Lára

'Ef ég bara gæti trúað því', sagði Jón fremur við sig en hana

12. KAPÍTULI.

'Þetta er sorglegur morgun', sagði Celia með hryllingi, þegar hún leit út um gluggann á búningsklefa Láru síðasta dag ársins

Lára og vinkon hennar borðuðu snemma morgunverð þenna dag, en hvorug þeirra borðaði svo neinu næmi.

'Taktu það ekki illa upp, Lára', sagði Celia, 'þó ég álíti þetta veður ills vita'.

'Heldurðu það hafi nokkur áhrif á framtíð mína, hvernig veðrið er?' sagði Lára. 'Mér líkar vel sú hugsun, [illegible] sólskini, því ég er viss um, að líf okkar verður ríkt af sólskini'.

'En hvað þú ert vongóð', sagði Celia undrandi.

'Hvað hefi ég að hræðast? Við elskum hvort annað [illegible] annað en Lanson?'

'Þ[illegible] best [illegible] þér [illegible] kraf[illegible] ann[illegible] viðurkenna þig'.

'Hve mörg dagverðarsamsæti heldurðu að verði haldin í sex mílna fjarlægð frá Hazlehurst hringinn í kring?'

'Ég viðurkenni, að þau verði naumast mörg, en mamma og pabbi vilja sjálfsagt halda dagverðarsamsæti handa okkur, og ungfrú Sampson býður okkur til tedrykkju. Ó, teið hennar Ellen Sampson og [illegible]eldarlegi hljóðfærasláttur[illegible] á gamla pianóið, — [illegible] jafn voðalegt'.

Þessar samræður fóru fram [illegible], en [illegible] voru þær báðar sparikl[illegible]ddar og tilbúnar að aka til kirkjunnar. Lára var [illegible] silki[illegible]ötunum, með lítinn grænan hatt [illegible] snotri strútsfjöður.

'Eitt get ég með sanni sagt', sagði Celia, og Lára leit til hennar brosandi. 'Þú hefir þá fegurstu strútsfjöður, sem ég hefi nokkru sinni séð, [illegible] ekki [illegible] neitt að því þó [illegible] arfleiði mig að henni.'

Svo óku þær til kirkjunnar eftir [illegible] braut inni. Hr. Jón Treverton og Sampson komu seinna. Svo [illegible] hjónavígslan [illegible] svöruðu hjónin spurningum prestsins skýrt og greinilega. Hr. Sampson og [illegible] Celia leystu sinn hlutverk ágætlega af hendi. Og [illegible] flutti góða og [illegible] ræðu.

Brúðkaupsmorguninn [illegible] skemtilega [illegible] Þó hjónin væru fálát og [illegible] voru þeir Sampson og [illegible] kátir mjög og [illegible] ekki síður Celia [illegible] sem komu [illegible] gömul og mjög [illegible]

Brúðhjónin ætluðu ekki [illegible] fyr en [illegible] er [illegible] Þau [illegible] með [illegible] til Dover.

Lítið var talað um hveitibrauðsdaga [illegible] hjónin fóru til Suður-Frakklands. Prest[illegible] ekki dvalið lengi, hann þurfti að fara að jarðsyngja einn af helztu [illegible] að það hefði ekki [illegible] það eitt [illegible] hjónunum óskiftra [illegible]

Síðasti dagur ársins var [illegible] Celia [illegible] í dyraganginum. Celia hafði [illegible] að [illegible] skilnaður [illegible] þurfti [illegible] Lara [illegible] mörgu [illegible]

'[illegible] nú ekki [illegible]' [illegible] Celia.

'[illegible] dómur [illegible]'

'[illegible] getur það [illegible] langa lífsreynslu [illegible] hið sama er um stúlkurnar. Ég [illegible] við, að [illegible] gleymist'.

Lára kvaðst aldrei mundi gleyma vinstúlkum sínum og svo skildu þær. Celia hljóp heim með alt [illegible] sitt geymt undir [illegible] kápunni, sem hún var í.

Lára lokaði götudyrunum og gekk svo í hægðum sínum til daglegu stofunnar, [illegible] sig á því, að vera einsömul í rökkrinu á brúðkaupsdegi sínum.

Þetta var alt öðruvísi, en meyjar voru vanar að hugsa sér brúðkaup, þessi [illegible] og leiðinlegi tíminn frá brúðkaupsmorgunverðinum til burtfararinnar.

Daglega stofan var tóm. Þar hafði hún [illegible] Jón og Sampson fyrir hálfri stundu, þegar hún fór upp á loft til að [illegible] og nú voru þeir báðir farnir. [illegible] í herberginu, en frá eldstæðinu [illegible] glaðt um það.

'Máske ég finni hann á skrifstofunni', sagði Lára við sjálfa sig. 'Það er kominn tími til að drekka teið eins og vant er'.

Hún brosti að hugsun [illegible] væri undarlegt, að sitja til borðs. Maður og kona, sem höfðu reist bú fyrir alt lífið [illegible] framar [illegible] samband þeirra [illegible] fram- [illegible] gehð, sem að eins dauðinn gæti rofið.

Hún [illegible] herbergisins, [illegible] blóm [illegible] dyr [illegible] eð [illegible] eð hún [illegible] ó- [illegible] hún hugði að mundi [illegible] dreyma fagra framtíðar drauma, en hún stóð kyr á [illegible] með svo sterkum [illegible] þröskuldinum mállaus [illegible] sig [illegible].

Hann sat álútur með höfuðið [illegible] höndum sín-

[illegible] slikt [illegible] mann. [illegible] hafði [illegible] [illegible] konum.

Lára [illegible] til [illegible] handl[illegible] um [illegible]

"Elskan mín [illegible]

[illegible]

Lára [illegible]

[illegible] hún [illegible] sem [illegible] hún heföi séð [illegible] fylgdi henni til dyranna, hefði hún séð hann skjálfa, þegar hún lokaði dyrunum, þjóta á fætur, að hurðinni og kyssa þann blett hennar, sem fingur hennar höfðu snert, og slá höfðinu í trévegginn í algerðri örvilnan. Þá hefði hún skilið styrkleika ástar hans og þess [illegible]arinnar.

[illegible] settist þar og lét [illegible]

[illegible] rauð [illegible] kyr [illegible]

[illegible] svo [illegible] særi [illegible]

[illegible] það [illegible] þá [illegible] og [illegible] það. [illegible]

[illegible] elskaða!

[illegible] lengri tíma [illegible] eginlega, svo [illegible] engan [illegible] einni [illegible] heit [illegible] þín [illegible] elska [illegible]

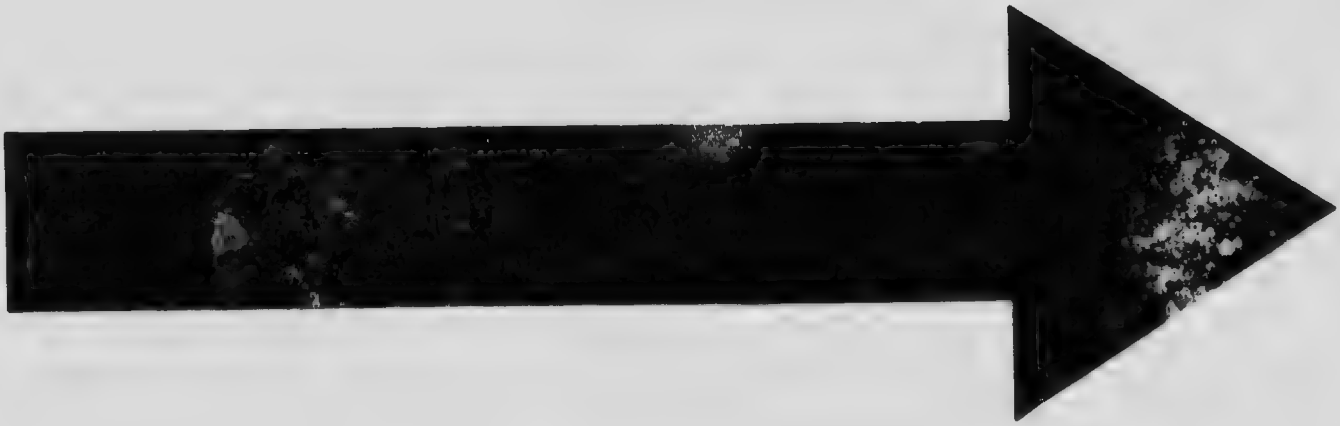

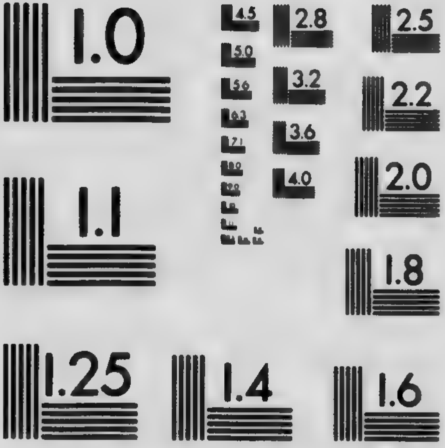
1.0
4.5
5.0
5.6
6.3
7.1
8.0
9.0
2.8
3.2
3.6
4.0
2.5
2.2
2.0
1.1
1.8
1.25
1.4
1.6

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART
NATIONAL BUREAU OF STANDARDS
STANDARD REFERENCE MATERIAL 1010a
(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

heimi er það ást þín og samveran við þig, sem veitir mér yndi, annað ekki, og samt verð ég, hinn aumasti allra manna, að yfirgefa hvorttveggja.

'Elskan mín! Ég hefi breytt skammarlega og máske heimskulega. Ég hefi framið glæp til þess að tengja þitt líf við mitt, í þeirri von, að það band geti með tímanum orðið lögum samkvæmt og fullkomið. Tvent hefi ég unnið með þessari aðferð, — ég hefi náð þér frá öllum öðrum karlmönnum — kona Jóns Trevertons fær engan biðil — og ég hefi séð um, að gamla heimilið þitt og aðrar eigur hins framliðna frænda míns verði lögheimiluð eign þín. Óskir hans eru að minsta kosti uppfyltar með þessu gleðilausa brúðkaupi okkar.

'Ég verð að yfirgefa þig, af því það er annað band, sem bannar mér að vera annað eða meira fyrir þig en ég nú er: Maður þinn að nafninu til, verndari þinn gagnvart öllum öðrum manneskjum, ef þess þarf, og aðdáandi þinn til dauðans. Verði lánið með mér, varir bandið, sem ég mintist á, ekki til eilífðar. Fjöturinn dettur af mér og ég get komið til þín sem frjáls maður. Ó, elsku Lára, vorkendu mér og fyrirgefðu mér. gleymdu mér aldrei og trúðu því, að ég var neyddur til að breyta eins og ég gerði, að eins af ást til þín. Ég skal ekki snerta einn skilding af eigum frænda míns, fyr en ég get komið til þín sem frjáls maður og þegið gæfu og auð af þér. Til þess tíma ræður þú yfir öllum eignum hins látna frænda míns. Samson getur sagt þér, hvaða ákvarðanir ég hefi gert, og sem skulu verða uppfyltar þann dag, sem ég verð réttur eigandi Hazlehurst Manor.

'Ég get ekki sagt meira, elskan mín, ég á ekki að opinbera meira. Ef þú virðir mig þess, að hugsa um mig, þá hugsaðu um mig með vorkunnsemi. Fyrirgefðu mér, ef þú getur, og af því þú ert svo góð, vona ég að þú gerir það. Mér er það huggun í bágindum mínum, að þú gengur undir mínu nafni, og að það er til band, sem tengir okkur saman meðan við lifum, enda þótt við sjáumst aldrei aftur; en ég vonast samt eftir betra af forsjóninni, ég vona að sá dagur renni upp, að ég geti frjáls og glaður heimsótt þig að gleymdum öllum núverandi sorgum mínum og andstreymi. Í þessari von skrifa ég mig þinn einlægan eiginmann.

Jón Treverton'.

Nokkur augnablik stóð hún föl eins og lík með bréfið í hendinni. svo bar hún það upp að vörum ér og kysti það.

'Hann elskar mig', sagði hún ósjálfrátt. Guði sé lof. Nú get ég þolað alt, fyrst ég er viss um það':

'Það gagnar ekkert, að ég reyni að hata hann', sagði hún við sjálfa sig, 'því ég elska hann innilega. Ég er líklega aumingi, án sjálfsvirðingar, en ég get ekki hætt að elska hann, enda þótt hann hafi breytt miskunnarlaust við mig'.

Hún lét bréfið ofan í leynihólf í gripaskríninu sínu, settist niður og grét hægan yfir þessari nýju sorg.

'Celia sagði satt', hugsaði hún. 'Brúðkaup þetta var ills viti; hún hefði ekki þurft að hugsa jafn mikið um háls- og úlnliða-linið handa mér'.

Svo fór hún að hugsa um vandræðin og það

'Kona og ekkja', hugsaði hún, 'maðurinn yfirgaf hlægilega við stöðu sina.

mig á giftingardeginum. Hvernig á ég að gera heiminum reikningsskil fyrir framkomu hans?'

Alt í einu datt henni í hug, að hún gæti ekki að svo komnu gert grein fyrir framferði manns síns, og fært ástæður fyrir því, að hann hefði yfirgefið hana. Hún yrði að flýja eitthvað út í heiminn, og láta ráðast nær og hvernig hún kæmi með skýringingar á þessu efni. Það yrði hægra fyrir sig, að skrifa prestinum, kunningja sínum, þegar hún hefði fjarlægst hann.

Hún vildi ekki bíða eftir, að Celia færi að spyrja sig, — hún, sem ávalt hafði vantreyst Jóni Treverton, og gleddist ef til vill heimuglega yfir því, að hann hefði reynst svikari.

'Ég verð að leggja upp í ferð undir eins, ákvað hún. 'Ég verð að fara og eyða sæludögum mínum einsömul'.

Hún hringdi og María kom undir eins.

'Nær kemur vagninn að sækja okkur, María?' spurði frú Treverton.

'Þegar klukkuna vantar 15 mínútur í átta, frú. Lestin fer tuttugu mínútur fyrir níu'.

'Nú er klukkan hálf-sjö, María. Heldurðu að þú getir orðið tilbúin að verða mér samferða eftir eina stund og 15 mínútur'.

Áður var áformað, að Lára skyldi ferðast þernulaus, og þótti Maríu það afarslæmt, af því hún hafði brennandi löngun til að fara til útlanda.

'Ég hefi ekkert tilbúið, en mér þykir svo vænt um að mega verða samferða. Er það í raun og veru meining yðar?'

'Já, mér er alvara, og mér þætti mjög vænt um, ef þú gætir orðið tilbúin að verða mér sam-

'Ég skal verða tilbúin, frú', sagði María og klappaði saman höndunum af kæti, þaut ofan tröppurnar og inn til vinnufólksins, að segja því að hún ætlaði að ferðast til Frakklands.

Áður en klukkan var hálf-átta, var María búin að koma farangrinum fyrir í koffortinu sínu og flytja það ofan í ganginn, þar sem ferða-koffort og töskur húsmóðár hennar voru. Þegar klukkuna vantaði 15 minútur í átta kom vagninn. Síðan kveikt var hafði enginn séð brúðgumann.

'Jói, hlauptu og líttu eftir Treverton' sagði kjallaravörðurinn.

'Hr. Treverton mætir okkur á lestarstöðinni", sagði Lára fljótlega, sté inn í vagninn og bað Maríu að flýta sér.

'Segið þér Barrows að keyra hart til stöðvarinnar', sagði Lára við kjallaravörðinn.

'Aldrei hefi ég vitað annað eins', sagði ráðskonan. 'Að hugsa sér að mæta henni á stöðinni, í stað þess að verða henni samferða þangað, eins og vanalegt er af brúðhjónum'.

'Ég er hræddur um, að ekki sé mikið um ástir milli þeirra, Martha', sagði maður hennar. 'Við bárum okkur öðruvísi að, þegar við giftumst'.

13. KAPÍTULI.

Lára hafði verið gift í 3 vikur og 1 dag, og allan þann tíma hafði veðrið verið slæmt og ónotalegt, síféldar rigningar og þokur.

Það var liðið eitt ár og einn dagur síðan Jasper Treverton dó. Tom Sampson sat við eldstæðið í skrifstofunni sinni, og var að hugsa um fyrverandi skjólstæðing sinn, bragðaði við og við á teinu, sem hann hafði látið færa sér þangað af því hann ætti svo annríkt. Hann hafði samt enn ekki dýft pennanum í blekið, en það þurfti Eliza ekki að vita. Hún hafði lært að álíta, að þegar Tom væri á skrifstofunni, þá ætti hann afar annríkt, því þegar hún kom inn til hans, var hann vanur að grípa pennann og rispa eitthvað á pappírinn, svo það liti út eins og hann væri að skrifa.

Það lá óvanalega vel á Tom þetta kvöld. Hann var að verða ríkur maður, og virtist að rétt væri fyrir sig að fara að hugsa um að fá sér konu. Hann var ekki ástfanginn, og hafði aldrei verið það, og hann ætlaði að elska hyggilega, en ekki of heitt.

'Eliza er góð stúlka og þekkir siðvenjur mínar, en hún er farin að eldast og heldur áfram að gera það', sagði hann við sjálfan sig. 'Já, það er kominn tími til, að ég gifti mig. Ég get auðvitað fengið efnaða bóndadóttur, en mér geðjast ekki að þeim ; þá er nú Celia Clare, hún er mér samboðnari og mér líkar hún, og svo held ég henni geðjist að mér'.

Nú heyrði Sampson fótatak fyrir utan dyrnar á skrifstofu sinni.

'Hver getur þetta verið?' hugsaði hann, 'klukkan er orðin tíu. Máske það sé gamli Pulsby eða boð frá honum ; hann hefir ef til vill fengið gigt í magann, og þá verður hann svo reiður í hvert sinn, að hann vill láta breyta erfðaskránni og gera einhvern arflausan'.

Svo dró hann slána frá dyrunum og opnaði þær. Maðurinn, sem stóð fyrir utan, var Jón Treverton, klæddur hvítri kápu, er vatnið streymdi niður af.

'Eruð það þér, eða svipur yðar?' spurði Sampson, um leið og hann vék til hliðar, svo Jón kæmist inn.

'Kjöt og blóð, góði Sampson minn, það get ég fullvissað yður um'; svaraði Jón rólegur, fleygði af sér kápunni og gekk að eldstæðinu. 'Kjöt og blóð sem er frosið inn að beini'.

'Ég hélt þér væruð í Suður-Frakklandi'.

'Það gerir ekkert til, hvað þér hafið haldið, þér sjáið nú að ég er hér. Dagurinn í gær gerði mig að löglegum eiganda arfsins, sem frændi minn skildi mér eftir; ég er kominn til að fullnægja skilmálunum um flutning eignarréttarins til konu minnar. Ég vona að skjölin séu tilbúin'.

'Já, þau eru tilbúin, en ég hélt þér þyrftuð ekki að flýta yður svona mikið. Ég hélt þér munduð bíða þangað til hveitibrauðsdagarnir væru liðnir'.

'Hveitibrauðsdagarnir eru mér lítils virði í samanburði við velferð konu minnar. Flýtið þér yður, Sampson. Hverjir eiga að vera vitni?'

'Systir mín og einhver vinnumannanna geta verið vottar'.

'Kallið þér þá á þau, ég er tilbúinn að skrifa undir'.

'Er ekki betra að þér lesið samninginn fyrst?'

Kannske. Maður er aldrei of varkár'.

Jón Treverton settist við skrifborðið og las samninginn frá upphafi til enda. Hann gaf sinni elskulegu konu allar eignirnar, laust og fast, til æfinlegrar eignar.

'Ég er tilbúinn', sagði Jón.

Sampson hringdi og kallaði út í ganginn á systur sína. Eliza kom hlaupandi inn og hljóðaði, þegar hún sá föla andlitið á Jóni Treverton.

'Hr. Treverton', stundi hún upp, 'ég hélt að hafið væri á milli okkar. Hvað hefir komið fyrir?'

'Ekkert voðalegt. Ég er að eins kominn til að skrifa undir samninga viðvíkjandi giftingu minni, sem ég hafði enga heimild til að gera fyr en í gær'

'Það er óttalegt fyrir vesalings frú Treverton að vera einmana í ókunnu landi'.

Jón gaf þessum orðum engan gaum. Hann dýfði pennanum ofan í blekið og skrifaði undir, í viðurvist Elizu, stofustúlkunnar Sofíu og eins vinnumanns.

'Sofía, hlauptu út og vermdu tvær rekkjuvoðir og lagaðu til í gestaherberginu', sagði Eliza, þegar hún var búin að skrifa undir. 'Þér verðið auðvitað hérna í nótt, hr. Treverton?'

'Það er vingjarnlegt af yður, en ég verð strax að fara. Vagninn bíður eftir mér til að flytja mig til stöðvarinnar aftur. Það er satt, Sampson, þér lánuðuð mér peninga, sem þér verðið að ná á einhvern hátt af tekjum óðalsins. Ég vona þér getið það'.

'Já, ég býst við að ég geti það', svaraði Sampson. 'Þurfið þér fleiri peninga?'

'Nei, nú er alt saman eign konu minnar, ég vil ekki draga fleiri peninga út á hennar eign'.

'Það sem hún á, það eigið þér líka. Þér eruð lánssamur maður, að eiga fallega konu og verðmiklar eignir, ég samfagna yður af einlægni'.

'Já, ég er líka að þessu leyti ánægður', svaraði Jón, en ég verð að ná í síðustu lestina. Góða nótt'.

'Farið þér aftur til Suður-Frakklands?'

Jón beið ekki til að svara þessu. Hann kvaddi Elizu í snatri og þaut svo út. Augnabliki síðar heyrðu systkinin svipusmell og hjólahljóð á brautinni.

'Hefirðu nokkru sinni séð jafn umbrotagjarnan mann?' sagði lögmaðurinn, um leið og hann lagði skjölin saman.

'Ég er hrædd um, að honum líði ekki vel', sagði Eliza.

'Ég er hræddur um, að hann sé brjálaður', sagði Tom.

14. KAPÍTULI.

Hr. Smolende var frá sér numinn af ánægju. Eftir því að dæma, sem vinir hans og vandamenn sögðu, þá molaði hann saman peningum. Hann var maður, [illegible] þess verður, að virða og tilbiðja; maðu[illegible] ætti hægra með, að sjá af fimm punda seðli, [illegible] öllum fjölda manna veitir að sjá af fimm centum. Smjaðrarar krupu fyrir honum, kærir vinir hans umkringdu hann og mintu hann á, að þeir hefðu þekt hann fyrir 20 árum síðan, og þá hefði hann ekki átt 25 cent, alveg eins og þekking þeirra á horfinni ógæfu væri þeim ávinningur, eða tilkall til velgjörða hans. Smásálarlegt jafnaðargeð hefði skolfið fyrir slíku smjaðri, en Smolendo var af steini gerður og tók þetta eins og það var vert. Þegar einhver var mjúkur og kurteis við hann, vissi hann að sá hinn sami vænti einhvers greiða af sér.

Jólin voru liðin, nýja árið var sex vikna gamalt, og hr. Smolendo var alt af jafn heppinn, — leikhúsið var fult á hverju kveldi. Fyrri hluta hvers laugardags var sjónleikur, og þá voru sætin pöntuð og borguð mánuði fyrirfram.

'Chicot er gullnáma', sögðu flokksmenn Smolendos.

Já, Chicot hafði heiðurinn af öllu saman. Smolendo lét búa út álfa-sjónleik, þar sem Chicot var aðal-persónan. Hún kom fram í sex mismunandi og mjög kostbærum fötum. Hún var fiskimannskona, í nærskornum silkikjól, hárauðum sokkum og með haa nhúfu, skreytta Brussel-kniplingum. Hún var indversk dansmær, skógardís og ambátt. Hún dansaði ekki eins vel eftir slysið og áður, en hún var jafnvel fegurri og ofurlítið ósiðlátari. Útásetningin sagði sjálfri sér, að hún væri mikilfenglegasta og fegursta konan í London.

Eitthvað þessu líkt sagði hún sambýlismanni sínum, hr. Desrolles, síðdegis í febrúar, þegar hann kom inn til hennar, að biðja um eitt staup af brennivíni, til þess að verjast þessum krankleika kviðum, sem hann mintist oft á. Hún var ávalt vingjarnleg við Desrolles; hann smjaðraði fyrir henni, skemti henni á ýmsan hátt, og drakk stundum í félagi með henni, þegar henni leiddist, að drekka einni.

'Þér ættuð ekki að búa í slíku greni og þetta er, góða mín', sagði hann. 'Nei, alls ekki'.

'Ég veit að ég ætti ekki að gera það. Hver og in leikmær í París myndi kalla mig eins heimska og uglu sökum dygðar minnar. Ég fórna sjálfri mér fyrir sæmd þess manns, sem hæðir mig, skemtir sér annarstaðar og lætur mér leiðast og gremjast að vera einmana. Þetta er um of. Þér haldið að ég skrumi, þegar ég segi yður, Desrolles, að einn af ríkustu mönnum í London leggur ástarhug á mig. Sko, hér eru bréfin hans. Þau segja yður, hverja sjálfsafneitun ég hefi gert'.

Hún opnaði saumaskrínið, sem stóð á borðinu, tók upp úr því kynstur af hnöppum, krókum, lykkjum, tvinna, borðum, kniplingum og síðast sex bréf, sem hún fleygði til Desrolles.

'Látið þér ástabréfin yðar liggja þar sem maðurinn yðar á jafn auðvelt með að finna þau, og þarna?' spurði Desrolles.

'Haldið þér, að hann myndi ómaka sig til að líta á þau?' spurði hún háðslega. 'Nei, það er langt síðan, að hann hætti að hugsa um mig, og honum kemur ekki til hugar, að neinn annar fái ást á mér. Fáið þér yður ögn af konjaki, hr. Desrolles, það er eini hressandi drykkurinn i þessu vonda lofti hér, og bætið þér ögn af kolum á eldinn. Mér er iskalt'.

Chicot helti i staup handa sér, til að gefa honum góða fyrirmynd, og tæmdi það eins rólega og það væri sykurvatn.

Desrolles las bréfin sem hún fékk honum. Þau voru öll um sama efni, að hún væri fögur og að hann elskaði hana. Þau buðu henni vagn, hús i Mayfair og lífeyri. Tilboðin hækkuðu i hverju bréfi

'Hverju hafið þér svarað honum?' spurði Desrolles

'Ég hefi alls ekki svarað honum. Ég kann betur að meta sjálfa mig en svo. Hann verður að bíða svars'.

'Sá maður hlýtur að vera alvarlega ástfanginn sem skrifar þannig', sagði Desrolles

Chicot ypti öxlum; hún var fögur, þrátt fyrir hinn kæruleysislega klæðnað sinn. Hún var í síðum víðum, háraúðum morgunkjól, með band um mittið og skúfa á báðum endum þess. Dökka, mikla hárið hennar var undið upp i hnút i hnakkanum og fest með kambi.

'Er hann eins rikur og hann læzt vera?' spurði Chicot hugsandi.

'Að svo miklu leyti, sem ég veit', svaraði Desrolles með spámannssvip, 'þá er Joseph Lemuel einn af ríkustu mönnum i London'.

'Ég get ekki séð, að það hafi nein áhrif', sagði Chicot hugsandi. 'Mér þykir vænt um peninga, er á meðan ég hefi nóg af þeim til að kaupa fyrir það sem ég vil; kæri ég mig ekki um meira, og mér geðjast ekki að þessum ljóta Gyðingi'.

'Berið þér hús í Mayfair saman við þetta greni', sagði Desrolles.

'Hvar er Mayfair?'

Desrolles lýsti plássinu.

'Völundarhús af dimmum götum', sagði Chicot og ypti öxlum. 'Ein gata er ekki annari betri. Mér líkaði hús við Champs Elysees, -- hús við fagran blómagarð með stórum, björtum gluggum'.

'Lemuel á jafn hægt með að kaupa slíkt hús handa yður og ég á með að kaupa hnefafylli af brjóstsykri. Þér þurfið að eins að minnast á það'.

'Það eru orð, sem ég nefni aldrei', sagði Chicot alvarleg. 'Ég er heiðarleg kona, og þess utan er ég of drambsöm til þess'.

Desrolles var að hugsa um, hvort það væri drambsemi, dygð eða sérvizka, sem hamlaði henni frá að þiggja tilboð elskhuga síns. Henni þótti gaman að tala um hann þó ekki væri annað.

Það var eitt, sem Chicot vissi ekki. Hún vissi ekki, að Desrolles hafði kynst aðdáanda hennar, og fékk borgun fyrir að mæla með honum.

'Það lítur út fyrir að yður líði betur en vant er', sagði hún við hann einn daginn. 'Ef mér skjátlar ekki, þá eruð þér í nýjum frakka'.

'Já, ég hefi fengist dálítið við gróðabrögð, og hefi verið hepnari en vant er', svaraði hann.

Desrolles skaraði að eldinum, svo hann skyldi loga, og fylti svo þriðja staupið.

'Þetta er eins gott og kryddlögur*, sagði hann. 'Það væri synd, að blanda þetta með vatni. En — nær hýist þér við manninum yðar?'

'Ég hýst aldrei við honum', svaraði Chicot. 'Hann kemur og fer eftir eigin geðþótta'.

'Hann hefir líklega farið til Paris í viðskiftaerindum, gizka ég á'.

'Í viðskiftaerindum eða sér til skemtunar. Ég veit það ekki og skeytti ekki um það. Hann vinnur fyrir sér með hjákátlegu myndunum sínum, sem eru í afhaldi í París eins og hér'.

Hún fleygði til hans mörgum frönskum og enskum blöðum með skrípamyndum, og allstaðar var nafn hans undir myndunum.

'Af myndunum að dæma, mættuð þér halda, að hann væri skemtilegur félagi', sagði Chicot, 'en hann er mikið óskemtilegri en jarðarför'.

'Hann eyðir allri kæti sinni við myndirnar', sagði Desrolles.

Undanfarinn tíma hafði Jack Chicot verið á sífeldu ferðalagi, og sjaldan verið heima. Það hafði ekki vottað fyrir neinu sambandi milli hans og hennar, síðan hún náði heilsunni aftur. Þau voru kurteis hvort við annað jafnaðarlega; þó kom það fyrir, að gremja hennar braust út, eins og þegar elding klýfur dökt sumarský. Hann var ávalt kurteis, hún gat ekki ert hann til reiði.

'Þú hatar mig of mikið til þess að geta reiðst við mig', sagði hún einu sinni í áheyrn konunnar, sem átti húsið; 'þú ert hræddur við að beita geði þínu, því ef þú sleptir því lausu eitt augnablik, þá gætir þú drepið mig. Freistingin yrði þér of þung'.

Jack Chirot sagði ekki eitt orð; hann stóð með krosslagðar hendur og brosti beisklega til hennar.

Einu sinni þvingaði hún hann til að tala.

'Þu elskar aðra stúlku', sagði hún. 'Ég veit það'.

'Ég hefi séð kvenmann, sem ekki líkist þér', svaraði hann og stundi.

'Og þú elskar hana?'

'Að hún er svo ólík þér, hlýtur að hafa áhrif'.

'Farðu til hennar. Farðu til ....'.

Setningin endaði með afarljótum orðum.

'Vegurinn er of langur', sagði hann. 'Það er enginn hægðarleikur, að ferðast frá helvíti til himnaríkis'.

Jack hafði einu sinni verið í leikhúsinu eftir að Chicot byrjaði aftur að leika, og um kvöldið spurði hún um álit hans á frammistöðu sinni.

'Var ekki fatnaður minn fallegur?' spurði hún.

'Mjög. En ég hefði kosið minni fegurð og meira siðgæði.'

[illegible] frjálsari en Chicot eftir að hún kom til heilsu aftur. Hún fór þangað, sem henni datt í hug, [illegible] það skiftið, eyddi öllum launum sínum handa sjálfri sér án þess að nokkur krefði hana [illegible]. Jack var að eins maður hennar að nafninu til. Hún umgekst Desrolles meira en hann.

Það var að eins einn maður, sem vogaði að finna að hegðun hennar, og það var sá, sem bjargaði lífi hennar eftir fallið mikla. George Gerard heimsótti hana af og til, og sagði henni hreinan sannleikann.

'Nú hafið þér drukkið,' sagði hann um leið og hann tók í hendi hennar.

'Ég hefi ekkert drukkið síðan í gærkveldi, þá drakk ég eitt glas af kampavíni með kveldmatnum,' sagði hún.

'Þér eigið við eina flösku, og svo hafið þér drukkið hálfa flösku af brennivíni í morgun, til þess að vega á móti kampavíninu.'

'Nú, jæja, hvers vegna ætti ég ekki að drekka?' sagði hún gremjulega. 'Hver skeytir um það, hvað af mér verður?'

'Ég hugsa um það. Ég hefi einu sinni bjargað lífi yðar, en ég get ekki bjargað því aftur, ef þér haldið áfram að drekka. Að neyta brennivíns er sjálfsmorð, þó það taki langan tíma.'

Nú fór Chicot að hágráta, og það sárnaði lækninum mjog, sem asakaði mann hennar fyrir þessa vondu breytni, er hún hafði vanið sig á.

Chicot hélt áfram sinu sigurríka leiklífi. Hún drakk eins mikið brennivín og hún hafði lyst á, en meðan hún var ódrukkin a leiksviðinu frammi fyrir ahorfendum, sagði hr Smolendo ekkert.

'Ég er hræddur um, að hún drekki þangað til hún fær vatnssýki, vesalingurinn', sagði hann einu sinni við einn vina sinna. 'Ég vona samt að hún endist til aðleika meðan eg er her. Stúlka með hennar líkamsgerð, getur naumast enzt lengur en þrjú ár, og Chicot held ég dugi enn eitt ár eða svo'.

Og svo sjúkrahúsið?' sagði vinur hans.

Hr. Smolendo ypti öxlum.

'Ég skifti mér ekkert af framtíð listamanna minna, eftir að þeir eru farnir frá mér', svaraði hann.

---

5. KAPÍTULI.

Hazlehurst prestssetri, 22. februar.

Kæri Ted!

Manstu að ég sagði, þegar Lára neitaði að klæðast viðeigandi brúð'rfatnaði, að brúðkaup hennar væri ills viti. Ég sagði henni það eins og þér, já, ég held éghafi sagt öllum heiminum það —, ef það er ekki ófyrirgefanlegt sport, að kalla þessa hnefafylli af heimskingjum, sem heima eiga í Hazlehurst — heim. Jæja, spá min rættist. Hjónaband þeirra er algert mistæki. Hvað segir þú um það, að Lára kom alein heim úr brúðkaupsförinni. Hún hefir lokað sig inni í Manor House og lifir þar fullkomnu einbúalifi, og svo orðfá og þögul gagnvart mér, elztu vinu hennar, að eg skil ekki ástæðuna til þess.

'Góða Celia min, spurðu mig ekki um neitt', sagði hún, þegar við vorum búnar að heilsast, og ég var búin að hugsa eftir, hvort línfatnaður hennar væri af Parísar tízku.

'Ég má til að spyrja þig, góða vina mín', svaraði ég. 'Ég geri ekki kröfu til að vera betri en aðrar manneskjur, en eg brenn af forvitni og gremju Hvað er þetta alt saman? Hvers vegna hefir þú skorað hið opinbera álit á hólm með því að koma einmana aftur. Eruð þið hr. Treverton orðnir óvinir?'

'Nei', svaraði hún djarflega, 'og þetta er seinasta svarið, sem þú færð, Celia, viðvíkjandi spurningum um hjónaband mitt'

'Hvar skilduð þið?' spurði ég ákveðin í því, að fá meira að vita, en hún svaraði engu.

'Þú getur heimsótt mig eins oft og þú vilt, ef þú talar ekki um manninn minn', sagði hún litlu síðar, 'en ef þú heldur áfram að tala um hann, verð ég að loka þig úti'.

'Mér er sagt, að allar hans ákvarðanir séu eðallyndar, svo hann er naumast vondur maður', sagði ég — þú veizt að ég læt ekki strax undan —, en Lára svaraði engu.

'Ég ætti nú máske ekki að segja þér þetta, Ted, því ég veit að þér þykir vænt um Láru, en ég verð að opna huga minn fyrir einhverjum. Foreldrarnir eru svo takmarkaðir, að það er ómögulegt að segja þeim nokkurn hlut.

'Ég get ekki ímyndað mér, hvað vesalings stúlkan tekur fyrir. Pabbi segir, að Treverton hafi ánafnað henni allar eignirnar fastar og lausar, svo hún er fjarskalega rík, en hún lifir eins og einbúi og notar að eins vextina af upphæðinni, sem Jasper gaf henni. Hún ráðgerir jafnvel að selja keyrsluhestana, og þó veit ég að henni þykir vænt um þá. Ef þetta er af ágirnd, þá er það viðbjóðslegt, en sé það af því, að hún vilji ekki eyða peningum Jóns Trevertons, þá er það blátt áfram heimska. Önnur hvor þessara ástæða hlýtur þó að stjórna breytni hennar'.

'Og nú, góði Ted minn, af því ég hefi ekki fleiri fréttir að segja frá þessu voðalegasta plássi heimsins, þá er réttast að kveðja þig. Þín einlæg

Celia'.

'P.S.—Ég vona að þú skrifir stóra bók af ljóðmælum, sem kveikja í Tennyson öfund. Í sjálfu sér hefi ég ekkert á móti honum, en það er eðlilegt, að þú hafir meiri áhrif á mig sem bróðir'.

Bréf þetta fékk Eðvarð í óhreina herberginu sínu í hliðargötu við brezka gripasafnið. Svo óhreint var þetta greni, að mömmu hans, sem var uppalin í sveit og alla æfi sína hafði lifað í sveit, hefði ofboðið að sjá hann þar. En fyrir hans peningalegu ástæður var herbergið nógu dýrt, því heimurinn var enn ekki orðinn hrifinn af skáldritum hans, og nafnið Clare hafði enga frægð hlotið.

'Aldrei öðlast ég neina frægð í dagblöðunum', sagði Ted við sjálfan sig. 'Óþektur dey ég í kvistbrennisteinssýra í opið sár. Hann gat aldrei fyrirfinni einhvern bókaútgefanda, sem vill borga mér hæfileg laun'.

Bréfið frá Celiu hafði sömu áhrif á hann og brennisteinssýrg í opið sár. Hann gat aldrei fyrirgefið Láru, að hún giftist Jóni Treverton, að eins vegna auðæfanna, sem honum fylgdu. Hann hataði Jón takmarkalaust. Það var svo sem auðskilið, að þau hefðu gifst samkvæmt samkomulagi, án þess nokkur ást ætti sér stað, og þau voru of hreinskilin til að látast vera ástfangin. Þau ætluðu að lifa aðskilin og skifta tekjunum á milli sín.

'Ég kalla þetta algerlega óheiðarlegt', sagði Eðvarð, 'og mig furðar að Lára skyldi láta tæla sig til þessa'.

Það má auðvitað kalla það eðallyndi af Jóni, að ánafna konu sinni allar eigurnar, en sín á milli hafa þau eflaust skriflega samninga, sem heimila Jóni að eyða helming allra tekjanna, hvar sem hann vill, í London, París eða einhversstaðar annarsstaðar á hnettinum.

'Aldrei hefi ég heyrt talað um slíka heppni', sagði Eðvarð, gramur við forlögin, sem höfðu gefið þessum manni svo mikið en honum svo lítið, 'manni, sem fyrir þremur mánuðum var betlari. Hefði ég fengið sjö þúsundin hans í árstekjur', sagði hann, 'þá hefði ég leigt mér herbergi í Albany, með nýtízku húsbúnaði. Ég skildi eiga skemtiskip í Cowes, 3 eða 4 veiðihunda í Melton Mowbray. Febrúar og marz yrði ég í suðurlöndum, apríl og maí í París og þar skyldi ég leigja mér afvikaherbergi í Champs Elysee. Með sjö þúsund punda tekjur um árið, ætti manni að geta liðið vel og notið allra skemtana, sem lífið veitir ungum mönnum'.

Þetta sýnir, að enda þótt að Eðvarð elskaði Láru, þá var það þó að missa eigur Jasper Trevertons, sem honum sárnaði mest, og sem hann öfundaði Jón fyrir að hafa fengið.

Það var síðari hluta dags í febrúar, að hr. Clare kom inn í skrifstofu blaðs nokkurs, sem hafði tekið fáein kvæði eftir hann til að sýna almenningi. Hann var glaður í huga, þegar hann gekk þangað, því hann bjóst við að fá þar bankaávísun, og hlakkaði til að geta fengið sér góðan kveldverð.

Ávísanin lá tilbúin, og þegar hann var búinn að kvittera fyrir hana, sagði skrifarinn honum að ritstjorann langaði til að tala við hann, ef hann mætti hinkra ögn við, því eins og stæði væri maður inni hjá honum, sem myndi fara svo að segja strax.

Eðvarð Clare settist á stól og bjó sér til smávindil, en var á meðan að hugsa um kveldverðinn.

Meðan hann var að hugsa um þetta, opnuðust innri dyrnar á skrifstofunni, maður kom þar út og gekk hröðum fetum að ytri dyrunum og út um þær. Eðvarð sá sem allra snöggvast andlit hans.

'Hver var þetta?' spurði hann um leið og hann stóð upp og lét vindilinn detta á gólfið.

Hr. Chicot, listamaðurinn'

Eruð þér viss um það?'

Skrifarinn brosti

Já, algerlega viss', sagði hann. 'Hann kemur her í hverri viku og stundum tvisvar, svo ég ætti að þekkja hann'.

Eðvarð þekti nafnið mjog vel, því það stóð undir hverri skrípamynd í skopblöðunum. Þeir, sem dáðust að danskonunni Chicot, eignuðu henni þessar myndir, og Smolendo var þeim samþykkur, því hann sá, að sér gat verið hagur í því, að hún væri álitin að vera gædd sem flestum hæfileikum.

Eðvarð Clare var sem heillaður. Andlitið, sem hann sá á skrifstofunni, var svo líkt Jóni Treverton, sem nokkurt andlit gat verið. Hann varð svo utan við sig af þessari hugsun, að í stað þess að bíða ritstjórans, þaut hann út á strætið, ákveðinn í því að elta listamanninn Chicot. Skrifstofan var við eina af þröngu götunum fyrir norðan Strand. Ef að Chicot hefði snúið sér til vinstri, fylgdist hann að líkindum með fólksstraumnum frá Strand til vesturs. En ef hann hefði snúið sér til hægri, var hann eflaust horfinn á villigötunum milli Drury-Lane og Holborn. Af því að 3 mínútur voru liðnar frá því hann fór, var lítil von um að geta fundið hann aftur.

Eðvarð sneri sér til hægri handar og gekk áleiðis til Holborn. Lánið var með honum. Á horninu við Long-Acre sá hann Chicot vera stöðvaðan af manni með efasamt útlit. Það var sjáanlegt, að Chicot vildi losna við manninn, og áður en Eðvarð náði horninu, var hann svo heppinn að geta það og gekk til vesturs. Nú var ómögulegt að ná honum, nema með því að hlaupa, en það er mjög hættulegt í stórborgunum. Eðvarð leit í kringum sig örvilnandi. Grunsami náunginn stóð enn kyr og horfði á hann, eins og hann vissi, hvað Eðvarð vildi.

Eðvarð gekk yfir götuna og leit á manninn, en hikaði við áður en hann ávarpaði hann. En þessi vafasami maður tók af honum ómakið og talaði fyrst :

'Yður langar máske til að tala við Chicot vin minn?' sagði hann blíðmæltur.

Hann talaði prúðmannlega, en augu hans og annar svipur gáfu í skyn, að hann væri til í alt, — engin lög gætu hindrað hann, og engin hegning hrætt hann frá, að fremja hvaða glæp, sem vera vildi.

Eðvarð Clare sá, að maðurinn heyrði til hættulegri mannfélagsstétt, en áleit sig nógu sterkan til að berjast við 6 slíka bófa.

'Nú, jæja, já — mig langaði til að tala við hann — um bókmentaleg efni. Er langt héðan til heimilis hans?'

'Fimm minútna ganga. Cibbergatan, Leicesterplássið. Ef þér viljið, þá skal ég fylgja yður þangað. Ég bý í sama húsi'.

'Ó, þá getið þér sagt mér alt um hagi hans, en það er ekki þægilegt að standa hér í austanstormi. Komið þér með mér, og við skulum fá okkur glas af víni'.

'Þessi maður þarf min með til að fregna eitthvað um Jack Chicot', hugsaði Desrolles.

Vínsölubúð var í nánd; þeir gengu inn og fékk Eðvarð sér glas af sherry, en hinn óblandað brennivín.

‘Hafið þér þekt hr. Chicot lengi?’ spurði Eðvarð. ‘Ég spyr ekki af forvitni, heldur vegna viðskiftakringumstæða’.

‘Ég veit mjög vel nær ég tala við göfugmenni’, svaraði Desrolles myndarlega. ‘Ég var sjálfur einu sinni göfugmenni, en það er svo langt síðan að bæði ég og heimurinn höfum gleymt því’.

Hann tæmdi glasið og horfði svo hugsandi og hnugginn á botn þess.

‘Fáið þér yður annað’, sagði Eðvarð.

‘Ég held ég þurfi þess. Þessi austanvindur er kaldur fyrir mann á mínum aldri. Hvort ég hefi þekt Jack lengi, já, í hálft annað ár, ég þekki hann mjög vel’.

Svo fór hann að segja þessum nýja kunningja eitt og annað um hið ytra líf Chicots hjónanna. Hann gat þess, að frú Chicot væri drykkfeld, og þar af leiðandi þætti manni hennar ekki eins vænt um hana og vera ætti, jafn fallega konu.

‘Leiður af henni, býst ég við’, sagði Eðvarð.

‘Það er hann. Kona, sem drekkur eins og svampur og blótar eins og hestliðsmaður, verður manni sínum viðbjóðsleg eftir fá ár’.

‘Hefir þessi Chicot engar aðrar tekjur en fyrir myndirnar, sem hann dregur upp?’

‘Ekki eitt cent’.

‘Hefir hann ekki nóga peninga síðan á nýári?’

‘Nei’.

Svo skildu þeir. Eðvarð fór að fá sér kveldverð í franska matsöluhúsinu.

‘Heimskingi’, tautaði Desrolles um leið og hann horfði á eftir honum. ‘Sveitaflón. Það er skrítið að hann skuli vera frá Hazlehurst’.

Eðvarð borðaði kveldverð sinn með mestu ánægju. Að honum enduðum fór hann í leikhúsið að sjá og heyra Chicot. Af tilviljun fékk hann sæti á sama bekk og aðdáendur frú Chicots. Þar sá hann gildan, dökkhærðan mann, sem stöðugt horfði á frú Chicot með ódulinni ástríðu. Hættulegur aðdáandi fyrir allar stúlkur, en einkum fyrir slíka konu og frú Chicot.

Hún sá hann og þekti hann, og leit til hans svo hýrum augum, að hann brosti. Þegar leikurinn var á enda, fór Eðvarð út, gekk þvert yfir götuna og beið þar í skugganum beint á móti leikhúss dyrunum, í þeirri von, að maður Chicots mundi koma til að fylgja henni heim.

Þegar hann var búinn að bíða þarna í 15 mínútur, sér hann Desrolles koma og nema staðar við leikhúss dyrnar og bíða þar, unz frú Chicot kom út að 10 mínútum liðnum.

Hún tók handlegg Desrolles, og gekk burt með honum talandi hátt við hann um eitt og annað.

'Þetta er undarlegt', hugsaði Eðvarð. 'Hvar skal maður hennar vera nú?'

Jack Chicot var í bókfræði-klúbb þetta kveld, eins og oftar, og hlustaði þar á samræður manna, sem aðallega voru háð og spott um ýms rit og blaðagreinar. Þessi hávaði og háðsyrði gátu látið hann gleyma sorgum sínum um stund.

---

16. KAPÍTULI

'Þetta lítur út eins og honum sé alvara, er það ekki?' spurði Chicot.

Spurningunni var beint til Desrolles. Þau stóðu hlið við hlið í rökkrinu við einn gluggann, sem vissi út að Cibber-götunni, og voru að dást að innihaldi gimsteinaskrínis, sem lá opið í hendi frú Chicots.

Á botni skrínisins ofan á hvítu flaueli lá hálsmen skreytt demöntum, og var hver demantur á stærð við kaffibaun. Desrolles mintist ekki að hafa séð slíkt hálsmen fyr, og hafði hann þó oft horft innum gluggana á gimsteinabúðum.

‘Að honum sé alvara’, endurtók hann. ‘Ég hefi frá fyrstu byrjun sagt yður, að Joseph Lemuel er betri en nokkur prins.’

‘Þér ímyndið yður þó ekki, að ég ætli að þiggja það?’ sagði Chicot.

‘Ég get ekki haldið, að þér eða nokkur önnur stúlka vildi skila því aftur, ef það er gjöf án skilyrðis’.

‘Þetta er ekki gjöf án skilyrðis. Það yrði mín eign, ef ég vildi yfirgefa manninn minn og búa í París sem frilla hr. Lemuels. Ég fæ skrautlegt hús og 1500 um árið.’

‘Konunglegt’, hrópaði Desrolles.

‘Og ég á að yfirgefa Jack, veita honum frelsi til að lifa eins og honum þóknast? Haldið þér ekki að það mundi gleðja hann?’

Það var eitthvað tígrisdýrslegt við svip hennar, þegar hún talaði síðustu orðin.

‘Ég held það hafi engin áhrif á yður, hvort hann gleðst eða hryggist. Að líkindum mundi hann gera fyrirspurnir í blöðunum, en þér væruð óhult hins vegar við sundið’ ...

‘Hann mundi fá hjónaskilnað’, sagði Chicot. ‘Ensku lögin ykkar slíta hjónaband með jafn hægu móti og þau binda það. Og svo mundi hann giftast hinni stúlkunni’.

‘Hvaða stúlku?’

'Ég veit það ekki, en það er einhver önnur stúlka sem hann elskar. Hann viðurkendi það, þegar við rifumst síðast'.

'Hjónaskilnaður gæti gert yður að mikilfenglegri frú. Joseph Lemuel myndi giftast yður. Hann er þý yðar og þér gætuð undið honum um litla fingurinn. Í stað lítils húss mynduð þér fá hótel við Champs Elysee, og þér gætuð ekið með fjórum hestum fyrir vagni yðar til að horfa á veðhlaupin. Þér yrðuð bráðlega mesta hefðarkonan í París'.

'Og ég byrjaði lífið við að þvo óhrein föt í ánni Auray, innanum þrætukærar kerlingar, sem hötuðu mig af því ég var ung og falleg. Þá var lífið ekki mjög skemtilegt, vinur minn'.

'Parisarlífið verður þægileg umbreyting fyrir yður. Þér hljótið að vera leiðar af London'.

'Leið! Ég hefi viðbjóð á bænum ykkar með þröngu götunum og ógeðslegu sunnudögunum'.

'Og þér eruð víst þreyttar á dansinum?'

'Hann er farinn að þreyta mig. Síðan ég datt, er ég ekki eins áræðin'.

Hún hélt ennþá á gimsteinaskríninu og dáðist að gljáa steinanna í rökkurskimunni. Svo gekk hún að lága stólnum sínum við eldstæðið og lét skrínið liggja opið í kjöltu sinni, svo eldbjarminn speglaði sig í hinum hreinu, hvítu steinum, unz þeir sýndu alla liti regnbogans.

'Ég get ímyndað mér, að ég sitji í stúku í sönghleikhúsinu, klædd nærskornum, rauðum flauelsfötum, án annara skrautmuna en hálsmensins og demantsprýddra eyrnahringa. Ég held það séu naumast margar konur í París, sem myndu bera af mér að fegurð'.

'Ekki ein'.

'Og mér til ánægju skyldi ég horfa á stúlkur dansa', sagði hún. 'Í rauninni er líf dansmeyjar á leiksviðinu mjög leiðinlegt, og ég er orðin þreytt á því'.

'Þér verðið eflaust miklu þreyttari, þegar þér eldist, þó ekki verði nema um fá ár'.

'Maður þarf ekki að hugsa um ellina, meðan maður er að eins 26 ára'.

'Nei, en þegar þér eruð 36 ára, fer aldurinn að gera vart við sig'.

'Ég hefi beðið um heila viku til að íhuga tilboð hans', sagði Chicot. 'Að henni liðinni ætla ég að senda honum svar. Ef ég held demöntunum hjá mér, sem minni eign, þýðir það já, en ef ég sendi honum þá aftur, þýðir það nei'.

'Ég get ekki ímyndað mér, að nokkur stúlka geti neitað slíku hálsmeni og þessu', sagði Desrolles.

'Og þó, hvers virði er það í rauninni? Röð af glerperlum, keyptar á markaðnum í Auray, hefðu fyrir 15 árum síðan gert mig miklu glaðari, en þessir demantar, sem þó að líkindum eru þrjú þúsun sterlingspunda virði'.

'Það verður að þiggja þá eða þiggja ekki', sagð hún á frönsku og ypti öxlum.

'Hvar ætlið þér að geyma þá?' spurði Desrolles. 'Ef maðurinn yðar fær að sjá þá, þá verður hann tryltur. Þér megið ekki láta hann ná þeim'.

'Sko, hérna', svaraði Chicot.

Hún losaði um kragann á morgunkjólnum sínum, lét menið um háls sinn og hnepti svo kraganum að sér aftur og demantarnir voru huldir.

'Ég ætla að bera menið dag og nótt, þangað til ég er búin að ákveða, hvort ég eigi að þiggja það eða ekki. Þar sem ég er, þar eru demantarnir — enginn sér þá og enginn rænir þeim frá mér á meðan ég lifi. Hvað gengur að yður?' sagði hún undrandi yfir breytingunni á andliti Desrolles.

'Ekkert, að eins lítill krampi'.

'Ég hélt yður væri að verða ilt'.

'Eitt augnablik svimaði mig. Það er gamli kvillinn'.

'Já, mér datt einmitt það í hug. Fáið þér yður ögn af brennivíni'.

Enda þótt að Chicot segði ýms gamanyrði um gimsteinana við Desrolles, höfðu þeir samt allmikil áhrif á hana. Áður en hún háttaði um kvöldið, sat hún á gólfinu í svefnklefa sínum með spegil í hendi og horfði á demantana, um leið og hún hreyfði höfuðið aftur og fram eða til beggja hliða. Auður Josephs Lemuels gæti útvegað henni allskonar skraut og skemtanir, eins og hún hafði séð hjá ríka fólkinu í París þar sem lestirnir eru meiri heimilisvinir en dygðirnar. Svo leit hún í kringum sig á gömlu lélegu húsmunina, og virtust þeir viðurstyggilegir.

Svo fór hún að hugsa um annað.

'Ef ég yfirgef hann, þá fær hann skilnað og giftir sig hinni stúlkunni', sagði hún við sjálfa sig. 'En hver er hún? Hvar hefir hann séð hana? Ekki í leikhúsinu, hann skeytir ekki um neina þar. Ég hefi gætt hans ofvel þar til þess, að ég hefði ekki séð til hans ef hann hefði gefið einhverri hýrt auga á þeim slóðum'.

Svo fékk hún sér staup af brennivíni, lagði spegilinn frá sér og flevgði sér upp í rúmið í öllum fötunum, og lá þar hálf drukkin og hálf sofandi og dreymdi eins konar vakandi draum um nýtt og betra líf.

Jack Chicot, sem hættur var að koma heim fyr en eftir miðnætti, svaf á legubekknum í litla klefanum, þar sem hann dró upp myndir sínar og skrifaði. Það voru engin líkindi til, að hann sæi demantana, því þau lifðu algerlega aðskilin eins og persónur, sem að eins búa í sama húsi.

Chicot skoðaði gimsteinana á hverju kvöldi, og loks kom seinasta kvöldið og umhugsunartími hennar var á enda. Næsta dag átti hún að svara honum.

Hann beið hennar við dyrnar að leiksviðinu, þegar hún kom þaðan út. Það var Lemuel, sem beið en ekki Desrolles, vanalegi leiðtoginn hennar.

'Zaire, ég hefi ávalt hugsað um yður síðan við töluðum saman seinast', sagði Joseph Lemuel. 'Það er jafn erfitt, að ná tali yðar eins og konunglegrar prinsessu'.

'Hvers vegna ætti ég að álíta mig lítilsverðari en prinsessu?' spurði hún hrottalega. 'Ég er heiðarleg kona'.

'Þér eruð fegurri en nokkur prinsessa í Evrópu', sagði hann, 'en þér ættuð að hafa meðlíðan með tilbeiðanda, sem hefir beðið svo lengi og verið þolinmóður. Nær fæ ég svar yðar? Verður það já? Þér getið naumast verið svo harðbrjósta, að segja nei. Lögmaður minn hefir skjölin um ákvarðanir mínar yður viðvíkjandi tilbúin, ég bíð að eins eftir samþykki yðar til að skrifa undir þau og gera þau löglega gild'.

'Það er eðallynt af yður', sagði Chicot háðslega. 'Ef ég strýk með yður og maðurinn minn fær skilnað, ætlið þér þá að giftast mér?'

'Verið þér mér tryggar og eftirlátar, og ég skal ekki neita yður um neitt'. Hann fylgdi henni alla leið að húsdyrum hennar og talaði sínu máli eins vel og hann gat.

'Sendið þér mér áreiðanlegan boðbera á morgun kl. 12, og ef ég sendi yður ekki demantana —'

'Þá veit ég að svar yðar verður já. Í því tilfelli finnið þér vagninn minn bíðandi annað kvöld kl. 6 og 15 mínútur við götuhornið. Ég verð sjálfur í vagninum og við ökum beina leið til Charing Cross, og þaðan með fyrsta póstbátnum förum við til Parísar. Það verður of dimt til þess, að nokkur taki eftir vagninum. Hvað snemma eruð þér vanar að fara í leikhúsið?'

'Klukkan hálf-sjö'.

'Þá verður yðar ekki saknað fyr en þér eruð komnar langt í burtu, og þá verður þar enginn hávaði eða hneyksli'.

'Það verður voðalegur hávaði í leikhúsinu. Hver á að taka starf mitt að sér?'

Hver sem vill. Þér þurfið ekki að bera umhyggju fyrir því. Þér eruð þá lausar við leikhúsið fyrir fult og alt.

'Það er satt', svaraði Chicot.

Hún var að hugsa um stúdenta leikhúsið í Paris, þar sem frægð hennar hafði rénað. Sama gæti komið fyrir hér í London, að ári liðnu eða þar um kring.

Hún var efablandin í því, hvað hún ætti að gera. Hinir betri eiginleikar hennar bönnuðu henni að gefa sig þessum manni, þessum leiða og ljóta Gyðingi, á vald. Hún hafði einu sinni elskað manninn sinn, og elskaði hann enn á sinn hátt. Henni geðjaðist ekki að lestinum, en henni líkuðu launin fyrir að fremja hann.

'Góða nótt', sagði hún alt í einu við elskhuga sinn. 'Menn mega ekki sjá mig tala við yður. Maðurinn minn getur komið á hverju augnabliki'.

'Ég hefi heyrt að hann komi aldrei heim fyrir miðja nótt', sagði Lemuel.

'Hvað kemur það yður við?' sagði hún reið.

'Alt, sem yður snertir, kemur mér við. Þegar ég, sem elska jörðina, er þér gangið um, heyri hve lítið maður yðar skeytir um yður, þá verð ég enn ákveðnari í því, að ná ást yðar og eignast yður'.

'Sendið þér boðbera eftir svari mínu á morgun kl. 12', sagði Chicot, og skelti svo hurðinni í lás við andlit hans.

'Ég hata hann', tautaði hún, þegar hún var orðin ein í ganginum, og stappaði niður fætinum.

Hún gekk upp stigann og inn í herbergið sitt. Þar settist hún enn hálfklædd á gólfið og fór að horfa á demantana.

'Ég ætla að senda honum þá á morgun', sagði hún við sjálfa sig. 'Demantarnir eru fallegir: ég er farin að þreytast á lífi mínu hér og veit að Jack hatar mig, — en þessi maður er svo viðbjóðslegur — og ég er heiðarleg kona'.

Hún féll á kné við hliðina á rúminu, og grét yfir því, að hafa mist ást mannsins síns, hálft í hvoru vitandi með sjálfri sér, að breytni sín eyðilagði ást og virðingu hans.

'Ég hefi verið honum góð kona', tautaði hún, 'betri en ég nokkru sinni var — —'. Grátekkinn greip fyrir orðin og hún grét sig í svefn.

17. KAPÍTULI.

Morð er voðalegt orð, jafnvel þegar það hljóðar um löngu liðinn viðburð nær eða fjær. En hve óttalegt er það ekki, þegar það hljómar í næturkyrðinni inni í myrku húsi fyrir eyrum hálfvaknaðra manneskja?

Slíkt hróp, endurtekið með miklum hávaða, vakti íbúa leiguhússins í Cibber-götunni kl. 3 einn vetrarmorgun, sem enn var eins dimmur og hin svartasta nótt. Frú Rawber heyrði það í svefnherbergi sínu, sem vissi að garðinum og var á fyrsta lofti. Það barst ekki eins og orð, heldur eins og angistaróp — til eldhússins, þar sem frú Evitt, húsráðandinn, svaf á gömlum en breiðum bekk, og loks til Desrolles, sem virtist að hafa sofið fastara en frúrnar, einmitt þessa nótt, en kom þó þjótandi út úr herbergi sínu til að vita, hvað þessum hávaða olli.

Þau mættust öll í ganginum á öðru lofti, þar sem Jack Chicot stóð í svefnherbergisdyrum konu sinnar og hélt á ljósi í hendinni, fölur eins og lík.

'Hvað gengur að?' spurðu þau öll þrjú eins og með einum róm.

'Konan mín hefir verið myrt. Guð minn góður, það er voðalegt. Lítið þið á sko — —'

Chicot benti með skjálfandi hendi á mjóa, dökkrauða rönd. Það var blóð, sem runnið hafði langs með gráa gólfdúknum alla leið að þrepskildinum. Með hryllingi litu þau inn í herbergið, þegar hann hélt ljósinu þannig, að birtuna lagði á rúmið. Það voru ljótir blettir á ábreiðunni, og í rúminu lá andvana persóna en digur lokkur af svörtu hári hafði vafist um líkið eins og höggormur. Þessari sjón gleymdu þau, sem þarna stóðu mállaus af hræðslu, aldrei.

'Myrt, í mínu húsi!' hrópaði frú Evitt. 'Ég get aldrei leigt þetta herbergi hér eftir, ég er eyðilögð. Komið og gripið þið hann, haldið þið honum föstum', kallaði hún skyndilega. 'Það hlýtur að vera maðurinn hennar, sem hefir gert þetta. Þau rifust svo oft, eins og þið vitið'.

Þessi voðalega ásökun skelfdi Jack Chicot. Hann sneri föla andlitinu sínu að konunni.

'Ég drepið hana!' sagði hann. 'Ég hefi aldrei hendi minni lyft gegn henni, enda þótt hún freistaði mín oft til að gera það. Ég kom heim fyrir fáum mínútum síðan, og hefði máske ekkert um þetta vitað, af því ég sef í litla klefanum þegar ég kem seint heim, ef ég hefði ekki séð þetta' — hann benti á mjóa, rauða strauminn, sem hafði runnið að þrepskildinum, undir hann og út í ganginn — 'og þá fór ég inn og sá hana liggjandi þarna, eins og þið sjáið hana nú'.

'Einhver verður að sækja lögreglumann', sagði Desrolles.

'Það skal ég gera', sagði Chicot.

Hann var sá eini af þeim, sem þarna voru, er var þannig klæddur, að hann gat farið strax. [illegible] [illegible] ganginum hér um bil 15 mínútur, en enginn lögreglumaður kom og Chicot ekki heldur.

'Ég fer að halda, að hann hafi strokið', sagði Desrolles. 'Þetta lítur illa út'.

'[illegible] ég vildi ekki, að hann hefði [illegible]', [illegible] frú [illegible]. 'Ég veit að hann var [illegible] að [illegible] það [illegible] augnatillit hans [illegible] hún [illegible] illa stilt og [illegible] yfir því [illegible] hún hefði drukkið einn eða tveimur [illegible] en henni var [illegible] lið sleppur [illegible] [illegible].'

'[illegible] frú Evitt, hér eruð [illegible] fremur [illegible]. Ég kom [illegible] heiminn til að leggja hönd [illegible] að af [illegible]. Ég er ekki lögreglustjóri'.

'En [illegible] er eyðilögð kona', sagði hún [illegible]. 'Hver [illegible] í herberginu mínum hér eftir mér [illegible] að vita það? Það legst [illegible] á húsið að hér sé draugagangur. Þarna er [illegible] frú [illegible] sem hefir verið hér [illegible] því [illegible] hún hugsar víst um að flytja'.

'Ég varð svo hrædd', sagði frú Rawber[illegible], '[illegible] mér finst ég þora ekki að leggjast fyrir í rúmið mitt [illegible] og ég verð líklega að fá mér herbergi annarstaðar'.

'Þarna sjáið þið', sagði frú Evitt, 'sagði ég ekki, að ég væri eyðilögð kona'.

Desrolles hafði gengið inn í framherbergið, stóð þar við opinn gluggann og leit út til að vita, hvort hann sæi ekki lögreglumann.

Loks kom einn þeirra gangandi með hægð. Desrolles kallaði til hans: 'Komið þér hingað upp, hér hefir verið framið morð'.

Lögregluþjónninn sneri sér að dyrum hússins ofur hægt og rólega. Hann tók ekki orðið morð í þess réttu þýðingu, en hélt að þarna ættu sér stað áflog. Hann opnaði dyrnar og gekk upp stigann.

'Hvað er hér á ferðum?' spurði hann hrottalega, þegar hann sá konurnar.

Desrolles var rólegastur af þessum þremur, sem þarna voru, en andlit hans var hrímfölt að sjá við birtuna af ljósinu, sem Jack hafði sett á lítið borð við dyrnar á svefnherberginu.

Þær sögðu honum, hvað skeð hefði.

'Er hún dauð?' spurði hann.

'Farið þér inn og sjáið hana', sagði frú Evitt. 'Ég þori ekki inn til hennar'.

Lögreglumaðurinn gekk inn með lukt í hendinni, jafn rólegur og áður. Hann sá stórt sár opið á hálsi hennar og augun opin með sterkum hræðslusvip.

'Það er fullur klukkutími síðan hún dó', sagði lögreglumaðurinn, um leið og hann þreifaði á hendi hennar.

'Þetta verður alt rannsakað', sagði lögreglumaðurinn þegar hann var búinn að skoða gluggann og líta eftir hvort hægt væri að komast inn að utanverðu frá. 'Það er bezt að sækja lækni. Ég skal sjálfur gera það. Hvar er hún? og hvernig atvikaðist þetta?'

Frú Evitt sagði honum með mörgum orðum alt sem hún vissi, og alt sem hún imyndaði sér. Hún kvaðst vera viss um, að maðurinn hennar hefði gert þetta.

‘Hvers vegna?’ spurði lögreglumaðurinn.

‘Hver annar hefði átt að gera það? Innbrotsþjófar gátu ekki komist inn, því glugginn var lokaður að innan, og svo átti hún enga verðmæta muni, vesalingurinn. Ef hann hefir ekki gert það, því kemur hann þá ekki aftur heim?’

Lögreglumaðurinn spurði, við hvað hún ætti með þessum orðum, og sagði þá Desrolles honum um hvarf Jack Chicots.

‘Jé, ég verð að játa, að útlitið er tvírætt’, sagði Desrolles. ‘Ég vildi ekki með einu orði halla á þann mann, sem mér geðjast að, en þetta er grunsamlegt. Fyrir 20 minútum síðan fór hann að sækja lögregluþjón, og hann er ekki kominn enn’.

‘Nei, og hann kemur aldrei aftur’ sagði frú Rawber, sem sat skjálfandi í stiganum en þorði ekki að fara til herbergis síns.

‘Vitið þér á hvaða tima maðurinn hennar gerði hávaða?’ spurði lögreglumaðurinn.

‘Það eru ekki meira en 20 minútur síðan’.

‘Hefir nokkurt ykkar úr?’

Desrolles ypti öxlum. Frú Evitt tautaði eitthvað um úr manns síns framliðna, sem hefði verið gott úr áður [illegible] þeir vísirarnir brotnuðu. Frú Rawber átti klukk[illegible]ður í svefnherberginu sínu, og skelfd eins og hún var, hafði hún litið á hana, þegar voðalega ópið vakti hana, og þá var hún 10 minútur yfir þrjú.

‘Og nú vantar hana 20 minútur í fjögur’, sagði lögreglumaðurinn, um leið og hann leit á úrið sitt. ‘Ef að maðurinn hennar hefir deytt hana, þá hefir hann gert það fullri stundu áður en hann gerði hávaða, það er skoðun mín, en nú skulum við heyra, hvað læknirinn segir. Ég ætla að sækja hann. Og nú skal ég segja ykkur eitt, ef þið girnist að fá góðan vitnisburð, þá má ekkert af ykkur yfirgefa húsið í nótt. Við rannsóknina á morgun verðið þið að bera vitni, og því kyrrari og rólegri, sem þið eruð þangað til, því betra fyrir ykkur'.

'Ég ætla að leggjast út af aftur', sagði Desrolles, 'því ég sé ekki, að ég geri hér neitt gagn'.

'Það er það bezta sem þér getið gert', sagði lögreglumaðurinn, 'og þér frú', sagði hann og sneri sér að frú Rawber. 'Þér ættuð að fara að dæmi þessa manns'.

Frú Rawber áleit með sjálfri sér, að sveinherbergið sitt myndi vera fullt af vofum, en hún talaði ekki um þenna grun sinn.

'Ég ætla að fara ofan og kveikja upp í eldstæðinu til þess að hita mér eitt [illegible] að drekka', sagði hún. 'Ég er orðin svo köld'.

'Og [illegible] að bíða hér uppi, þangað til ég kem [illegible]', sagði lögregluþjónninn við frú Hewitt.

Desrolles [illegible] herbergis sins. Frú Rawber [illegible] og hann [illegible] svo stal [illegible] af [illegible]

[illegible] ekki um [illegible] vitnisburð. [illegible] var alls ekki [illegible] og [illegible] til [illegible]

[illegible] sjálf [illegible]

Hún [illegible] gráu [illegible] verið slitinn [illegible] höfði einhvers manns.

Frú Hewitt tók hárið úr dauða lófanum og lagði það innan í gamalt umslag, sem hún fann í vasa sínum, braut það svo vandlega saman og stakk því aftur í vasann.

'En hvað þetta hefir skelkað mig', sagði hún við sjálfa sig, um leið og hún gekk aftur út úr herberginu, og hélt upp um sig pilsunum, svo hún kæmi ekki nærri blóðpollunum við rúmið.

Andlitssvipur [illegible] hafði breyzt [illegible] annan nýjan grun [illegible]

Læknirinn kom, gamall maður sem átti heima skamt frá og var kunnugur siðum og [illegible] í götu þessari. Hann áleit að morðið [illegible] framið [illegible]

Lögregluþjónninn kom aftur með [illegible] búninginn og byrjaði að spyrja konurnar að [illegible] kvæmlega, og komust þeir að þeirri niðurstöðu [illegible] mjög erfitt væri að komast inn í húsið. Þeir rannsökuðu öll herbergin [illegible] byrjuðu fyrst hjá [illegible] þar ekkert [illegible] lega [illegible] fatnað.

[illegible] til herbergis frú [illegible] allar hirzlur hennar [illegible] fundu ekkert [illegible] af [illegible] Frúin hafði [illegible] ur og sagði:

'Þið ímyndið ykkur [illegible] líklega [illegible] hafi framið morðið?'

'Nei [illegible], en við erum neyddir [illegible] okkar. Þetta er að eins venja.'

'Það er mjög [illegible] venja', sagði hún. 'Ef þið látið [illegible] drjúga [illegible] í leikhúsinu [illegible] ingana mína, vona ég þið útvegið mér aðra nýja'.

Maðurinn í borgarabúningnum [illegible] á orsakirnar til afbrotsins, þó hann væri [illegible] um þær: hann skrifaði ýmislegt í vasabók sína og fór svo burt ásamt lögregluþjóninum.

'Hvernig á ég að fara að því, að fá líkið [illegible] til, svo menn geti komið og litið á það?' spurði frú

Evitt læknirinn. 'Ég vil ekki snerta hana með einum fingri, þó mér væru boðin hundrað pund fyrir það'.

'Ég skal senda yður vökukonu frá Vinnuhúsinu', sagði læknirinn. 'Þær eru ekki hræðslugjarnar'.

Hálfri stundu síðar kom vökukonan, stór og sterkleg kona, sem hagræddi líkinu og lagaði alt til, svo að ásjálegt var.

Klukkan 5 um morguninn var alt búið, og Chicot lá með krosslagðar hendur undir hreinu og hvítu léreptti. Þungu augnalokin huldu fyr svo fögru augun til þess að lyftast aldrei upp aftur og hrafnsvarta hárinu var skift yfir miðju enninu fallega.

'Hún er fegursta líkið, sem ég hefi lagað til síðustu tíu árin', sagði hún, 'og ég vona að mönnum þyki ég hafa gengið vel frá því. Ef þér hafið sjóðandi vatn, frú, og getið gefið mér te, helzt með ögn af koníaki í, myndi það gleðja mig. Ég hefi vakað alla nóttina hjá bóluveikum og skapillum bæjarómaga'.

'Guð á himnum'! hrópaði frú Evitt.

'Þér eruð auðvitað bólusettar, frú', sagði vökukonan, 'en hvað það snertir að verða sýktur af þess konar kvillum, þá eru það að eins taugaveiklaðar og lífhræddar manneskjur, sem eru móttækilegar fyrir sýkingu'.

---

18. KAPÍTULI.

Daginn eftir fór réttarhaldið fram um hádegisbil. Fregnin um morðið hafði borist mann frá manni um alla borgina og fyrri hluta dagsins var mikill fjöldi fólks kominn saman á strætinu fyrir utan húsdyr frú Evitts, sem var henni fremur til óánægju en gleði. Fregnritar blaðanna ruddust inn í hús hennar þó hún bannaði þeim það, og þar eð hún vildi ekki svara spurningum þeirra, sneru þeir sér að Desrolles, sem var fús til að tala, og drekka með hverjum sem var.

Georg Gerard hafði heyrt getið um morðið, eins og aðrir, og fékk því leyfi húsbónda síns, sem var yfirlæknir við sjúkrahúsið, að fara og líta á líkið.

Honum gekk all-erfitt, að fá leyfi til að fara inn í herbergið þar sem líkið lá. Vökukonu frá sjúkrahúsinu var skipað af lögreglunni, að gæta þess nákvæmlega, og til þess að fá aðgang varð Georg að gefa henni 3 shillings, sem hann naumast mátti missa.

Hann gekk inn í herbergið ásamt vökukonunni, og dvaldi þar hér um bil 15 mínútur við að rannsaka sárið nákvæmlega. Sárið var framleitt með þunnu og mjóu lagvopni, sem stungið hafði verið með afli miklu í hnakkaholuna, og lá á ská niður í lungun.

Hvers konar vopn gat þetta verið? Var það rýtingur?? Georg hafði aldrei séð rýting svo lítinn, að hann gæti framleitt jafn mjótt sár. Blóðið á gólfinu hafði runnið yfir varir hinnar látnu, sem benti á, að sárið væri í lungunum.

Áður en hún hafði verið stungin, höfðu all-harðar sviftingar átt sér stað. Dimmrauð rönd á öðrum úlnliðnum sýndi, að sterk hönd hafði tekið utan um hann, og á hægri öxlinni sáust merki eftir sterka fingur sem höfðu haldið taki sínu þar all-fast. Vökukonan sýndi Georg þessi merki

'Þetta bendir á sögulega viðburði, er það ekki?'

'Ef við að eins gætum skilið þá rétt' sagði Georg.

'Það lítur út fyrir, að hún hafi gert sitt ítrasta til að verja líf sitt', sagði vökukonan.

Georg svaraði ekki, en stóð þegjandi og horfði í kringum sig. 'Hefir lögreglan verið hér, og hefir hún einskis orðið vör?' spurði hann.

'Ef þeir hafa orðið nokkurs varir, þá hafa þeir ekki látið það í ljós', sagði vökukonan, 'en ég held þeir hafi ekkert fundið, sem gat leiðbeint þeim'

'Fóru þeir þarna inn?' spurði Georg og benti á opnu dyrnar að litla herberginu, þar sem Jack Chicot var vanur að draga upp myndir sínar, og þar sem hann svaf á nóttunni.

'Já, þeir fóru inn þangað, en ég er viss um, að þeir urðu einskis varir þar' svaraði vökukonan.

Gerard gekk inn í klefann. Á borðinu lágu blöð, óskrifaðir pappírar, blekbyttur, pennar og blýantar. Í glugganum stóð stórt tréskríni fullt af alls konar rusli. Á botni skrínisins, undir óhreinum tuskum og öðru rusli, lá langur, hvass rýtingur af ítalskri gerð; handfangið var úr silfri, [illegible] af Cellini. Sams konar rýtinga og forngripa-safnendur sækjast mjög eftir.

Georg tók upp rýtinginn og sá þegar, að þess konar rýtingur gat framleitt álíka sár og deytt

Hann athugaði rýtinginn nákvæmlega í gegnum
hafði Chicot.
stækkunargler sitt, en sá hvergi votta fyrir blóði

'Það er undarlegt, að lögreglan skyldi ekki finna þetta' sagði hann við sjálfan sig um leið og hann lét rýtinginn á sama stað

Frú Evitt hafði sagt honum frá hvarfi Jack Chicots, og hvað annað gat það þýtt en að hann væri sekur. Og í litaskríni mannsins lá samskonar vopn og kona hans var deydd með.

'Og ég las það leyndarmál á svip hans fyrir 6 mánuðum síðan, að hans innilegasta ósk væri, að hún gæti dáið, af því honum leiddist sambúðin' hugsaði Gerard.

Hann gekk út úr herberginu og síðan út úr húsinu, rölti fram og aftur á götunni, bíðandi eftir lögreglunni, sem átti að rannsaka húsið. 'Á ég að segja þessum embættismanni frá grun mínum?' sagði hann við sjálfan sig. 'Þetta er að eins getgáta mín, og lögreglan tekur þær sjaldan gildar.

'Það er réttara, að ég sendi einhverju blaðinu greinarstúf um þetta. En gerir það nokkuð gott, að ég sanni glæpinn á manninn? Ekki held ég það. Hvar sem hann flækist, þá er samvizkan honum þyngri hegning en fangaklefinn, og að hengja hann, lífgar hana ekki. Vesalings vilta, glataða stúlkan, sú eina, sem ég hefi nokkru sinni elskað'.

Réttarhaldið fór fram í veitingahúsi á horninu á Cibber-götunni og Woopecker-torginu. Vitnin voru: læknirinn, lögreglumaðurinn, sem var til staðar við líkskoðunina, Desrolles og frúrnar Evitt og Rawber. Jack Chicot var hvergi finnanlegur. Dómarinn spurði frú Evitt nákvæmlega um lifnaðarhætti hinnar látnu og manns hennar.

'Þér segið, að þeim hafi komið illa saman', sagði hann, 'varð þræta þeirra nokkurntíma mjög svæsin?'

'Hún var stundum mjög ákaf, en hann aldrei'.

'[illegible] fyrir, að honum þætti vænt um hana?'

'Nei, ekki [illegible] en hún elskaði hann'.

'Var hann geðmikill maður?'

'Nei, hann tók alt með ró'.

'Hafið þér nokkurntíma heyrt, að hann hafi beitt ofbeldi við konu sína eða aðra?'

'Aldrei'.

'Vitið þér hvort frú Chicot hafði peninga eða aðra verðmæta muni í geymslu sinni?'

'Ég er viss um, að hún hafði hvorugt. Hún var ekki hneigð fyrir að safna peningum saman'.

Vitnisburður frú Rawber var að öllu leyti eins og frú Evitts.

Desrolles var seinasta vitnið sem var yfirheyrt. Þegar hann stóð upp til að svara dómaranum, kom hann auga á Jóseph Lemue' fram við dyrnar, mikið breyttan frá því sem hann áður var, og við hlið hans stóð nafnkunnur lögmaður. Óskeráa andlitið hans Desrolles varð ögn fölara við þessa sýn.

Vitnisburður Desrolles var í öllu staði samhljóða vitnisburði frúnna. Það leið varla sá dagur, að hann ekki sæi þau, og hann var sannfærður um, að þau áttu ekki saman.

Þetta var alt. Dómarinn frestaði yfirheyrslunni í viku, í von um ný vitni og sannanir. Sterkur grunur féll á mann hinnar framliðnu og ef hann kæmi ekki af sjálfsdáðum innan skamms, var afráðið, að leita hans.

George Gerard var einn af þeim sem hlýddu á yfirheyrsluna, en hann var þögull og mintist ekki á rýtinginn við neinn.

Tveim dögum síðar var Chicot jarðsett í viðurvist ótölulegs manngrúa. Hr. Smolendo lagði með eigin hendi krans á kistu frú Chicots.

Smolendo var óhuggandi. Hann hafði náð í gáfaðan kvenmann til að taka að sér stöðu Chicots, en almenningur leit ekkert við henni, leikendurnir léku fyrir auðum bekkjum, og gæfuknörinn hans Smolendo lá brotinn á ströndinni.

Blöðin tóku að sér málstað Chicots. Þau voru hörð í dómum sínum um þá sem eitthvað voru við málið riðnir, ásökuðu lækninn fyrir að vera heimskingja, og lögðu fram duldan grun um húsráðandann, kölluðu vitnin meinsærismenn en eitruðustu ásökunarörvunum var beint að lögregluþjónunum.

Hér var viðbjóðslegt morð framið í miðju mentuðu borgarinnar London, og ennþá hafði lögreglan ekkert spor fundið eftir ódæðismanninn.

Maður fórnardýrsins, sem þyngsti grunurinn hvílir á, hvers eigið framferði er nægilegt til að sakfella hann, er látinn sveima um heiminn óhindraður; nýtízku Kain, brennimarkslaus á enninu, sem nágrannar hans gætu þekt hann á. Vera kann, að hann á þessu augnabliki heimsæki greiðasöluhús okkar, borði í matsöluhúsunum, eitri hið hreina loft leikhúsanna, — já, máske gangi inn í kirkjurnar okkar sem hræsnari. Hvar er lögreglan? Af hverju stafar það, að slíkt þrælmenni er ekki fundið? Lögreglan ætti að geta þekt hann án Kains-merkisins. Er engin mynd til af þessari ófreskju, sem er sögð að vera fögur og án efa tildurgjörn.

Lögreglan leitaði Jack Chicots um alla borgina, gat hvergi fundið hann.

Bréf til Times frá Georg Gerard, vakti strax athygli læknisins, sem hafði bundið um brotna fótinn í geymslu lögreglunnar. Daginn eftir skrifaði hann einnig Times og staðfesti framburð Gerards. Þess konar sár, eins og frú Chicots líkami var særður, var ómögulegt að framleiða með öðru vopni en með inginn, sem ásamt öðrum munum Jack Chicots var hennar frú Chicot, og hann hafði strax farið til Cibber-götunnar, að skoða sárið. Seinna sá hann rýt-

sama lagi og rýtingurinn.

Umræðuefnið á öllum götuhornum og víðar næstu þrjár vikurnar, var glæpur Jack Chicots.

*

Milli klukkan 8 og 9, kvöldið eftir að Chicot var grafin, kom gamall maður inn til herra Mosheh, gimsteinasala af minna taginu, er bjó í götu nálægt

Brunswick plássinu. Maðurinn var þokkalega klæddur í síðum yfirfrakka, með grátt skegg svo mikið, að það huldi allan neðri hluta andlits hans. Á höfðinu bar hann flókahatt, sem var dreginn svo langt niður á ennið, að hann næstum huldi hinar hár-auðugu gráu augabrýr. Mosheh gekk úr borðstofunni út í fremra herbergið til að finna gestinn.

Demantasalinn var glöggur mannþekkjari, og sá brátt, að gesturinn tilheyrði fremur kyni fálkanna en dúfanna.

'Hann má tæla mig, ef hann getur', hugsaði hann.

'Get ég nokkuð gert fyrir yður?' spurði hann.

'Þér kaupið demanta, og af því ég neyðist til að selja nokkuð af þeim, þá læt ég þá fara fyrir lágt verð', sagði gesturinn.

'Ég legg enga áherzlu á lágt verð. Ég skal gefa yður viðeigandi upphæð fyrir góða vöru, ef hún er ekki stolin. Ég kaupi ekki stolna muni', sagði hr. Mosheh.

'Hefði ég álitið gimsteinana ófrjálsa, væri ég ekki kominn með þá hingað. Ég vil skifta við heiðarlegan mann, ég er sjálfur heiðarlegur maður, þó ég sé fátækur orðinn. Ég er kominn hingað fyrir vin minn, sem er eins vel kunnur í London og prinsinn af Wales, þó ég megi ekki segja frá nafni hans. Hann hefir sett nafn sitt undir víxla, sem falla í gjalddaga á morgun; ef hann getur ekki borgað þá, verður nafn hans sett í "Gazette" í næstu viku. Hann sagði konu sinni hreinskilnislega frá þessum vandræðum sínum, en hún lagði handlegginn um háls honum og bað hann að örvænta ekki, hljóp svo eftir gimsteinaskríninu sínu og fékk honum demantana.

'Við skulum skoða þessa demanta', sagði Mosheh.

Maðurinn tók upp lítinn böggul og opnaði hann. Gimsteinarnir lágu á baðmullarpjötlu, 35 að tölu hvítir demantar, sá minsti þeirra jafn stór og kaffibaun.

'Hvað er þetta, eru þeir sundurlausir?' spurði gimsteinasalinn. Af hverju stafar það?'

'Vinur minn er drambsamur, hann vildi ekki að gimsteinar konu sinnar þektust'.

'Og svo reif hann þá út umgerðinni? Vinur yðar var flón'. Mosheh raðaði steinunum í hring. 'Þeir hafa líklega tilheyrt hálsbandi. Það var rangt af vini yðar að eyðileggja það'.

'Ég held þeir séu af hálsmeni', sagði gesturinn. 'Í fyrra hélt vinur minn silfurbrúðkaup sitt, og þá gaf hann konu sinni þessa demanta'.

Mosheh kveikti á skrifstofulampanum sínum, tók svo litla þjöl upp úr vestisvasanum og strauk henni yfir einn af steinunum.

'Vinur yðar er eflaust heimskingi, ef hann er ekki þorpari', sagði Mosheh. 'Þessir steinar eru falskir'.

Það brá svo skírum dauðablæ yfir gráskeggjaða andlitið gestsins, að hann virtist vera að deyja.

'Það er ósatt', stundi hann upp.

'Þér eruð svívirðilegur þorpari, að ætla yður að tæla mig, Benjamin Mosheh, sem í nærfelt 30 ár hefi eingöngu verzlað með demanta; en þeir eru snildarlega vel stæltir. Sjáið þér merkið eftir þjölina mína, hérna? Faðir Abraham! En hvað maðurinn skelfur! Er það meining yðar, að telja mér trú um, að þér hafið ekki vitað, að steinarnir voru falskir?'

'Svo sannarlega, sem ég lifi, hélt ég að þeir væru ósviknir', sagði gamli maðurinn og skalf ákaflega.

'Og þér hafið gefið peninga fyrir þá?'

'Já'.

'Marga?'

'Alt, sem ég á í þessum heimi! Alt, alt' endurtók hann með ákafa. 'Ég er eyðilagður maður;

guðs nafni! Gefið þér mér eitt staup af brennivíni, ef þér viljið ekki sjá mig deyja hér í húsi yðar'.

Ásigkomulag mannsins var aumkunarlegt, svo enda þótt hr. Mosheh áliti hann svikara, kendi hann i brlósti um hann, opnaði borðstofudyrnar og kallaði á konu sína.

'Rachel, komdu með brennivín og glas'.

Frú Mosheh kom með það umbeðna.

'Er herrann veikur?' spurði hún.

'Hann er vesall Svo, vinur minn, þetta er nóg. Farðu nú'

'Þeir eru óvanalega vel gerðir', sagði Mosheh, um leið og hann skoðaði steinana, einn eftir annan, 'en þeir eru allir falskir. Ef þér viljið skilja þá eftir hjá mér, þá skal ég komast eftir, hvar þeir eru falsaðir'.

'Nei, nei' svaraði hinn í flýti, tók alla steinana og vafði þá innan í baðmullarpjötluna. 'Það gagnar mér ekki að vita, hvar þeir eru búnir til, ef þeir eru falskir, eins og þér segið, þá er ég eyðilagður maður. Góða nótt'.

Hann hafði drukkið hálft ölglas af brennivíni, og það stöðvaði skjálfta hans. Steinana lét hann í brjóstvasann og gekk svo með hægð út úr húsinu.

'Skal þessi maður vera heimskingi eða þorpari?' hugsaði Mosheh með sjálfum sér.

19. KaPÍTULI.

Júní var byrjaður og sumarið komið aftur, fegursti tími ársins, þegar blómin eru farin að sýna sig og skógurinn búinn að fá grænan lit, himininn heiðskír og dagurinn svo langur, að manni liggur við að gleyma því, að nóttin sé til.

Þetta var sá tími ársins, sem Lára hafði ávalt elskað, og þó að skugga nokkurn bæri á lífsleið hennar, gladdi fegurð náttúrunnar hana. Celia undraðist yfir fjöri hennar, af því hún hataði Jón Treverton, og það ennþá meira síðan henni var bannað að minnast á hann.

'Ég þekki engan mann, sem tekur lífið með jafn mikilli ró og þú gerir, Celia', sagði hún einu sinni síðari hluta dags, þegar Lára kom heim frá langri skemtigöngu í skóginum, sem var skamt frá Manor House.

'Hvers vegna ætti ég að sökkva mér niður í sorgir mínar á þessum tíma árs? Þegar jörðin er svo þrungin af ánægju og von, að maður getur ekki varist að vona líka'.

'Þú getur það máske ekki, en segðu ekki, að maður geti það ekki', sagði Celia í bitrum róm, 'ef þú ætlar að telja mig með. Ég slepti voninni áður en ég var 18 ára. Hvaða von getur maður alið í slíkri sókn sem þessari, þar sem að eins eru tveir álitlegir ungir menn, annar eins viðbjóðslegur og erfðasyndin, en hinn slíkur æringi, að hann virðist á hverju augnabliki ætla að hefja bónorð, en gerir það þó aldrei'.

'Þú gleymir að telja aðdáanda þinn, hr. Sampson, hann er sá þriðji'.

'Sandlitað hár og sveitalögmaður! Þúsund þakkir, Lára, en svo djúpt er ég ekki fallin. Ef ég giftist honum, myndi ég á sömu stundu giftast systur hans, Elizu, og það væri alt of voðalegt. Nei, ég get unað við að lifa eins og ég geri, frjáls og óháð, við meyjardrauma mína. En hvað þig snertir, Lára, þá ert þú dásamleg. Þú hefir aldrei verið fallegri. Ég er viss um það, að í þínum sporum hefði ég grátið úr mér augun'.

'Það hefði ekki breytt ástandinu. Ég hefi ekki slept voninni, Celia, og þegar ég er þunglynd, fer ég að vinna til að gleyma sorgum mínum. Það er eftir svo mörgu að líta á þessu heimili: húsið, jörðin, fátæklingarnir. Ég hefi ávalt nóg að gera'.

'Þú ert fyrirmynd annara í starfsemi! Mér sýnist garðarnir fallegri nú en nokkru sinni áður'.

'Ég vil, að alt sé í sem beztu ásigkomulagi', sagði Lára, og roðnaði yfir hugsan sinni.

Aðalhuggunin hennar þessa síðustu mánuði var að prýða gamla húsið og umhverfi þess, í þeirri von að Jón Treverton kæmi aftur einhvern daginn, og að lífið yrði aftur skemtilegt og gæfuríkt. Á hverjum morgni hugsaði hún: í dag kemur hann; og á hverju kveldi: á morgun kemur hann.

'Ég verð máske að bíða mörg löng ár', hugsaði hún stundum, 'en þegar hann kemur skal hann sjá, að ég er góð ráðskona'.

'Síðan hún kom heim' úr hveitibrauðsferðinni, hafði hún aldrei yfir gefið Manor House, enda þótt hún hefði fengið mörg heimboð.

Enda þótt Lára héldi sér vel, að því er fegurð snerti, þá komu þó fyrir hana stundir, sem hún var mjög hnuggin og vonlaus.

Hún elskaði hann of heitt til þess, að geta verið reið við hann, enda þótt henni fyndist hann hafa gert sér rangt að ýmsu leyti. Og bréfið hans sýndi, að hann elskaði hana innilega.

Nær hafði hún byrjað að elska hann? spurði hún sjálfa sig. Frá þeirri stundu, er hún sá hann fyrst, var svarið.

'Í litla skóginum bak við Manor House undi Lára sér bezt, og þangað fór hún, þegar sorgir hennar voru of miklar til að rúmast í görðunum heima við Manor House. Landinu hallaði lítið eitt að mjórri á, sem rann í gegnum skóginn, og á bakkanum hins vegar við ána uxu furutré all-þétt.

Kvöld nokkurt í júnímánuði, eftir afarheitan dag, hafði Lára gengið í skóginn og að ánni, þar var svalt og gott, og þar settist hún á árbakkann. Hún tók upp úr vasa sínum eitt af skáldritum Shelleys, og fór að lesa um "Rosalinde og Helon", unz hún kom að nokkrum línum, sem lýstu landsplássi alveg eins og því, sem hún dvaldi nú í; frásögnin var þunglynd, alveg eins og hennar eigin hugsanir. Það var ástasaga, hrein og trygg ást, sem endaði í sorg. Hún lét aftur bókina og grét, þetta var of líkt hennar eigin ástæðum til þess að hún þyldi það.

Svo varð henni litið yfir ána, og sá þar háan, fölan mann, sem horfði á hana. Hún stóð upp og lá við að hljóða, því við hið hverfandi dagsljós var andlitið svo fölt og vofulegt, en á sama augnabliki klappaði hún saman höndunum og hrópaði: Ég vissi að þú mundir koma'.

Þetta var fagnaðarkveðja til flóttamannsins. Ekki kuldalegt tillit, engin ásakandi orð, — heldur yndislegt andlit, geislandi af gleði og blíð rödd.

Jón Treverton stiklaði á steinunum yfir ána, og áður en mínúta var liðin stóð hann við hlið konu sinnar.

Fyrst gat hann ekki komið upp einu orði, en þrýsti henni að hjarta sínu og kysti hana ótal kossa.

'Mín eina, mín elskaða kona', hvíslaði hann. 'Nú ertu mín. Ég hefi verið þolinmóður. Vertu ekki hörð við mig'.

Síðasta bónin stafaði af því, að hún dró sig úr faðmi hans með hægð.

'Ertu komin til Hazlehurst til að dvelja hér eitt kvöld?' spurði hún, 'eða geturðu verið hér eina viku?'

'Ég er kominn hingað til að dvelja hjá þér, það sem eftir er æfinnar, ef þú vilt hafa mig, Lára. Alt er undir þínu svari komið. Ef þú vissir, hve mjög ég hefi þráð þetta augnablik. Hefi ég eyðilagt ást þína á mér? Hefir breytni mín deytt virðingu þína?'

'Þú hefir breytt hörkulega gagnvart mér', svaraði hún stillilega og alvarlega. 'Þú hefir breytt við mig á þann hátt, að ég held að sönn kvenleg sjálfsvirðing geti naumast fyrirgefið annað eins'.

'Lára', hrópaði hann í bænarróm.

'En ég býst við, að ég sé ekki gædd þessari sönnu kvenlegu sjálfsvirðing, því ég hefi fyrirgefið þér', sagði hún.

'Elskan mín!'

'En það hefði verið miklu hægra að fyrirgefa þér, ef þú hefðir sagt mér alt eins og það var. Þú hefir verið ósanngjarn'.

'Ég veit það', sagði hann á hnjánum frammi fyrir henni. 'Það lítur svo út, sem ég hafi breytt illa, en þó gerði ég það til þess að vernda hagsmuni þína'.

'Breytni þín hefir vanvirt mig gagnvart umheiminum. Þú hefir enga heimild til að nálgast mig, enga heimild til að horfa í augu mín. Í bréfi þínu gafstu í skyn, að þú hefðir ekki heimild til að giftast, að þú værir í raun réttri bundinn við aðra konu'.

'Sú kona er dáin, og ég er frjáls eins og fuglinn í loftinu'.

'Var hún kona þín?'

Jón hreyfði varirnar en gat ekki talað. Það var erfitt, að viðurkenna sannleikann, en til eru þeir menn, sem veitir erfitt, að segja ósatt.

'Það er kveljandi frásaga', sagði hann. 'Fyrir nokkrum árum síðan, þegar ég var ungur og óvarkár, flæktist ég í skozkt hjónaband. Þú þekkir sérkennin við hjónaböndin á Skotlandi?'

'Já, ég hefi heyrt og lesið um þau'.

'Auðvitað. Nú, jæja, það var hjónaband og ekki hjónaband, hugsunarlaust loforð, gefið í gamni, gert löglegt með fölskum vitnum. Ég var alt í einu giftur maður — mylnusteinn var hengdur um háls minn. Ég vil ekki lýsa þessum margbrotnu refjum fyrir þér, en að eins fullvissa þig um, að ég bar þessa byrði með meiri þolinmæði en flestir aðrir hefðu getað, og nú þakka ég guði fyrir frelsi mitt. Og ég er kominn til að biðja um fyrirgefning þína, og til að biðja þig að mæta mér að þremur vikum liðnum, á einhverjum rólegum stað. 30 eða 40 mílur í burtu héðan, þar sem enginn þekkir oss, til þess að giftast þar aftur á fögrum sumarmorgni, ef skozka hjónabandið skyldi vera löglegt og hið fyrra hjónaband okkar þar af leiðandi ógilt, svo að við getum sameinast áreiðanlega og eilíflega'.

'Þú hefðir átt að treysta mér strax frá byrjun', sagði Lára ásakandi.

'Ég hefði átt að gera það, en ég var hræddur við að missa þig. Samþyktu nú það, sem ég bið um, og þú skalt aldrei fá ástæðu til að iðrast þess. Fyrirgefðu og gleymdu öllu, sem ég hefi sagt þér í kveld. Þetta hjónaband, sem ég bið þig um, er varúðargifting — máske óþörf —, en hún tryggir mér gæfu mína. Viltu verða við bón minni?'

Hún þurkaði tárin úr augunum. Hún elskaði þenna syndara, sem enn lá á hnjánum frammi fyrir henni, þar sem hún sat á milli burknanna á árbakkanum, og hélt um báðar höndur hennar, horfandi klökkum bænaraugum á hana. Henni kom ekki eitt augnablik til hugar, að neita honum, en vildi veita bæn hans með eins miklu velsæmi og henni var unt.

'Látum það verða eins og þú vilt', sagði hún. 'Þegar þú ert búinn að búa alt undir fyrir þessa síðari giftingu, þá geturðu skrifað mér og sagt mér, nær og hvar hún skuli eiga sér stað. Ég skal koma þangað, sem þú tiltekur með þernu minni, hún er góð og áreiðanleg stúlka og hún getur verið annað vitnið'.

'Ertu viss um, að hún tali ekki um það eftir á?'

'Ég er búin að reyna hana og veit að ég má treysta henni'.

'Við skulum þá hafa það þannig'. Hann tók ferðabók yfir Cornewall úr vasa sínum og breiddi út landabréf af héraðinu. 'Mér hefir dottið í hug, að við gætum ferðast nokkuð langt vestur, til fjærliggjandi sóknar. Hér er til dæmis Camelot, ég hefi aldrei heyrt neinn nefndan, sem býr í Camelot, eða sem ferðast þangað. Ferðabókin segir, að þar sé ekkert að sjá, þar sé ekki til brúklegt gestgjafahús og það sé mílu vegar frá öllu mannlífi; þar sé ekki einu sinni kyrkja, en sóknarbörnin tilheyri tveimur öðrum kyrkjum í hálfri annarar mílu fjarlægð. Við skulum láta gifta okkur í annari hvorri kyrkjunni, sem þarna er'.

Lára hafði ekkert að athuga við Camelot, og svo varð það að samkomulagi, að Jón skyldi fara þangað og láta lýsa yfir hjónabandi þeirra í annari kyrkjunni mæta svo Láru í Didford Junction að þrem vikum liðnum frá þessum degi, og aka með hana yfir heiðina til Camelot.

Jón Treverton og kona hans dvöldu um stund við þessa háværu á, gengu svo hlið við hlið eftir þrönga skógarstígnum, stundum í tunglsljósi og stundum í skugga, talandi um framtíðina, bæði mjög ánægð og gæfurík.

'Eigum við að fara til Penzana, þegar við erum gift, og síðan til Scilly-eyjanna til að eyða þar hveitibrauðsdögum okkar. Það yrði svo inndælt fyrir okkur, að búa í litlum heimi í skjóli klettanna umkringd af Atlantshafinu.

Lára samsinti því, að það hlyti að vera skemtilegt. Hér eftir yrði heimur hennar litill. Jón Treverton yrði sól og miðdepill, fyrir utan það tómur geimur.

Þegar þau komu út úr skóginum, þangað, sem tunglsljósið naut sín, leit hann á úrið sitt.

'Ég hefi að eins tíma til að fylgja þér að girðingarhliðinu, svo verð ég að hraða mér til að ná í síðustu lestina til Didford, því þar ætla ég að sofa í nótt. Ég vil ekki láta sjá mig í nánd við Hazlehurst, fyr en við komum aftur frá Scilly-eyjunum, glöð og ánægð, til að setjast að í hinu góða og gamla Manor House. Ó, Lára, hve mjög ég skal elska hið gamla, heiðarlega heimili og hve innilega ég skal þakka guði kvöld og morgna fyrir mitt gæfurika líf. Þú getur aldrei skilið, hve viltur sauður ég hefi verið þessi síðustu 7 ár æfi minnar. Þú getur aldrei skilið hvílík blessun róleg höfn er eftir æstan ólgusjó'.

Meðan þau urðu samferða, hafði Lára sagt honum frá lifernisháttum sínum í Hazlehurst, eftir að hún kom heim úr hinni ímynduðu brúðkaupsferð, og hvernig hún duldi sannleikann fyrir íbúum þorpsins. Það myndi því líta sennilega út, að hún færi til að mæta manni sínum, þegar hann kæmi frá útlöndum, og fylgja honum heim.

Þegar þau komu að hliðinu á ávaxtagarðs girðingunni, skildu þau strax. Jón varð að ganga 3 mílur til brautarstöðvanna á 45 mínútum til að ná lestinni. Að eins einn kveðjukoss, þrunginn af ánægju og góðum vonum um framtíðina. Lára gekk mjög hægt heim að húsinu.

'Guð er okkur góður, mjög góður', sagði hún við sjálfa sig. 'Ó, nær getum við verið nógu þakklát, nær getum við uppfylt skyldur okkar svo vel sé?'

Lára hafði ekki minst einu orði á flutninginn á arfinum yfir á sitt nafn, ekki hrósað eða þakkað Jóni fyrir eðallyndi hans. Hún hafði ekki gefið hinum eftirlátnu munum fóstra síns neinn gaum.

---

20. KAPÍTULI.

Celia setti upp stór augu, þegar frú Treverton sagði henni, hálfum mánuði seinna, að hún ætlaði að fara og mæta manni sínum, og að þau eftir fárra vikna hvíld kæmu svo heim til að búa þar saman alla æfi.

'Alla æfi', endurtók Celia, 'mér þykir vænt um að heyra, að staða þín sem gift kona kemst í réttar stellingar. Er mér leyfilegt að spyrja, hvar þú átt að mæta þessum ferðalang þínum?'

'Í Plymouth', svaraði Lára.

'Hvers vegna roðnar þú af að nefna Plymouth?' spurði Celia. 'Það er ekkert athugavert við nafnið Plymouth. Fyrst að hr. Jón Treverton kemur til Plymouth, þá býst ég við, að hann komi frá fjarliggjandi stöðum?'

'Hann kemur frá Buenos Ayres, hann hafði þar áríðandi störfum að gegna, sem kröfðust nærveru hans'.

'Þú ert undarleg stúlka, Lára', sagði Celia.

'Að hverju leyti undarleg?'

'Af því þú hefir vitað, að ég og aðrir í Hazlehurst hafa verið komnir að því að springa af forvitni, til að fá að vita eitthvað um mann þinn síðustu 6 mánuðina, og þó hefir þú ekki sýnt okkur þá góðvild, að fræða okkur um þetta efni. Ef þú hefðir sagt okkur frá þessari ferð hans, þá hefðum við verið ánægð'.

'Ég sagði þér, að hann hefði störfum að gegna erlendis'.

'En hvers vegna nefndir þú ekki neinn ákveðinn stað?'

'Maðurinn vildi ekki, að ég talaði um hann'.

'Þið eruð bæði mjög undarleg. Það gleður mig samt, að þetta breytist til batnaðar. Má ég dirfast að spyrja, hvort hr. Treverton verður framvegis í Manor House, eða hvort hann kemur sem vígahnöttur, eins og að undanförnu?'

'Ég vona, að hann verði í Hazlehurst alla sína æfi'.

'Vesalings maðurinn', sagði Celia. 'Ef hann gerir það, þá kenni ég í brjósti um hann'.

'Þú þarft ekki að taka þetta alveg bókstaflega. Auðvitað ferðumst við öðru hvoru um heiminn til að sjá það, sem er markvert og fagurt'.

'En hvað þér veitir auðvelt að tala um, hvað þið ætlið að gera. Fyrir viku síðan varstu alveg ófáanleg til að nefna nafn hans, og nú ertu svo ánægjuleg — ég hefi aldrei séð slíka breyting'.

'Það er af því, að ég á bráðum von á að sjá hann. Ég get ekki haldið, að þú öfundir mig af þessari gæfu minni'.

'Nei, en ég öfunda þig samt ofurlítið. Ég vildi að einhver gömul og góð persóna arfleiddi mig að óðalsjörð með þeim skilmála, að ég giftist ungum og fallegum manni, og þú skyldir sjá, hversu fús ég yrði að hlýða. Það skyldi ekkert dularfult verða við framkomu mína, það máttu vera alveg viss um'.

Daginn eftir skrifaði Celia bróður sínum, að Jón Treverton, hinn óskiljanlegasti eiginmaður, væri væntanlegur heim frá Buenos Ayres, og að kona hans ætlaði til Plymouth að taka á móti honum þar. 'Ég hefi aldrei séð nokkra manneskju jafn glaða og gæfurika og Lára er', skrifaði Celia. Ég hefi séð hunda lita þannig út, þegar þeim hefir verið gefið steikt kjöt ; ketti, þegar þeir sitja og dotta við eldinn, og svínshvolpa, sem liggja á sandi móti sólinni, en aldrei nokkra manneskju'.

Þægilegt bréf fyrir Eðvarð Clare eða hitt heldur, eins og stóð á fyrir honum : peninga-fátækur, óánægður með herbergið, sem hann hafði, og leiður á blaðamönnunum, sem hann hafði kynst. Hann reif bréfið í smáar pjötlur, kastaði þeim yfir girðinguna á Waterloo-brúnni, og fanst eins og sig langaði til að verða þeim samferða.

'Og einu sinni hélt ég, að hún elskaði mig', hugsaði hann, 'og það gerði hún líka áður en þessi álitlegi þorpari kom til sögunnar. Að eins guð, sem skapaði konuna, veit hve miklir hræsnarar þær eru'. Svo gekk hann heim til sín, hnoðaði saman nokkrum ástavísum, fór og seldi þær einu dagblaðinu, og keypti sér svo góðan dagverð fyrir þá peninga.

Lára var önnum kafin við að laga til á heimilinu utan húss og innan, áður en hún færi að mæta manni sínum, svo að heimkoma hans yrði sem ánægjulegust.

'Húsbóndi þinn kemur heim að fáum vikum liðnum', sagði hún við gömlu ráðskonuna, 'og við verðum að hafa alt í sem beztu lagi'.

'Já, það verðum við að gera, frú. Það gleður mig, að hann skuli ætla að setjast hér að. Það hefir verið hörð reynsla fyrir ykkur, að verða að skilja í byrjun hjónabandsins. Eðlilegra, að það hefði skeð síðar'.

'Já, það var hörð reynsla. En nú er það umliðið. Ég vona, að þér þyki eins vænt um manninn minn eins og þér þótti um góða, gamla manninn.

sem nú er horfinn'.

Hr. Treverton verður auðvitað að hafa herbergi út af fyrir sig, þar sem hann skrifar bréfin sín, talar við ráðsmanninn, les, hugsar og reykir í, þangað sem hans gæfuríka kona má að eins koma að fengnu leyfi'.

Eftir langvarandi umhugsun réði Lára það af, að láta hann fá herbergið, sem hún hafði ávalt búið í, en sjálf ætlaði hún að flytja í herbergið, sem Jasper gamli Treverton dó í.

Í herbergið, sem Lára ætlaði manni sínum, flutti hún öll fegurstu og hagkvæmustu húsgögn, sem hún áleit, að hann mundi þurfa.

'Hann skal sjá og skilja, að hann er velkominn', hugsaði hún um leið og hún leit yfir herbergið.

Þrátt fyrir það, að Lára elskaði endurminningu fóstra síns, fanst henni sér standa stuggur af, að eiga að sofa þar.

En gamli Trimmer, kjallaravörðurinn, sagði henni að það hefði alt af verið svefnherbergi húseigandans, og þess vegna ætti hún að sofa þar.

Loksins voru þrjár vikurnar liðnar og yndisfagur sumarmorgun rann upp — dagurinn, sem hún ætlaði að leggja af stað í ferðina ásamt Mary.

Kvöldið áður sagði hún við Mary: 'Ég ætla að trúa þér fyrir leyndarmáli, af því ég held ég megi treysta þér'.

'Ef þér getið fundið nokkra unga stúlku í minni stöðu, sem er áreiðanlegri og tryggari, þá skal ég skuldbinda mig til að éta hana ósaltaða', sagði Mary.

Járnbrautarlestin frá Beechhampton flutti þær í gegnum mjög hrjóstrugt land til Didford Junction. Í Didford fundu þær Jón Treverton; með honum fóru þær í annari lest til Evanstown, og þar stigu þau inn í vagn, sem flutti þau til Camelot. Landið sem þau óku yfir, var klettótt og lyngrunnar hér og hvar á milli klettanna.

'Ég held ég kynni vel við, að eyða æfi minni innan um þessa kletta', sagði Lára, þar sem hún sat við hliðina á Jóni Treverton. 'Þó að plássið sé einmanalegt, þá er það svo frjálslegt og laust við allan mannkyns ósóma'.

Þegar þau komu til Camelot var farið að rökkva. Gestgjafahúsið, sem Lára og Mary voru í um nóttina, hafði sjáanlega áður verið verzlunarhús, en hafði verið allmikið endurbætt.

Jón Treverton var í öðru greiðasöluhúsi, en kom til þeirra um morguninn kl. 8, og svo gengu þau öll þrjú til kyrkjunnar, þar sem Jón Treverton og Lára ætluðu að giftast í annað sinn á sama misserinu.

'Þetta er sá heppilegasti staður, sem ég gat fundið', sagði Jón Treverton við Láru. 'Ég fann velviljaðan prest, sem undir eins samþykkti að gifta okkur, þegar ég var búinn að segja honum, að ég yrði að halda giftingunni leyndri, af ástæðum, sem ég ekki gæti greint frá'.

'Ég skal ekki minnast á það við nokkra manneskju', sagði góði, gamli presturinn, 'og ég skal sjá um, að hringjarinn þegi líka'.

Engir aðrir voru viðstaddir giftinguna, en hringjarinn og Mary, og aldrei hafði Lára verið fegurri ásýndum, heldur en þar sem hún stóð fyrir framan altarið við hliðina á manni sínum, gekk síðan með honum og prestinum inn í skrúðhúsið og skrifaði nafn sitt í kyrkjubókina gömlu, og aldrei fanst henni hún hafa verið glaðari en þegar hún gekk út úr kyrkjunni með Jóni, eftir að þau höfðu kvatt prestinn innilega, sem óskaði þeim allrar gæfu og blessunar. Vagninn beið þeirra á krossgötunni, skamt frá kyrkjunni, þau ætluðu aftur að aka til Lyonstown, þaðan vestur á leið með járnbrautarlestinni og svo til Scilly-eyjanna.

'Getur nú ekkert komið fyrir, sem skilur okkur að, Jón?' spurði Lára. 'Er nú líf okkar óhult fyrir öllu illu á ókomna tímanum?'

'Hver getur verið óhultur fyrir óhöppum, elskan mín?' sagði hann. 'En eitt er víst : þú ert lögleg kona mín. Enginn getur raskað gildi þessarar giftingar okkar'.

'En gildi hinnar fyrrri giftingar okkar mætti véfengja?'

'Já, góða, það er hugsanlegt'.

21. KAPÍTULI.

Það var ekkert um dýrðir í Hazlehurst, þegar Jón Treverton og kona hans komu þangað heim síðari hluta dags í júlímánuði. Enginn átti von á komu þeirra, þau komu ollum á óvart í litlum vagni, sem þau höfðu fengið léðan í Beechhampton. Ráðskonan, frú Trimmers, var óánægð yfir því, að þau skyldu koma henni jafn óvænt.

'Þér hefðuð getað sent mér símskeyti, frú, svo ég hefði getað boðið ykkur viðeigandi fæðu', sagði ráðskonan. 'Ég held að það sé ómögulegt, að fá fisk í þessu þorpi'.

'Verið þér ekki að hugsa um kryddmeti handa okkur, frú Trimmer', sagði Jón hlæjandi, 'við erum of glöð og gæfurík til þess að gefa því gaum, hvað við borðum'.

Hann tók um mitti konu sinnar og leiddi hana til bókaherbergisins, þar sem hún hafði skilið við hann örvilnaðan fyrir 7 mánuðum síðan. Þau gengu þegjandi inn.

‘Að hugsa sér, að ég skuli ganga inn í þetta herbergi, sem hinn gæfuríkasti allra manna, ég, sem sat við þetta borð svo sorgþrunginn og mæddur af lífinu, að fáir menn hafa reynt annað eins. Ó, Lára, það er sorgþyngsti dagur, sem ég hefi lifað’.

‘Gleymdu honum’, sagði hún alvarleg. ‘Við skulum aldrei minnast á liðna tímann. Þú hefir sagt mér svo lítið um liðna æfi þína, að ef ég færi að hugsa um liðna tímann, þá er ég hrædd um, að traust það, sem ég ber til þín kynni að minka. Ég veit ekki, elsku vinur, hvort það var veikleiki minn eða kjarkur, sem gaf mér þetta óbifanlega traust á þér’.

‘Það var kjarkur þinn, kjarkurinn, sem myndaðist af sakleysi þínu, kjarkurinn í þinni guðdómlegu miskunnsemi, sem aldrei hugsar neitt ilt. Það skal vera áform lífs míns, að sanna þér, að álit þitt var rétt, og að gera mig verðan trausts þíns’.

Þau gengu um húsið eins glöð eins og börn. Framtíðin lá opin og björt fyrir þeim.

Þannig leið líf þeirra í marga daga. Lára kynti manni sínum stöðu hans sem óðalseiganda í Hazlehurst. Hún fór með honum til allra litlu heimilanna og sagði honum nöfn leiguliðanna, og þau ráðgerðu ýmsar endurbætur, svo Manor House yrði meðal fullkomnustu óðalseigna landsins. Umfram alt þyrftu allir að vera ánægðir, líða vel og vera heilbrigðir.

Jón var himinglaður yfir landlífinu, það var svo þægileg umbreyting frá skröltinu, fjasinu og öllu rykinu í loftinu í borgunum. Hann hafði verkumhyggju í gripahúsunum, á akrinum, í matjurtagarðinum og jafnvel í hænsnagirðingunni. Hann talaði vingjarnlega við alla, án tillits til stöðu þeirra. Það var eins og þessi hjúskapargæfa hefði opnað hjarta hans fyrir öllu mannkyninu.

'Ertu nú í raun og veru gæfurík, Lára?' spurði hann einu sinni, þegar hann og kona hans síðari hluta dags í ágústmánuði gengu fram með ánni, þar sem þau höfðu fundist í tunglsljósinu í júnímánuði. 'Heldurðu að fóstri þinni hafi séð fyrir framtíð þinni á bezta hátt, þegar hann gaf mér þig?'

Hann var í engum efa, hvernig svarið mundi verða, annars hefði hann naumast spurt þannig.

'Ég held að pabbi hafi haft spámannlega andagift til að velja það bezta og heppilegasta handa mér', sagði hún og leit brosandi til manns síns.

'Það er ein spurning, sem mig langar til að leggja fyrir þig, Lára', sagði hann alvarlegur. 'það er auðvitað af forvitni spurt, en ég held það geti ekki móðga þig'.

[illegible] hennar varð jafnvel alvarlegra en hans, og [illegible] fyrir kvíða á svipnum.

'[illegible] eftir, að þú mættir eitt sinn manni, sem þú hleyptir inn í garðinn eftir að dimt var orðið, og sagðir að væri frændi þinn. Þú hefir aldrei minst á þennan mann við mig síðan'.

'Svarið er blátt áfram', svaraði hún róleg, og þó furðaði hann sig á, hve föl hún var orðin. 'Samtal okkar hefir aðallega snúist um gæfu okkar og það, sem henni tilheyrir. Þú hefir aldrei minst á skugga þíns lífs og ég ekki á mína skugga. Þessi frændi minn, sem þú átt við, hefir verið óheppinn, og hann áleit, að fóstri minn hataði sig. Við og við leitaði hann aðstoðar minnar, og af því ég kendi í brjósti um hann, vildi ég hjálpa honum, en ég gerði það með leynd, af því ég vildi ekki hafa hann í nálægð við mig'.

'Ég er sannfærður um, að þú hefir breytt rétt og hyggilega. Hver ætt á sína svörtu sauði. Ég er einn af þeim, og ætti því að vorkenna þeim, sem villast'.

Félagslífið krefst ætíð nokkurs af ættgóðum óðalseigendum með 14 þúsund punda tekjum um árið. Lafði Parkers og lafði Barkers komu akandi í vögnum sínum að heimsækja ungu hjónin og gera þeim heimboð aftur, eins og venja er.

'Við höfum borðað dagverð hjá þeim og verðum því að bjóða þeim dagverð hjá okkur', sagði Lára. 'Á ég að skrifa nöfn þeirra á lista, sem við bjóðum hingað, Jón? Og svo látum við frú Trimmers sjálfráða um dagverðinn'.

'Ég held það sé bezt', svaraði Jón, 'frú Trimmer býr til góðan mat og þekkir allar reglur við þessi dagverðar samsæti'.

'Það gleður mig, að þið getið loksins hagað ykkur eftir reglum félagslífsins', sagði Celia, sem var til staðar við samtal þeirra. 'Ég veit ekki, hvar ég ætti að geta fundið mannsefni handa mér, ef ég finn það ekki hér'.

'Jæja, þér hugsið ykkur um', sagði Jón glaðlega, 'og ef þér munið eftir nokkrum hæfilegum ungum manni, bjóðið þér honum þá hingað'.

'Hér er enginn nýtilegur maður, sem ég þekki', svaraði Celia, 'en ef þér þekkið nokkra eigulega unga menn, bjóðið þér þeim þá hingað'.

'Lára verður líklega að halda dansleik á jólunum, og þá verðum við að líta í kringum okkur eftir ungum mönnum', sagði Jón.

'Ætlið þér ekki að bjóða neinum til að vera hér um veiðitímann?' spurði Celia. 'Ætlið þér ekki að bjóða góðum og gömlum vinum yðar hingað? Êg held að flestir gera það, þegar þeir verða ríkir'.

'Ég býst við, að það sé ein af skyldum vináttunnar', sagði Jón, 'en ég misti sjónar á mínum gömlu vinum — vinum í hernum — fyrir hér um bil sjö árum síðan, og hirði ekki um, að finna þá aftur'.

'Mig furðar, að þeir skuli ekki gefa sig fram sjálfir', sagði Celia, 'en þeir vinir, sem þér hafið eignast þessi sjö ár, síðan þér yfirgáfuð herinn? Þér hafið þó ekki lifað laus við alt félagslíf allan þann tíma?'

'Jú, það hefi ég gert'.

'Ó, nú skil ég', sagði Celia, 'þeir menn, sem þér hafið kynst, eru ekki af því tagi, að þér viljið bjóða þeim hingað til að kynnast konu yðar'.

'Nei'.

'Vesalings Lára', hugsaði Celia.

Nú varð þögn.

'Á ég að skrifa listann yfir gestina? sagði Lára, sem sat við hallborðið sitt.

'Já, góða mín. Byrjaðu á Sir Jósúa og Lafði Parker, og svo niður á við til lægri stéttanna'.

'Ef þið ætlið að bjóða pabba og mömmu, þá getið þið ekki farið neðar, þau eru meðal þeirra fátækustu', sagði Celia.

'Og samt eru þau í mestu afhaldi', sagði Jón.

'Dettur þér í hug, að ég ætli að halda mitt fyrsta dagverðar samsæti, án þess að bjóða föður þínum og móður, Celia?' sagði Lára í ásökunarróm. 'Þau skulu vera heiðursgestir mínir í fremstu röð'.

'Hamingjan má vita, hvernig mamma fer að eignast nýjan kjól', sagði Celia, 'og það er áreiðanlegt, að hún getur ekki komið í þeim gamla. Grái þykk-silkikjólinn hennar hefir verið í svo mörgum dagverðar samsætum, að ég held hann geti gengið af sjálfsdáðum, og viti, hvernig hann á að koma fram, án þess að mamma sé innan í honum. Allir þjónarnir hérna í nágrenninu þekkja bakið á kjólnum þeim og dökka blettinn á öxlinni eftir humar-idýfuna, sem þjónninn hennar lafði Parker helti ofan á hann. Hann næst ekki burt, þó alt benzín heimsins væri notað til þess aðeyðileggja hann, og meðan ég man það', bætti hún við másandi, 'ef að þér geðjast að Clare fjölskyldunni, viltu þá ekki bjóða Ted líka?'

'Með ánægju', sagði Lára, 'en er hann ekki í London?'

'Jú, ennþá er hann þar, en við eigum von á honum á hverjum degi. Honum hefir ekki liðið vel í London, og er orðinn leiður á að vera þar'.

22. KAPÍTULI.

Fáum dögum síðar kom Eðvarð heim, daufur í bragði yfir mishepnuðu kerförinni til höfuðborgarinnar. Bókmenta stórdyrnar voru svo troðfullar af umsækjendum, sem flestir voru eins vel viti bornir og hann, að hann sá sér naumast fært, að komast yfir þröskuldinn. Þegar hann var heppinn, fékk hann sem svaraði 5 pund um mánuðinn fyrir ljóðagerð sína, en stundum lítið eða ekkert. Blaðamaður, sem hann hafði kynst, réði honum til að læra hraðritun, og reyna svo að verða fregnriti fyrir eitthvert blað. En þetta var þrælavinna, sem ekki átti við Eðvarð Clare.

'Annaðhvort er ég skáld eða ekki skáld', sagði hann við vin sinn. 'Annaðhvort Cæsar eða ekkert'.

'Þetta var góð einkunn fyrir Cæsar', sagði blaðaðurinn, 'en ég held hún sé villandi fyrir menn með lélegum gáfum. Árangurinn er oftast nær enginn'.

Eðvarð ætlaði að fara að bjóða vini sínum annað staup af brennivíni, en þessi athugasemd stöðvaði gestrisni hans. — Lélegar gáfur! — Ekki nema það!

'Ég get aldrei skrifað neitt stórt skáldrit í London', hugsaði Eðvarð. 'Ég verð að vera i kyrð skógarins og heiðanna, til að geta það'.

Eðvarð fanst hann vera líkt og glataði sonurinn, þegar hann kom aftur til föðurhúsanna frá London. Öllu, sem foreldrar hans höfðu sent honum, hafði hann eytt. Peningalaus og kjarklaus kom hann aftur, og fanst það þó hálfgerð móðgun, að foreldrar hans létu í ljós glögg vonbrigði.

'Það er kominn tími til, Eðvarð minn, að þú takir fasta stefnu', sagði faðir hans. 'Það er líklega of seint, að velja sér einhverja iðngrein, en stjórnarembættin — — —'

'Að þræla og þvingast fyrir kaupi, sem naumast endist fyrir þurt brauð og kvistherbergi', greip Eðvarð fram í fyrirlitlega. 'Nei, góði pabbi, sem skáld vil ég standa eða falla'.

'Það er erfitt að heyra slíkt', sagði presturinn. 'Því eins og nú stendur virðist fallið vera nær'.

Kveldið áður en dagverðar samsætið átti að vera kom Eðvarð til Hazlehurst.

'Já, ég er að hugsa um að fara', svaraði Eðvarð, þegar Celia spurði hann, hvort hann hefði fengið boðsbréf frá Láru. 'Mér þykir gaman að sjá, hvernig þessi Treverton kemur fram sem herramaður í sveit'.

'Það er eins og hann sé skapaður til þess', sagði Celia. 'Framkoma hans er prúðmannleg, og Lára og hann eru þau gæfuríkustu hjón, sem ég hefi séð'.

'Ofsaleg hamingja fær ofsalegan endir', sagði Eðvarð með djöfullegu háði. Ég ætla ekki að öfunda þau af hamingju þeirra. Tilfinningarnar, sem ég bar til Láru fyrrum, eru dauðar. Kona, sem selur sig, eins og hún hefir gert — —'.

'Selur sig? Ó, Ted, því segirðu þetta, hún elskar Jón Treverton innilega'.

'Og hann launar ást hennar með því að yfirgefa hana áður en hveitibrauðsdagarnir voru liðnir, og þegar hann kemur aftur, eftir 6 mánaða fjarveru —

þann tíma, sem enginn veit, hvað hann hefir að hafst — tekur hún honum með opnum örmum. Það eru sannarlega undarleg hjón. En óðal, sem gefur af sér 14 þúsund pund árlega, afsakar dálitlar öfgar, og ég get vel skilið, að Trevertons hjónin eru nafnkunn í sókninni'.

'Þau eru það, og þau verðskulda að vera það', sagði Celia. 'Ef þú vissir, hve mikið gott þau gera leiguliðum sínum, fátæklingum og vinnufólki, myndurðu vera á annari skoðun'.

'Þess konar góðgerðasemi er hyggileg. Það getur ef til vill kostað manninn fimm hundruð af tekjum hans, en hann kaupir álit fyrir það'.

'Vertu ekki bituryrtur, Eðvarð'.

'Ég er heimsmaður, Celia, og læt ekki glepja mér sjónir með fölsku yfirskini'.

'Þá verður þú aldrei skáld', sagði Celia. 'Maður sem ekki trúir því, að góðverk stafi af góðum hugsunarhætti, maður, sem eignar eðallynda breytni óhreinum hvötum, hann verður aldrei skáld. Það er nærri viðbjóðslegt, að heyra þig tala, Eðvarð. Hin svívirðilega London hefir skemt þig'.

Daginn eftir fór Eðvarð í veizluna, en hann varð ekki foreldrum sínum samferða. Hann kom seinna en þau og aleinn, í því skyni, að sjá hver áhrif koma sín hefði á Láru. En hégómadýrð hans varð að engu. Hún tók á móti honum brosandi og þrýsti hendi hans.

'Það gleður mig, að þér komuð nógu snemma til að vera hjá okkur í kveld', sagði hún.

'Ég kom með þeim ásetningi, að vera hér í kveld' sagði hann og reyndi að gera róminn eins innilegan og honum var unt.

'Ég held þér þekkið alla, sem hér eru, svo ég þurfi ekki að kynna yður'.

'Auðvitað þekki ég öll stórmenni héraðsins. en hér er líklega eitthvað af vinum manns yðar, sem ég ekki þekki'.

Hér er enginn af vinum mannsins míns', sagði Lára, 'að eins það fólk, sem heima á í héraðinu'.

'Þá er ég hræddur um, að fátt verði um skemtanir'.

'Ég vona, að þér aðstoðið mig, með hinum aðdáanlegu samtals hæfileikum yðar', sagði Lára um leið og Eðvarð vék til hliðar fyrir nýjum gestum.

Honum hafði tekist að gera Láru ögn órólega um stund, með því að minnast á vini manns hennar, því henni fanst það undarlegt, að maður hennar skyldi ekki hafa vini sína við hlið sér, núna, þegar hamingjan brosti við honum.

Samsætið var ekki mjög skemtilegt, en að öðru leyti gott og stórkostlegt, að því er veitingar snerti. Lafði Parker, klædd hárauðu flaueli og skrýdd demöntum, og lafði Barker, klædd svörtu silki og skrýdd roðasteinum, voru þær persónur, sem mest kvað að. Jón Treverton sat við lengdarmiðju borðsins, gagnvart konu sinni, og við hlið hans sat Eðvarð.

Af því Eðvarð var nýkominn frá London, hlustuðu menn á hann með ánægju. Hann sagði frá myndasýningunni, og skopaðist að ýmsum myndum. Hann lýsti fegurstu persónunni, sem menn sáu á leikhúsunum.

'Það undarlegasta við þá sögu er það', sagði hann, 'að enginn vissi, að hún var fögur, fyr en hún kom fram á sjónarsvið félagslífsins, sem hin einasta fullkomna persóna, er menn höfðu nokkru sinni séð. Enginn varð þó eins hissa og ættfólk hennar, þegar hún varð drotning fegurðarinnar. Móðir hennar sá það ekki. Í skólanum var hún fremur álitin að vera ófríð en fögur. Það er sagt, að hún hafi gifst snemma, af því hún var olnbogabarn heimilisins. En nú getur hún ekki tekið sér skemtigöngu um listigarðinn, eða komið í ljós í samkvæmum, án þess fólk eigi á hættu að hálsbrjóta sig til þess að geta séð hana. Þess konar þjóðhylli getur kannske sýnst aumkunarverð í vissum skilningi, en ég kenni í brjósti um hana'.

'Hversvegna?' spurði Jón Treverton.

'Af því staða hennar er ekki launuð. Fegursta persónan ætti að fá laun úr opinberum sjóði til þess að létta ársútgjöld hennar, að sínu leyti eins og borgarstjórinn'.

Þegar hann var búinn að tala um myndirnar og drotningu fegurðarinnar, fór hann að tala um glæpi.

'Fólkið í London þreytist aldrei á því að tala um ýms málefni. Ég hélt t. d., að hvorki blöðin né borgarlýðurinn myndi nokkurntíma hætta að tala um Chicot morðið'.

'Chicot morðið? Ó, það var dansmærin, var það ekki?' spurði lafði Barker, sem var svo hrifin af þessum unga manni, að hún gaf Jóni Treverton ekki þann gaum, sem staða hennar, sem gestur, krafðist. 'Ég man það, að ég hugsaði mikið um það morð. Í sannleika mjög viðbjóðslegt morð. Og hve vesalmannlegt það er af lögreglunni, að geta ekki fundið morðingjann'.

'Eða, hve slunginn morðinginn er, að geta dulið tilveru sína svo gersamlega, að öll byrðin lendir á lögreglunni', sagði Eðvarð.

'Ó, hann hefir eflaust flúið til einhverrar nýlendunnar', sagði lafði Barker. 'Það er ótölulegur grúi af skipum, sem ganga á milli Englands og nýlendanna. Þér getið naumast ímyndað yður, að morðingi þessarar ógæfusömu konu hafi vogað að vera kyr í þessu landi'.

'Ég álít það mjög sennilegt, að hann sé hér, hyggilega dulinn undir ytra skini fullkominnar göfugmensku'.

'Ég býst við, að þér haldið, að eiginmaður hennar hafi myrt hana', sagði Sir Jósúa Parker.

'Ég sé enga ástæðu til að efast um það', svaraði Eðvarð. 'Hafi maðurinn verið saklaus, hvers vegna átti hann þá að hverfa á sama augnabliki og morðið var uppgötvað?'

'Hann gat haft sínar eigin ástæður til að vilja komast í burt, sem ekki stóðu í neinu sambandi við morðið', sagði Jón Treverton.

'Hvaða ástæður gátu það verið svo þvingandi, að hann gæfi öðrum tilefni til að álíta hann vera morðingjann?' sagði Eðvarð efablandinn. 'Enginn saklaus maður myndi varpa sjálfum sér í slíkt álit annara manna og þetta'.

'Ekki með fullum vilja', sagði Jón, 'en þessi maður gat hafa fylgt innri hvöt, án þess að athuga afleiðingarnar'.

'Að eigna honum þetta, er að setja hann í röð heimskingja', svaraði Eðvarð, 'og að dæma eftir því, sem ég veit um manninn, þá tilheyrði hann hinum helmingi mannkynsins'.

'Þér álítið hann hafa verið bófa?'

'Ég á við, að hann hafi verið sá maður, að hann hafi getað séð afleiðingarnar. Hann var ekki þess konar maður, að hann hefði flúið, þegar hann fann konu sína hálsskorna, og gefið hverju blaði í London heimild til að kalla hann bleyðu og morðingja, ef hann hefði verið saklaus', sagði Eðvarð með áherzlu.

Jón Treverton talaði ekki meira um þetta. Lafði Parker sem sat við vinstri hlið hans, spurði hann um hinar nýlega innfluttu Jersey-kýr, sem hún hugsaði all-mikið um, og hann gaf henni greinilega og sundurliðaða skýrslu um kosti þeirra og yfirburði.

Láru varð af tilviljun litið á Eðvarð Clare, þegar hann talaði síðustu orðin, og hún varð bæði hissa og hrædd við, að sjá svip hans. Hún hafði aldrei séð jafn djöfullegt augnatillit eins og hann gaf manni hennar, þegar hann vék sér að lafði Parker til að lýsa Jersey kúnum fyrir henni.

'Guð minn góður', hugsaði Lára með óskiljanlegri skelfingu. 'Er það mögulegt, að þessi ungi maður geti hatað jafn voðalega minn ástkæra eiginmann, af því ég elskaði Jón öllum öðrum fremur. Hvernig hefir sú ást verið, sem gat fætt af sér slíka vonsku?'

Seinna um kveldið, þegar Eðvarð stóð við legubekkinn, þar sem Lára sat, sneri hún sér frá honum með viðbjóði.

'Hefi ég móðgað yður?' spurði hann í lágum róm.

'Já, við dagverðinn sá ég á augnatilliti yðar, að yður geðjaðist ekki að manni mínum'.

'Bjuggust þér við, að ég mundi elska hann—mjög heitt—við fyrstu kynningu? Þér verðið að minsta kosti að gefa mér tíma til að venjast þeirri hugsun, að hann sé maðurinn yðar. Tíminn læknar öll sár. Gefið mér tíma, Lára, og dæmið mig ekki of hart. Bölvun skáldgáfunnar fylgir mér. Sál mín er tilfinningaríkari en annara manneskja, gædd [illegible] magni ástarinnar ást, hatursins hatri og fyrirlitningarinnar fyrirlitning'.

'Ég vona þér leggið frá yður skurn[illegible] gáfu yðar, þegar þér stigið yfir þenna þröskuld', sagði Lára brosandi og háðslega. 'Ég get ekki tekið á móti vináttu þess manns, sem ekki geðjast að manni mínum'.

'Þá ætla ég að reyna að vinna sigur á [illegible]um mínum, og gera alt, sem ég get, til þess að [illegible] mig við Jón Treverton. Þér megið trúa því, [illegible] að ég vil vera hreinn og heiðarlegur vinur yðar'.

‘Það er sú tegund vináttu, sem ég vænti af syni föður yðar', sagði Lára dálítið bitrari.

Jafn ánægð og hún var, gat hún ekki borið kala til nokkurs manns, og [illegible] grun[illegible]num hélt hún, að hei[illegible] [illegible]ráði hans Eðvarðs væri þýðingarlítið.

Eðvarð athugaði Jón Treverton nákvæmlega, og varð að viðurkenna, að framkoma hans var göfugmannleg í alla staði.

‘Þetta eru sannarlega elskuverð hjón', sagði [illegible] Jósúa Parker, ‘þau eru gróði fyrir félagslíf héraðsins'.

Eðvarð Clare var ávalt vingjarnlegur eftir [illegible]kukviðu, sem [illegible] hann [illegible] í veizlunni. Hann [illegible] jafnaðarlega með systur sinni, sem var [illegible] gestur í [illegible] House að heita mátti. Jón Treverton sýndi honum aldrei kalæti, og skoðaði hann sem skaðlausa skepnu og [illegible]mur hans þýðingarl[illegible]

‘Ég verð að viðurkenna, að ég fyrirlít [illegible] menn', sagði hann hreinskilnislega við konu sína, ‘hann kemur fram sem fyndni-baglari og skáld, en allar hans vörur eru í gluggunum, hillurnar tómar, höfuðstóllinn enginn í búðinni. En á meðan þér líkar hann, þá er hann auðvitað velkominn.

‘Mér geðjast að honum vegna foreldra hans, sem eru mínir elztu og beztu vinir', svaraði Lára.

‘Með öðrum orðum: þú líður hann að eins', sagði Jón kæruleysislega. ‘Jæja', hann gerir engum skaða, og er stundum dálítið skemtilegur. Látum hann koma'.

Eðvarð kom, og það leit út fyrir, að hann kynni vel við sig í þessum litla hóp. Hann tók lífið með ró, þar sem hann sat við eldstæðið, meðan Lára sem sat við hlið mannsins síns, hjó til te og Celia sat réttum beinum á gólfdúknum.

Kvöld nokkurt í nóvember, hér um bil mánuði síðar, en veizlan átti sér stað, vék samtal þeirra að helztu persónunum, sem veizluna sóttu.

'Hefir nokkur séð jafn hlægilega, litla persónu og lafði Barkers, með voðalega stóru hárkolluna?' sagði Celia. Saumastúlkan hennar hlýtur að vera snillingur, að hún skuli geta fengið nokkurn kjól til að fara henni vel. Það er ekki af því, að hún sé feit; kona getur verið 200 pund á þyngd, og borið sig samt eins og hertogainna, en lafði Barker er svo lopaleg, þegar hún sezt á legubekk, virðist hún ætla að verða að klessu, alveg eins og hún væri beinalaus. Ó, Eðvarð, þú ættir að sjá myndina, sem Jón hefir gert af henni, — ljómandi skrípamynd'.

'Skrípamynd', endurtók Eðvarð. 'Nú, hér er aftur ný gáfa, nýr hæfileiki. Ef að herra Treverton heldur þannig áfram, verðum við að skoða hann sem völund. Það var fyrst í vikunni fyrir helgina, sem ég komst að því, að hann kunni að draga upp myndir, og nú segir þú mér, að hann máli skrípamyndir. Hvað kemur næst?'

'Ég held, að nú séu allir mínir hæfileikar taldir', sagði Jón hlæjandi. 'Áður fyrri var ég vanur að draga upp með penna og bleki smágalla mannsnáttúrunnar. Félagar mínir meðal herforingjanna höfðu gaman af því, og það stytti okkur stundir, þegar við vorum með herdeildir okkar á einhverjum leiðinlegum stöðum úti á landi'.

'Já, en skrípamyndirnar', sagði Eðvarð. 'Sáuð þér nokkurntíma "Hlaup heimskunnar"?'

'Kímnisblaðið? Já, mjög oft'.

'Þá hafið þér tekið eftir myndunum, sem nafnið Chicot stóð undir — maðurinn, sem deyddi konu sína. Þær voru ágætar, máske með nokkuð frönskum smekk, en prýðisgóðar samt'.

'Það var eðlilegt, að þær væru í frönskum stýl, þar eð maðurinn var franskur'.

'Afsakið', sagði Eðvarð, 'hann var eins hreinn Englendingur eins og þér og ég'.

Celia var staðin upp af gólfinu og hafði kveikt tvö ljós á skrifborði Láru, sem Eðvarð sat við. Þar tók hún eitt blað, sem lá á milli annara blaða, sýndi bróður sínum það og sagði: 'Er ekki gaman að þessu?'

Eðvarð skoðaði myndina nákvæmlega.

'Þér megið ekki ímynda yður, að ég sé að slá yður gullhamra, þó ég segi, að þessi mynd sé eins góð og Chicots myndirnar og talsvert lík þeim'.

'Þetta er sá eini af hæfileikum manns míns, sem mér geðjast ekki að', sagði Lára. 'Því manninum, sem myndin er af, er gert rangt til með henni'.

'Sá, sem ekki saknar þess, sem frá honum er rænt, líkist þeim, sem engu er rænt frá', sagði Celia. 'Þetta sagði spekingurinn Shakespeare, og fái lafði Barker aldrei að vita, hve lík myndin er henni, þá hefir það engin áhrif á hana'.

'En er það ekki almennur siður, að sýna öllum vinum hlutaðeigenda slíkar gersemar, þangað til þeir sjálfir fá að vita alt um þær.' sagði Eðvarð háðslega.

'Heldur vil ég láta höggva af mér hægri hendina, en særa gamla og góða konu', sagði Lára alvarlega.

'Brettið þér upp treyjuermina, hr. Treverton, og réttið hendina fram undir öxina', sagði Celia.

Celia hélt áfram að spauga en Jón sat þögull og horfði á eldinn.

23. KAPÍTULI.

Jón Treverton málaði aldrei skrípamyndir eftir þetta, en hann hélt áfram, að æfa sig í hinni æðri myndagerð. Hann var byrjaður á, að draga upp mynd af konu sinni, mjög líka og fagra mynd, og að henni vann hann tvær stundir á dag. Auk þess hafði hann margt annað að athuga, jarðyrkjuna, dýraveiðar og öll viðskiftin, sem fylgja því að stjórna stórri landeign, sem Jón vildi gera og gerði vel. Hann endurbætti jörðina stórkostlega, en Jasper Treverton hafði stækkað hana en ekki bætt. Það var á allan hátt ánægjulegt líf, sem Trevertons hjónin lifðu fyrsta árið, og þegar útlit varð fyrir, að barn ætti að fæðast í þessu gamla húsi, sem ekki hafði skeð í marga tugi ára, virtist seinasta vonin ætla að uppfyllast og fylla gæfubikar þeirra.

Meðan ánægjan ríkti á Manor House, slæptist Eðvarð heima hjá foreldrum sínum, og gamli faðir hans var búinn að venja sig við þá hugsun, að Eðverð yrði aldrei annað en landeyða.

Síðan Eðvarð kom heim frá London, hafði hann verið viðfeldnari í viðbúð en áður.

Jafnvel Celia áleit, að hann væri búinn að gleyma ást sinni á Láru.

Eðvarð hafði fengið herbergi til sinna eigin umráða í prestshúsinu, sem lá við endann á löngum gangi, með einum glugga, er sneri að heiðinni. Þar héldu menn að hann stundaði skáldskap sinn, en þegar svo bar við, að móðir hans eða systir komu snögglega inn til hans, lá hann vanalega endilangur á legubekknum og reykti vindil. og sá Celia brátt, að framför hans var harla lítil.

Hann hélt áfram að rita smávegis fyrir vikublöðin, og fékk fyrir það nægilegt til að geta klætt sig, og keypt sér tóbak og annað, sem hann þarfnaðist, en mat sinn borgaði hann aldrei.

'Það, sem ég þarf, er lífsviðurhald fyrir næsta ár, þangað til ég hefi hlotið nafnfrægð', sagði hann við móður sína, 'og það er ekki stór krafa til föður míns þar eð ég er eini sonurinn'.

Prestur samþykkti það, að þessi krafa væri rýmileg, og móðir hans, sem elskaði hann innilega, bjó herbergi hans eins vel út og henni var unt.

Þau kvöld, sem systkinin voru ekki í Manor House, var Celia vön að færa honum kaffi kl. 5, og sat þá og spjallaði við hann langar stundir.

Aðallega snerist samtalið um vini hennar í Manor House. Hún var hætt að hata Jón Treverton og hrósaði honum all-mikið með köflum, og sagði hann fullkominn sem eiginmann, og lét þá ósk í ljósi, að sér hefði hlotnast slíkur maður.

'Ég held Lára sé sú hamingjuríkasta stúlka í heiminum', sagði hún. Slíkur maður, slíkt hús, slíkt gripahús og slíkir garðar og svo allir peningarnir. Það er nærri leiðinlegt, að sjá hana taka alt með ró. Ég held hún sé forsjóninni þakklát, því hún er trúkona, eins og þú veizt, en hún er alt of hæglát. Hefði ég hlotið sem svarar helmingi af hennar hamingju, myndi ég hafa hoppað upp í tunglið af ánægju'.

'Lára er fullkomin í framkomu sinni, góða mín. Vel uppalið fólk hugsar aldrei um, að hoppa upp í tunglið', sagði Eðvarð.

'Mér þykir vænt um, að henni líður vel', sagði Eðvarð blíðlega. 'Hamingjunni sé lof, að ég er laus við ást til hennar, og að ég get litið á vellíðan hennar án afbrýði, en jafnframt furðar mig á því, hve ánægð hún getur verið með manni, hvers liðnu æfi hún þekkir ekkert'.

'Hvernig veizt þú þetta, Ted? Hún veit, hver hann er, og hvað hann er. Hún veit, að hann var foringi í hernum og seldi stöðu sína, af því hann var búinn að eyða öllum öðrum fjármunum sínum'.

'Seldi stöðu sína fyrir 7 árum', sagði Eðvarð, 'en hvað hefir hann gert síðan?'

'Flækst um göturnar í London'.

'Það er mjög óákveðið svar. Sjö ár. Hann hefir orðið að vinna fyrir mat sínum þenna tíma, því ekki hafa peningarnir, sem hann fékk fyrir stöðu sína, enst mjög lengi. Hann hefir hlotið að eignast kunningja á þessum tíma. Hvers vegna koma þeir ekki í ljós? Hvers vegna er hann svo þögull um líf sitt þessi sjö ár? Þú mátt vera viss um það, Celia, að þegar einhver er þögull um sjálfan sig, þá hefir hann eitthvað að dylja'.

'Það er eitthvað undarlegt við það', sagði Celia samþykkjandi. 'Jón Treverton talar aldrei um æfi sína eftir að hann yfirgaf herinn, ég held hann hafi ávalt verið í London, því hann minnist stundum á það, að lífið í London sé þreytandi. Ef að ég væri Lára, þá krefðist ég að fá að vita þetta'.

'Það á sér engin varanleg hamingja stað milli manns og konu', sagði Eðvarð, 'án óbifanlegs trausts'.

'Vesalings Lára', sagði Celia og stundi. 'Ég hefi ávalt sagt, að brúðkaup þeirra vissi á ilt, en í seinni tíð virðist sá spádómur ekki hafa rætzt'.

'Hefir hún aldrei sagt þér orsökina til þess, að Jón yfirgaf hana strax eftir giftinguna?'

'Nei, ekki með einu orði. Hún sagði mér einu sinni, að hann hefði farið til Buenos Ayres viðvíkjandi viðskiftum, en aldrei meira.

'Það hafa verið undarleg viðskifti, sem kölluðu hann burt frá konunni á sömu stundu og hann giftist', sagði Eðvarð.

Celia kinkaði kolli. Henni þótti vænt um Láru, en henni þótti vænna um mikilfenglegt hneyksli.

Eðvarð stundi dálítið og ruggaði höfðinu á koddanum, sem táknaði fyrirlitningu fyrir lífinu.

'Kæri Ted, ég er hrædd um, að þú sért enn ekki búinn að gleyma Láru', sagði Celia.

'Mér þykir leitt að hugsa um það, að hún skuli vera gift þorpara'.

'Ó, Ted, hvernig geturðu fengið þig til að segja slíkt?

'Maður, sem ekki getur gert grein fyrir 7 árum af æfi sinni, hlýtur að vera þorpari', sagði Eðvarð alvarlega. 'Ég bið þig að segja ekkert við Láru, sem getur vakið hjá henni óró. Bíddu og athugaðu, eins og ég. Einhvern daginn kemur tundurgos í Manor House'.

'Ég hélt þér þætti vænt um Treverton', sagði Celia. 'Mér virtist ykkur koma vel saman'.

'Ég er kurteis við hann vegna Láru'.

Eðvarð langaði til að særa Jón Treverton dauðlegu sári, og þó vissi hann, að það versta, sem hann gæti gert honum til meins, gerði sér ekkert gagn. Skapraunin eyðilegði hann algerlega, gerði hann að landrækum afbrotamanni, og gæti máske orðið til þess, að kona hans, sem elskaði hann, dæi af sorg. Hann var eins og skellinaðran, sem getur geymt eitrið í tönnum sínum, þangað til hún þarf að brúka það.

Hvernig áttu þau að haga sér til að gera aðra hamingjusama? Hér um bil hálfan mánuð fyrir hátíðina, ók hún með Celiu til Beechhampton, til þess að kaupa miklar birgðir af ullarábreiðum og ullardúkskyrtum handa gömlu konunum, og góðar heimaunnar treyjur handa gigtveiku gömlu mönnunum.

'Hefirðu nokkra hugmynd um upphæðina, sem þú eyðir, Lára?' sagði Celia.

'Nei, en ég hefi ásett mér, að enginn í nálægð við Hazlehurst skuli þjást af kulda eða líða illa, ef ég get ráðið við það'.

'Ég vona, að þú ekki búist við neinu þakklæti'.

'Ég vona að eins, að ábreiðurnar varni kuldanum að komast að gamalmennunum. Og nú til kryddvörusalans'.

Hún tók glaðlega við taumunum og ók til helzta kryddvörusalans í Beechhampton. Þar bað hún um hundrað bögla af rúsínum, kórennum, kryddefnum og súkkati, hver böggull átti að innihalda nægilegt þessari pöntun, og hrósaði þessari nýju viðskiftakonu.

Frá kryddsalanum ók hún til sætabrauðsbakarans, og bað þar um margar tegundir af sætabrauði, Hvernig gat hún og maður hennar verið nógu þakklát fyrir þá blessun, sem forsjónin hafði veitt þeim?

24. KAPÍTULI.

Jólin voru að nálgast. Fyrstu jólin í hjónabandi Láru. Aðdáanlegasta hátíðin, sem nokkru sinni hefir staðið í almanakinu að skoðun Láru.

— alt átti að sendast til Manor House á aðfangadaginn. — Það lá við, að Celia héldi að Lára væri orðin brjáluð.

En hvað ætlarðu að gera við öll þessi ósköp af ómeltandi efnum?' sagði hún. 'Ætlarðu að setja á stofn sætabrauðs verzlun?'

'Nei, góða min, þetta verður notað í barnaveizluna'.

'Barnaveizluna — undir eins. Ég skil ekki ástæður þínar til að halda barnaveizlu, nema það sé til að æfa þig fyrir komandi tíma. Hverjum ætlarðu að bjóða? Öllum börnunum hennar lafði Parkers, auðvitað, og lafði Barkers barnabörnum, þessum sjö strákum hennar frú Pendervis, Briggs, Dropmores og Seymores. Þú verður að fá þér þokumyndir og töframann. Fólk væntir mikils af barnaveizlum nú orðið'.

'Ég held að gestir mínir verði fyllilega ánægðir, án þokumynda og töframanns.

Það efast ég um. Parkers börnin eru heimtufrek'.

'Hvorki Parkers eða Barkers verða í mínu heimboði'.

'En hvaða börn eru það þá, sem eiga að borða allar þessar kökur?'

'Börnin fátæklinganna. Öll börnin, sem ganga í skóla föður þíns, eiga að koma'.

'Þá er ég hrædd um, að þú verðir að loftræsa herbergi þín, því ekki dettur mér í hug að verða hér, ef loftið inni hjá þér líkist því, sem er í skólaherbergjunum'.

'Ég treysti hinum góða hugsunarhætti Celiu Clares, og vona að þú hjálpir mér eftir megni. Jafnvel bróðir þinn gæti hjálpað okkur ögn. Hann gæti lesið upp eitthvað skemtilegt, "Frú Brown á leiknum", eða eitthvað því líkt'.

'Hugsaðu þér Algernon Swinburne lesa "Frú Brown" fyrir hóp af fátækum börnum', sagði Celia hlæjandi. 'Ég get fullvissað þig um það, að Eðvarð bróðir minn álítur sig fyllilega eins merkan mann; og hr. Swinburne'.

'Ég tel víst, að hann hjálpi okkur', sagði Lára. 'Ég ætla að hafa jólatré með gjöfum á, þar á meðal sumar gagnlegar, ég ætla að fá lánaða skuggamyndavél frá London, — að öðru leyti verðum við að skemta okkur eins vel og við getum. Ég ætla að láta hreinsa og skreyta vinnufólks herbergið fyrir þetta tækifæri, svo gömlu góðu húsmununum okkar sé engin hætta búin'.

'Ef vesalings gamli Treverton væri lifandi og sæi þetta', sagði Celia.

'Ég er sannfærð um, að honum hætti vænt um, að sjá auð sinn notaðan til að gleðja aðra. Hugsaðu þér þessi fátæku börn, Celia, sem naumast vita, hvað orðið ánægja þýðir á sama hátt og ríka fólkið tekur það'.

'Þess betra fyrir þau', sagði Celia spekingslega. 'Ánægja ríka fólksins er mjög tómleg. Nú, jæja, Lára, þú ert góð kona, og ég vil gera alt, sem ég get, til að hjálpa þér. Ég efast um, að fjórtán þúsund um árið gerðu mig velgerðasama. Ég held, að útgjöld mín myndu aukast svo mjög, að ekkert yrði eftir handa öðrum'.

Áður en jólin byrjuðu varð Jón Treverton veikur, að sönnu ekki hættulega, því hr. Morton, sem verið hafði heimilislæknir þar í 20 ár, kvað það vera dálitla hitaveiki, sem engin önnur lyf útheimti en kyrð og góða hjúkrun, en þetta var samt sem áður skerðing á ánægju Láru.

'Þarf ég að fresta barnaveizlunni?' spurði Lára kvíðafull á Þorláksmessu. 'Mér þykir slæmt, að verða að bregðast börnunum, en — ef Jóni skyldi versna —'

'Góða frú Treverton, það er ekkert hætt við, að honum versni, að fám dögum liðnum verður hann heilbrigður. En ég vil, að hann sé kyr í herbergi sinu og taki ekki þátt i jólagleðinni, en það er engin ástæða til að fresta veizlunni, ef hávaðinn berst ekki inn til hans', sagði læknirinn.

'Vinnufólksherbergið er við hina húshliðina, svo hávaðinn getur naumast borist til hans', sagði Lára.

Lára var ein um, að hjúkra manni sínum meðan hann var veikur. Hún sat hjá honum alla daga og vakti yfir honum megnið af nóttunni, — sofnaði stundum dúr og dúr á gamla legubekknum við hliðina á rúminu. Jón var hræddur um, að þessi fyrirhöfn hennar kynni að skaða heilsuna, en hún þvertók fyrir það.

Þau voru gæfurík þessa daga eins og aðra. Hún las fyrir hann, skrifaði bréfin hans og hjúkraði honum eins vel og unt var.

Smátt og smátt óx skammdegismyrkrið og úti var ofurlítið kafaldsél, og klukkan fjögur sat Lára við rúm mannsins sins og drakk te með honum, í fyrsta sinn eftir að hann veiktist. Hann hafði farið í föt og verið á fótum nokkrar stundir, en lá nú endilangur ofan á rúminu undir hlýjum slopp.

Hann hugsaði mikið um barnaveizluna, og spurði Láru nákvæmlega um allan undirbúning hennar.

'Ég held, að aðalatriðið sé, að þú gefir þeim nóg að borða', sagði hann. 'Fullkomnasta ánægjan, sem ég hefi séð, var hjá barni, sem neytti þess, er því þótti gott. Barnið lifir í nútímanum, en hugsar hvorki um liðinn tíma né ókominn. Með síðasta bitanum, er það rennir niður, hverfur gleðin, svo barnið lærir, að jarðnesk gæfa er óstöðug. Láttu börnin borða eins og þau geta alt kvöldið, Lára, og fylla vasa sína áður en þau fara. Það gerir þau glöð'.

'Og á morgun verða þau svo veik. Nei, Jón, þau verða að skemta sér skynsamlega, og sérhvað þeirra skal fá eitthvað með sér handa þeirri persónu sem þau halda mest af heima, svo að gleði barnsins nái líka til annara. En það hryggir mig, að verða að vita þig einmana alt kveldið'.

'Og mér þykir ennþá verra að missa þig, elskan mín, en ég ætla að reyna að sofa meðan þú ert fjarverandi. Geturðu ekki gefið mér svefnmeðal, Lára?'

'Nei, sízt af öllu. Ég hefi sterkustu óbeit á svefnlyfjum, nema í ítrustu nauðsyn. Ég ætla að reyna að haga því svo, að ég geti verið litla stund hjá þér, einu sinni eða tvisvar um kveldið. Celia verður aðstoðarstúlka mín'.

'Þá vona ég að þú látir hana annast megnið af störfunum, svo að ég fái að sjá þig sem oftast. — Hverjir koma auk barnanna?'

'Að eins Sampson, systir hans og Eðvarð Clare, hann ætlar að lesa ýkjusöguna Ingoldsby fyrir þau, ég er hrædd um að börnin skilji hana ekki'.

'Þú og Celia verðið að sjá um hláturinn.

'Ég held ég geti ekki hlegið meðan þú ert fangi hérna'.

Það hefir að eins verið stuttur tími fyrir mig í fangelsinu, og nærvera þín hefir gert hann gleðiríkan'.

25. KAPÍTULI.

Vinnufólksherbergið var stærsta herbergið í Manor House, það var við aftari hlið hússins, langt frá öllum viðtökuherbergjunum og var leifar af mikið eldri byggingu en aðalbyggingin var nú. Tveir gluggar voru á herberginu, sem sneru út að gripahúsa girðingunni, sem var mjög hagkvæmur inngangur fyrir flakkara og betlara.

Þetta jólakvöld var vinnufólksherbergið eins viðfeldið og menn gátu óskað sér fyrir kveldskemtan. Eldur brann á arni og langs eftir herberginu voru tvö löng borð, þakin matvælum af bezta tagi. Gestunum hafði verið boðið að koma kl. 6, og þegar klukkan sló, komu þeir allir þjótandi inn, rjóðir í andliti eftir hlaupin.

Laura var viðbúin að taka á móti ungu gestunum, ásamt hr. Sampson og systur hans og öllum þjónunum. Eðvarð hafði lofað að koma seinna. Hann var all-fús að lesa eitthvert skemtirit, en meira vildi hann alls ekki gera. Presturinn og kona hans ætluðu að koma seinna um kveldið til að sjá krakkana skemta sér.

Tedrykkjan gekk ágætlega. Celia vann með dugnaði. Meðan frú Treverton og ungfrú Sampson veittu te, bar hún brauð á borð og sá um að fylla hvern disk, sem tæmdist. Börnin sátu þögul og borðuðu af kappi.

Klukkan 7 var tekið af borðinu, og svo byrjaði skollaleikur og ýmsir fleiri leikir, og nú urðu gestirnir furðu háværir. Klukkan 8 kom presturinn og kona hans, og nokkru seinna Eðvarð, letilegur og drambsamur.

Hann gekk beina leið til Láru, sem var nýkomin frá rúmi manns síns.

'En sá hávaði', sagði hann. 'Ég er kominn samkvæmt loforði mínu, en haldið þér að þessi litlu dýr geti áttað sig á "Jackdow frá Rheims"?'

'Ég held þau vilji nú sitja kyr eftir þenna leik dálitla stund, og ég efast ekki um, að þeim þyki gaman að "Jackdow". Það var vel gert af yður að koma'.

'Var það? Ef þér vissuð hve — — —" Hann lauk ekki við setninguna. 'Hvernig líður Treverton?' spurði hann.

'Honum er að batna. Hr. Morton segir, að hann verði jafn góður eftir fáa daga'.

'Ég gekk framhjá einkennilegum manni fyrir utan garðshliðið, reglulegum London-flækingi. Ég hefi enga hugmynd um, hver maðurinn er, en ég er sannfærður um, að hann er frá London og að ég hefi séð hann fyr'.

'Einmitt það! Var það af því, að hann vakti eftirtekt yðar?'

'Nei, það var útlit mannsins og framkoma. Hann gekk aftur og fram fyrir utan hliðið, einsog hann hefði eitthvert áform, máske ekki mjög heiðarlegt. Hús einsog þetta, með lokuðum svölum, er einkar hentugt fyrir innbrotsþjófa. Einn af þjófunum fer upp á þakið á svölunum eftir að dimt er orðið, skríður svo inn um glugga og lýkur upp dyrunum fyrir hinum. Við slíkan innbrotsþjófnað er ávalt einn, sem leggur til ráðin, en vinnur ekki að því sjálfur. Maðurinn, sem ég sá við hliðið, virtist mér vera af þessari tegund'.

Lára var orðinn mjög alvarleg, eins og hún væri hrædd um, að innbrotsþjófnaður yrði framinn.

'Var þessi maður ungur eða gamall?' spurði hún hugsandi.

'Hvorugt. Hann var miðaldra, máske dálítið aldraður, en alls ekki gamall. Hann er herðabreiður, en grannur að öðru leyti og framkoman hermannleg'.

'Hvað vakti þá ímyndun hjá yður, að hann hefði ilt í hyggju með þetta hús?' spurði hún óróleg.

'Mér geðjaðist ekki að því, hvernig hann gekk aftur og fram fyrir utan hliðið. Hann virtist vera að gæta að einu eða öðru og bíða eftir tækifæri. Ég vil ekki hræða yður, Lára, en ég held þér ættuð að láta loka öllum dyrum og gluggum vel í nótt. Þegar á alt er litið, er maðurinn líklega einn af kunningjum mannsins yðar frá London, fátækur en hrekkjalaus'.

'Slíkar ágizkanir eru ekki hrós fyrir manninn minn', svaraði Lára þykkjulega.

'En góða Lára, haldið þér að maður geti komist hjá því, að gera kunningsskap, sem maður vill ekki að aðeir þekki? Ég vona, að ég geri ekki neitt rangt með því, að minna yður á, að hr. Treverton hefir ekki ávalt verið ríkur'.

'Nei, ég fyrirverð mig ekki fyrir það, að hann hefir verið fátækur, en ég myndi skammast mín fyrir það, ef hann hefði kynst mönnum í fátækt sinni, sem hann vildi ekki kannast við, þegar hann er orðinn ríkur. Viljið þér ekki byrja á upplestrinum? Börnin eru tilbúin að hlusta á hann'.

Samkvæmt skipun Tom Sampsons, systur hans og Celiu, voru börnin sezt á bekk og var nú gefið sætabrauð. Celia lét lítið borð með tveimur ljósum og glasi með vatni í, í annan enda herbergisins handa Eðvarð.

Þegar Eðvarð settist, tók bókina og opnaði hana, skipaði Sampson börnunum að þegja, og svo byrjaði upplesturinn.

Hávær hringing á ytri dyrnar kom honum til að þagna og líta á Láru, sem sat í hinum enda herbergisins hjá prestinum og konu hans. Lára leit til dyranna.

Eðvarð hafði enga afsökun fyrir því að hætta upplestrinum, og þó var forvitni hans mjög æst. Hann hélt áfram að lesa, en hugur hans var úti við dyrnar, og furðaði sig á, hvað þar gengi fyrir sig. 'Hvar hefi ég séð þenna mann?' spurði hann sig aftur og aftur meðan hann las.

Svarið birtist honum mitt í einni setningunni.

'Það er maðurinn, sem ég sá með Chicot í Drury Lane, — maðurinn, sem ég talaði við í veitingahúsinu'.

Dyrnar voru opnaðar, Trimmer kom inn og gekk þangað, sem Lára sat. Hann hvíslaði einhverju að henni, og hún hvíslaði einhverju að frú Clare, — sjálfsagt afsökun fyrir burtför sína.

'Hvað getur þessi maður — ef það er maðurinn sem ég sá — viljað henni?' hugsaði Eðvarð. 'Verður leyndarmálið opinberað í kvöld? Á að taka spilin frá mér?'

26. KAPÍTULI.

'Það er maður úti, sem langar til að tala við yður', hvíslaði Trimmer að Láru og fékk henni nafnspjald.

Á nafnspjaldinu stóð: 'Kapteinn Mansfield', og þegar Lára sá nafnið, stóð hún upp.

'Hvar er maðurinn?' spurði hún kjallaravörðinn.

'Hann er frammi í ganginum. Ég vissi ekki, hvort þér munduð vilja sjá hann'.

'Hann er ættingi minn', sagði Lára. 'Ég get ekki neitað að sjá hann'.

Hár maður í stórri, grárri yfirhöfn stóð fyrir innan útidyrnar.

Lára gekk til mannsins og rétti honum þegjandi hendi sína. Hann var sjáanlega eins óvelkominn og hann var óvæntur.

ið þér með ljós inn í lestrarherbergið og ögn af
'Það er betra, að þér komið inn í starfsstofuna',
víni'.

'Ég vil heldur konjak', sagði gesturinn, 'mér er
sagði hún. 'Það er hlýtt þar inni. Trimmer, kom-
svo kalt'.

'Mér þykir það leitt', sagði Lára, en í huga hennar barðist vorkunnsemin gegn viðbjóðnum. 'Komið þér þessa leið. Við getum talað ótrufluð í þessu herbergi'.

Hún gekk upp á loft og gesturinn á eftir henni inn í ganginn, sem lá að lestrarherbergi Jóns Trevertons, en það var við hliðina á herbergi því, er hann lá nú í. Hún vildi ekki, að Jón væri til staðar við samtal þeirra, en hún fann sig tryggari, að vera svo nálægt honum, að hún gæti kallað til hans, ef hún þyrfti. Áður fyr hafði hún mætt manni þessum alein og verjulaus, og hafði þá fundist einstæðingsskapur sinn óviðfeldinn og hættulegur.

'Ég hefði átt að segja Jóni allan sannleikann', hugsaði hún, 'en ég gat ekki fengið mig til þess'.

Hún leit við til mannsins, sem var með henni og gat ekki varist því, að skjálfa dálítið. Þau voru nú komin að dyrunum á lestrarherberginu, hún opnaði þær og gekk inn og hann á eftir og lokaði dyrunum.

Á eldstæðinu brann eldurinn fjörlega, og tvö ljós stóðu á borðinu ásamt konjaksflösku og staupum. Hann fylti eitt staupið og drakk úr því, án þess að tala eitt orð.

Um leið og hann setti staupið á borðið, dró hann andann léttilega.

'Svo nú er ég ögn hressari', sagði hann, fór úr yfirhöfninni og tók af sér trefilinn og sneri bakinu að eldinum, en andlitið, sem blasti við ljósinu, var andlit Desrolles.

Maðurinn hafði elzt að útliti síðustu sex mánuðina. Hrukkurnar í andliti hans höfðu dýpkað, kinnarnar voru orðnar holar inn á við, og augun tryllingsleg og blóðþrungin. Sandurinn rennur furðu hart í tímaglasi þess manns, sem aðallega lifir á brennivíni.

'Nú, jæja', sagði hann með harðri og hásri röddu. 'Þú tekur mér ekki sérlega hlýlega, barnið mitt'.

'Ég átti ekki von á þér'.

'Þess kærara hefði þér átt að vera að sjá mig. Hugsaðu þér fund okkar eins og honum yrði lýst í skáldsögu eða á leiksviði. Þú myndir þá opna faðm þinn, hrópa upp og fleygja þér að brjósti mínu. Manstu eftir Júlíu í 'Hunchbach'i með hvers konar gleðiópi hún fleygði sér í faðm hr. Walters?'

'Manstu, hvað Walter hafði verið fyrir Júlíu?' spurði Lára og horfði fast á manninn, sem breytti svip meðan hún horfði á hann.

'Sjálft lífið er tómt og fjörvana í samanburði við leikritin', sagði Desrolles. 'Ég fyrir mitt leyti er orðinn leiður, jafnvel veikur af því'.

'Mér þykir leitt að sjá, hve útlit þitt er veiklulegt'

'Ég er flakkandi böggull af þjáningum, í mínum líkama er enginn vöðvi, sem ekki hefir sín sárindi'.

'Geturðu ekki fengið bót á þessum veikindum?

Er ekkert bað í Þýzkalandi, sem gæti bætt heilsu þína?'

'Ég skil', sagði Desrolles, 'þér mundi þykja vænt um, að vita mig sem lengst í burtu'.

'Mér þætti vænt um, að geta linað þjáningar þínar. Þegar ég skrifaði þér síðast, sendi ég þér stærri upphæð, en ég hafði áður gert, og bauðst til að láta þig fá 6 hundruð pund á ári, sem þér skyldu borguð ársfjórðungslega. Ég hélt að þetta myndi nægja þörfum þínum. Mér þykir slæmt að vita til þess, að þú skyldir verða að ferðast í þriðju raðar vagni í þessum kulda'.

'Ég hefi verið óheppinn', svaraði Desrolles. 'Ég fór til Boulogne, það er fallegt pláss, en ég lenti innan um þjófa, sem stálu peningum minum. Gefðu mér fimtíu eða hundrað núna, og dragðu það ekki frá ársfjórðungsgjaldinu. Þú ert rík og gætir mist þrisvar sinnum eins mikið og það, sem þú gefur mér. Hvers vegna sagðir þú mér ekki, að þú værir gift. Laglega gert af dóttur, að dylja föður sinn þess'.

'Faðir minn!' sagði Lára, og leit á hann rólega, en hann leit undan, 'viltu að ég segi þér sannleikann?'

'Auðvitað! Hvað annað heldurðu að ég vilji fremur?'

'Og enda þótt hann sé harður og miskunnarlaus — eins og sannleikurinn oft er?'

'Segðu meiningu þína, barn. Vesalings taugarnar minar eru orðnar svo slitnar og linar, að hörð orð hafa engin áhrif á þær'.

'Hvernig geturðu krafist skyldurækinnar ástar af mér sem dóttur?' spurði Lára í lágum róm en alvarlegum. 'Hvers geturðu vænst af mér? Hefirðu nokkru sinni borið föðurlega umhyggju fyrir mér? Hvað þekki ég af þínu lifi annað en pretti og leyndardóma? Hefir þú nokkru sinni nálgast mig öðruvísi en með leynd og til að biðja um peninga?'

'Lýsingin er rétt', sagði Desrolles og hló stuttan hlátur, sem endaði með stunu.

'Þegar ég var lítið barn, fékstu mig í hendur þínum eina sanna vini frá æskuárunum. Hann tók mig til sín sem fósturdóttur, og skildi við þig deyjandi, að hann hélt. Árin liðu, og þú lést hann álíta, að þú værir dáinn. Í tíu ár gerðirðu ekki vart við þig á neinn hátt. Dóttir þín, einkabarnið þitt, var alin upp á annars manns heimili, án þess þú létir þér koma til hugar, að spyrja, hvernig henni liði'.

'Ekki beinlínis. Hvernig getur þú vitað, hvaða aðferð ég hefi notað til að fregna um þig, án þess að spilla framtíðarhorfum þínum? Það var hagsmuna þinna vegna, að ég duldi mig og lét gamla vininn halda, að ég væri dauður. Sem kjördóttir hans var framtíð þín örugg. Hvernig hefði líf þitt orðið hjá mér? Til þess að bjarga þér réðist ég í að ljúga'.

'Mér þykir það leitt', sagði Lára kuldalega. 'Ég hata alla lýgi. Ég get ekki sannfærst um, að hún leiði til nokkurs góðs'.

'Í þessu tilfelli hefir leitt gott af mínum saklausu prettum. Þú ræður yfir stórum og góðum eignum, gift manni, sem sagt er að þú elskir'.

'Af öllu hjarta'.

'Er það þá of mikið, að biðja um geisla af sólskini þínu — ofurlítinn velgerning af auð þínum?

'Ég vil breyta rétt', svaraði Lára, 'ég vil ekki fyrir föður minn — þó að þú hefðir verið það, sem faðir á að vera fyrir barn sitt — þola, að eigur Jasper Trevertons séu rangt notaðar. Þú sagðist standa einn í heiminum, án nokkurs, sem þinnar aðstoðar þyrfti með, eða sem þér væri skylt að annast um. Sex hundruð pund á ári ættu að gera þér mögulegt, að lifa heiðarlega og þægilega'.

'Það er satt, þegar ég er laus við skyldur liðna tímans. Mundu eftir því, að hjálpin, sem þú veittir mér þangað til fyrir 6 mánuðum síðan, nam ekki meiru en hundrað pundum á ári, að undantekinni aukahjálp, sem ég fékk stundum. Hundrað pund um árið í London hjálpa manni að eins til að verjast sulti. Ég var þess utan í skuld, ég var óheppinn í gróðabralli, sem leit vel út í byrjun'.

'Eftirleiðis þarftu ekki að eiga við neitt gróðabrall'.

'Það er satt', sagði Desrolles og stundi við, — fylti glasið með konjaki og drakk úr því í einum teig.

Lára horfði á hann angurvær. Hún fyrirvarð sig fyrir, að vera í ætt við mann, sem var fallinn jafn djúpt.

'Segðu mér nú, hve lengi þú ert búin að vera í hjónabandi', sagði Desrolles.

'Við giftum okkur á gamlaársdag í fyrra'.

'Þá hefir þú verið gift í heilt ár, og ég heyrði fyrst minst á það í kvöld í veitingahúsinu niður frá'.

'Þú hefðir getað séð auglýsinguna um það í Times'.

'Ég hefði kannske getað það, en ég sá það samt ekki. Nú, jæja, ég býst við, að ég hafi afsalað mér föðurréttindunum, þegar ég fékk öðrum í hendur barn mitt, og er það þó hart'.

'Hvers vegna ertu að særa sjálfan þig með óþörfum ásökunum. Ég vil gera alt fyrir þig, sem skyldan krefst af mér. Það er mín innileg ósk, að framtíðarlíf þitt verði þægilegt og virðingarvert. Segðu mér, hvar þú ætlar að vera eftirleiðis, og hvernig ég get bezt stutt að hamingju þinni'.

'Hamingju', hrópaði Desrolles og ypti öxlum. 'Hana hefi ég ekki þekt síðan ég var 25 ára. Hvar heimili mitt verður? spyr þú. Hver veit það? Ekki ég, það máttu vera viss um. Af vana og löngun er ég ferðalangur. Heldurðu, að ég geti unað að lifa í fæðishúsi af styrktarfé? Það mundi deyða mig, sem er vanur við ferðalög og umbreytingar. Nei, góða mín, skyldaðu mig ekki til að lifa innilokaður eins og í klaustri. Gefðu mér styrktarfé þitt ársfjórðungslega, án nokkurra skuldbindinga. Láttu umboðsmann þinn í London borga mér peningana, og ég skal lofa því hátíðlega, að gera þér aldrei ónæði hér eftir'.

'Ég krefst þess ekki', sagði Lára hugsandi. 'Það er að eins skylda, að við sjáumst við og við. En þú hefir gert mér ómögulegt, að kannast við þig sem föður opinberlega, af því að þú sveikst fóstra minn. Allir hér í Hazlehurst álíta, að faðir minn sé dáinn, þar eð Jasper Treverton tók mig og ól mig upp. En ég ætla þó að segja manni mínum allan sannleikann. Hingað til hefi ég hlíft mér við að gera það, en ég dyl hann ekki lengur. Jón Treverton geymir leyndarmál þitt mín vegna, það máttu vera viss um'.

'Hættu', hrópaði Desrolles og talaði nú hærra en áður, og stóð upp um leið. 'Ég fyrirbýð þér, að minnast á mig eða mínar sakir við mann þinn. Þegar ég sagði þér, hver ég var, skyldaði ég þig til að þegja. Ég krefst — — —'

Hann þagnaði og stóð og starði óttasleginn á dyrnar milli herbergjanna, eins og hann hefði séð vofu.

'Guð minn góður', hrópaði hann, 'hvað viljið þér hingað?'

Jón Treverton stóð í dyrunum opnum, klæddur dökkum flauelsslopp. Lára þaut til hans.

'Hvers vegna ertu kominn á fætur, góði minn?' sagði hún. Það var óvarkárni af þér'.

'Ég heyrði háværa mannsrödd eins og hún væri hótandi. En hvað er þessi maður að vilja hér — hjá þér?'

‘Hann er ættingi minn, sem þú spurðir mig einu sinni um, Jón', sagði hún, ‘þú hlýtur að muna það'.

‘Þessi maður frændi þinn', kallaði Jón Treverton, — þessi maður'.

‘Já. Þið þekkist?'

‘Við höfum sést áður', svaraði Treverton, sem ekki hafði litið af andliti mannsins. ‘Seinast þegar við sáumst var það undir mjög sorglegum kringumstæðum. Það er undarlegt, að hann skuli vera ættingi þinn, hann hr. — — —'.

‘Mansfield', greip Desrolles fram í. ‘Vegna Láru hefi ég breytt nafninu Malcolm í Mansfield, það er nafn úr ætt móður minnar. Það gæti verið niðrandi fyrir hana, að viðurkenna þann mann fyrir ættingja sinn, sem heimurinn hefir troðið undir fótum sér síðustu tíu árin'.

Desrolles var orðinn náfölur eftir að hann sá Jón Treverton, og um leið og hann helti í þriðja staupið handa sér, skalf hendi hans eins og strá í vindi.

‘Mjög nærgætnislegt af yður, hr. Mansfield', svaraði Jón Treverton. ‘Má ég spyrja, af hvaða ástæðu þér heiðrið konu mína með heimsókn yðar svona seint?'

‘Vanalega ástæðan, sem hrekur fátæklinginn að heimili ríka mannsins. Ég þarf peninga, og Lára hefir efni á, að hjálpa mér um þá. Hvers vegna þurfum við að tala meira um þetta?'

‘Þess þarf ekki. Það er bezt að tala sem fæst um flest. En fyrst þetta eru vandalaus útskifti, þá er rétt, að ég afgreiði þau fyrir konu mína. Lára, viltu það ekki? Þú mátt treysta því, að ég skal ekki hallmæla stöðu hans'.

‘Ég reiði mig á þig nú og æfinlega', sagði Lára og rétti honum hendi sína, gekk síðan til Desrolles, rétti honum sömu hendina og sagði: 'Góða nótt, og vertu sæll. Treystu manni mínum eins og ég treysti honum, það er bezt fyrir okkur. Hann verður jafn fús til að viðurkenna réttindi þín og ég er, ef þú segir honum sannleikann. Fyrst að ég hefi trúað honum fyrir lífi mínu, þá ættir þú að geta trúað honum fyrir leyndarmáli þínu'.

'Góða nótt', sagði Desrolles. 'Ég er enn ekki búinn að átta mig á þessu undri'.

'Hverju?'

'Að þú skulir vera gift'.

'Góða nótt', sagði hún aftur, en gekk svo til manns síns og bað hann að reyna ekki um of á sig. 'Þú mátt að eins dvelja hér 15 mínútur. Mundu eftir því, að maðurinn minn er veikur og ætti að vera í rúminu'.

'Farðu aftur til skólabarnanna þinna', sagði Jón brosandi að hræðslu hennar. 'Ég skal vera varkár, góða mín'.

Lára lokaði dyrunum, og mennirnir — sem fyrir ári síðan höfðu verið sambýlismenn — stóðu hvor gagnvart öðrum.

'Svo þér eruð Jón Treverton', sagði Desrolles, en vogaði þó ekki að líta á hann.

'Og þér gerið kröfu til, að vera í ætt við konu mína?'

'Máske nánara en þér viljið heyra, svo náinn, að ég hefi heimild til að spyrja, hvernig þér, Jack Chicot, getið verið maður hennar, hvernig þér gátuð gifst henni fyrir ári síðan, meðan hin fagra og gáfaða frú Chicot, sem ég þekti, var á lífi? Annaðhvort hefir hin fagra stúlka ekki verið kona yðar, eða gifting ykkar Láru er ógild'.

'Lára er kona mín, og gifting okkar eins lögleg og lögin frekast heimta', svaraði Treverton. 'Það nægir yður að vita. Og nú gerið þér svo vel, að skýra mér frá, á hvern hátt frændsemi ykkar Láru er hagað'.

'Lára réði mér til, að segja yður sannleikann', tautaði Desrolles um leið og hann settist aftur í nánd við eldstæðið og talaði eins og maður, sem reiknaði út afleiðingar orða sinna. Hvers vegna ætti ég ekki að vera hreinskilinn við yður, Jack Treverton? En hvað gamla nafnið er miklu viðfeldnara og hægra að nefna. Ef þér hefðuð verið eins óaðfinnanlega heiðarlegur eins og ég bjóst við að erfingi Jasper Trevertons væri, þá hefði ég hikað við, að segja yður leyndarmál, sem kirkjubækurnar og kirkjugarðsvörðurinn myndu naumast samsinna að væri heiðarlegt fyrir mig. En yður, Jack, listamanninum, æfintýramanninum, sem alt mögulegt hafið reynt í heiminum, yður þori ég að segja leyndarmál mitt, án þess að roðna. Komið þér hingað og fyllið glasið mitt eins og góður kunningi, hendurnar mínar skálfa eins og ég hefði ritkrampa. Þér þekkið frásögnina um kjördóttur Jasper Trevertons?'

'Auðvitað þekki ég hana'.

'Þér hafið heyrt, að Jasper Treverton, sem varð andvígur vini sínum, Stefáni Malcolm, út af ástasökum, mörgum árum seinna var beðinn að koma að banasæng þessa sama vinar síns, fann hann við andlátið eins og allir héldu, tók einkadóttur hans með sér, þegar hann fór heim aftur, og skildi eftir 50 punda seðil til að lina þjáningar hins forna vinar síns og borga með útförina'.

'Já, þetta hefi ég oft heyrt'.

'En ekki það, sem nú kemur. Þegar læknir yfirgefur sjúkling með þeirri vissu, að hann sé dauðans matur, er sjúklingurinn stundum á batavegi. Stefán Malcolm var svo heppinn að hafa gert lækninum missýningar. Máske það hafi verið hjúkrunin, sem 50-punda seðillinn gjörði mögulega, máske það hafi verið vissan um óhulta framtíð einkadóttur hans, sem veitti honum bata, því eftir að basper Treverton yfirgaf hann, var sem þungri byrði væri af honum létt og honum batnaði smátt og smátt. Lífið gaf honum nýjan frest, og hann fór aftur út í heiminn, sem ferðalangur, en einmana og ánægður yfir láni dóttur sinnar'.

'Ætlið þér að telja mér trú um að Stefán Malcolm hafi batnað, að hann hafi lifað og látið dóttur sína og vin álita sig dáinn?'

Að opinbera sannleikann gat orðið til þess, að spilla hamingju dóttur hans. Sem kjördóttur auðugs einlífismanns var frantíð hennar borgið. Hvernig myndi æfi hennar hafa orðið, ef hún hefði aftur farið til föður síns og lifað hjá honum? Um þetta hugsaði ég og tók málefnið frá óeigingjörnu hliðinni. Ég hefði kannske getað snikt mig inn til Jaspers, en ég gerði það ekki.— ég rölti mína leið einmana eftir hinni hrjóstrugu þjóðbraut lífsins, án þess að vera elskaður og þektur'.

'Þér!' hrópaði Jón Treverton, — 'þér!'

'Já, ég er rekaldið af Stefáni Malcolm'.

'Þér eruð faðir Láru? Hamingjan góða! Hún líkist yður ekki á neinn hátt. Faðir hennar! Þetta er sannarlega opinberun'

'Undran yðar er ekkert hrós fyrir mig. Hún er lík móður sinni, sem var ein hinna inndælustu stúlkna, er ég hefi nokkru sinni séð. Þó get ég fullvissað yður um það — hr. — Treverton, að á yðar aldri gerði Stefán Malcolm kröfu til að líta vel út'.

'Ég neita því ekki, að þér hafi máske verið eins fallegur og Adonais. En það er mjög undarlegt, að þér skulið ekki hafa neitt sameiginlegt við hana í líkams hreyfingum, ekki neitt, sem bendir á, hið leynilega samband milli föður og dóttur. Veit hún þetta? Viðurkennir hún yður sem föður?'

'Já, hún gerir það, blessað barnið. Hún vildi, að ég segði yður allan sannleikann'.

'Hve lengi hefir hún vitað þetta?'

'Það eru liðug fimm ár síðan ég sagði henni frá þessu. Ég var þá búinn að vera 7 ár á meginlandinu, en langaði til að koma aftur heim til föðurlandsins, og þegar ég kom heim, var einhver dulin þrá, sem kom mér til að vilja sjá barnið mitt. Eg fór hingað frá London, sætti færi að ná fundi hennar, og sagði henni frá þessu. Síðan hefi ég af og til séð hana'.

'Og fengið peninga hjá henni?' sagði Treverton.

Hún er rík, en ég fátækur, hún hefir hjálpað mér til að lifa'.

'Jæja, hr. Mansfield, sem tengdasonur yðar ætla ég að gera yður tilboð'.

'Áður en þér berið það fram, þarf ég að segja yður fáein orð. Eg hefi sagt yður frá leyndarmáli mínu, sem allir mega þekkja, mín vegna, en þér, hr. Treverton, eigið leyndarmál, sem ég býst við þér viljið ekki opinbera heiminum, allra sízt nú eftir að þér hafið náð jafn hárri og góðri stöðu og þér eruð í hér'.

'Nei', sagði Treverton. 'það er svart blað í æfisögu minni, sem ég vildi að enginn sæi, en þó tel ég víst, að sé dagur renni upp, að liðna æfin mín tengist við nútímann. Ég hefi sagt konu minni alt, sem ég mátti segja henni án þess að eiga á hættu, að gera hana óánægða. Má ég treysta því, að þér segið henni ekkert um mitt fyrra hjónaband?'

'Það megið þér', svaraði Desrolles. 'En þá vona ég, að þér breytið sómasamlega við mig í staðinn'.

'Hvað kallið þér sómasamlega breytni?'

'Það skal ég segja yður. Dóttir mín hefir boðið mér 6 hundruð um árið, en ég þarf þúsund'

'Þurfið þér þúsund?' spurði Treverton með duldri

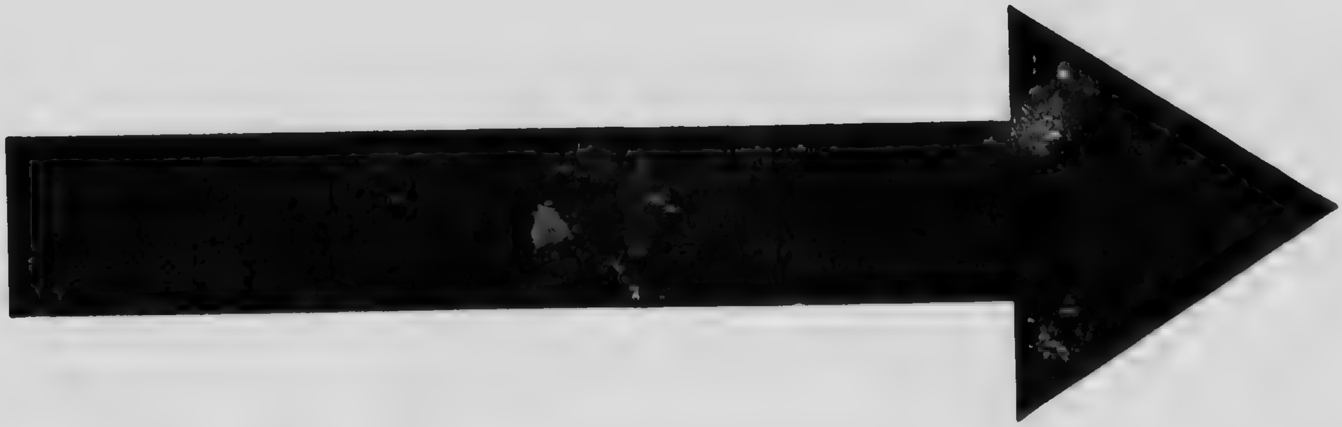

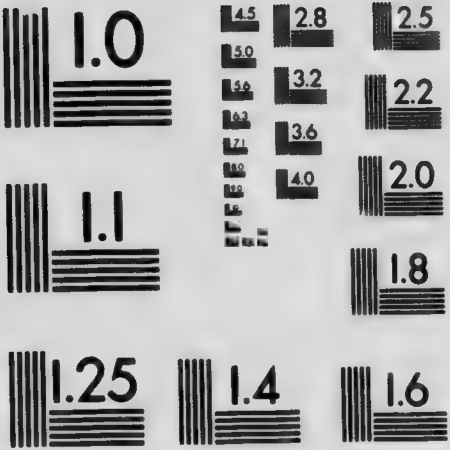
1.0
4.5
5.0
5.6
6.3
7.1
8.0
9.0
10
2.8
3.2
3.6
4.0
2.5
2.2
2.0
1.1
1.8
1.25
1.4
1.6

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART
NATIONAL BUREAU OF STANDARDS
STANDARD REFERENCE MATERIAL 1010a
(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

fyrirlitningu. 'Jæja, lifið þér virðingarverðu lífi, og hvorki ég eða dóttir yðar teljum eftir að láta yður fá þúsund pund á ári'.

'Eg skal lifa göfugmannlegu lífi, en ekki á Englandi. Dóttir mín vill, að ég yfirgefi landið, og ég held líka, að mér muni líða betur á meginlandinu, og máske batna heilsan. Eftirlaunamenn eru lífseigir'.

'Ekki þegar þeir drekka þriggja pela flösku af konjaki á dag'.

'Vera kann mér takist að minka áfengisnautnina, þegar ég kem í betra loftslag. Til að byrja með bið ég yður að gefa mér hundrað pund í gjaldgengum peningum, og ég skal þá fara með fyrstu morgunlestinni til London aftur, og nóttina eftir til Parísar borgar'.

Jón Treverton tók hundrað pund í seðlum og gulli upp úr peningaskríni sínu, lagði peningana á borðið og sagði :

'Hr. Mansfield. Hvaða sannanir lögðuð þér fram fyrir dóttur yðar, þegar þér funduð hana fyrst eftir öll þessi ár, sem liðin voru frá því að hún skildi við yður?'

'Sannanir?'

'Já, með öðrum orðum, hvernig fóruð þér að sannfæra hana um, að þér væruð faðir hennar? Hún skildi við yður, þegar hún var 6 ára. Mundi hún eftir andlitsdráttum yðar, þegar hún sá yður eftir 11 ár, eða tók hún sögusögn yðar góða og gilda um það, að þér væruð sá faðir, sem hún áleit hvíla í gröf sinni?'

'Hún hafði óljósa endurminningu um andlit mitt, en mundi ekki nær eða hvar hún hefði séð það, þangað til ég minti hana á ýmsa viðburði frá æskuárunum hennar, síðustu dagana, sem við dvöldum saman áður en ég veiktist, og minti hana á móður hennar og litla bróðurinn, sem dó 3 ara. Jón Treverton, þér misskiljið náttúruna, ef þér álítið, að eðlisávísan dótturinnar bregðist, þegar faðirinn skírskotar til hennar. Ef að hið persónulega afl hefði ekki sannfært barnið mitt um, að faðir hennar stæði gagnvart henni, þá hafði ég aðrar sannanir, sem ég sýndi henni, gömul bréf, skírnarvottorð hennar, mynd af móður hennar, sem ég gaf henni, en bréfin og skírnarvottorðið hefi ég'.

Hann tók upp gamla vasabók úr treyjuvasa sínum, og úr henni tók hann 6 bréf. Eitt þeirra var skírnarvottorð Láru, en hitt voru bréf frá kunningjum hans, þar á meðal var eitt frá Jasper Treverton, og hljóðaði þannig:

> "Mér féll illa, að heyra um veikindi þín, gamli vinur minn. Bréfið þitt elti mig til Þýzkalands, þar sem ég hefi dvalið þetta haust við baðstöð nokkra. Ég fór strax til Englands og lenti hér fyrir hálfri stundu síðan. Ég kem eins fljótt og mögulegt er, og vona að vera kominn til þín áður en þú færð þetta bréf.
>
> Með vináttu þinn
>
> Jasper Treverton.
>
> Dover, október 185..."

Hin bréfin voru hluttekningarrík að því er snerti veikindi hans, og í einu þeirra hafði verið póstávísun. Öll báru þau vott um virðingu fyrir Stefáni Malcolm, og sýndu að bréfskrifararnir álitu hann göfugmenni. Það var mikill munur á stöðu þess manns, sem bréfin voru skrifuð til, og Desrolles, leiguliða á öðru lofti í Cibber-götunni.

Skjöl þessi bentu á, að hann væri faðir Láru og hún hafði viðurkent hann sem slíkan. Jón gat því ekki efað þetta, enda þótt honum félli sárt, að kona hans væri dóttir þessa ræfils. Peningana, sem hann krafðist að fá, skeytti Jón ekkert um.

'Hérna eru hundrað pundin yðar, hr. Mansfield', sagði hann, og þar eð þér hafið vanið íbúa Hazlehurst á, að skoða konu mína föðurlausa, væri bezt að þér kæmuð hér sem sjaldnast'.

'Ég sagði yður, að ég ætlaði til Parísar annaðkveld. Ég er jafn ánægður yfir París og íbúum þeirrar borgar. þó ég hafi aldrei kvongast franskri stúlku'.

Jón Treverton gaf engan gaum að háðsyrðum þessa manns, hann sat kyr og horfði í eldinn.

'Á ég að skila nokkru til kunningja yðar í 'Quartier Latin'? Nei. Ég býst við, að aðalsmaðurinn í Hazlehurst hafi snúið baki við kunningjum Jack Chicots. En þetta eru smámunir. Góða nótt, Jack'.

Lára kom inn í þessu augnabliki, og varð meira en hissa, að heyra föður sinn tala jafn kunnuglega við manninn sinn.

'Ég hefi sagt hr. Treverton alt saman, góða mín', sagði Desrolles.

'Mér þykir vænt um það', sagði Lára og lagði hendi sína á öxl gamla mannsins í fyrsta skifti. — 'Reyndu nú að lifa heiðarlega, góði faðir, — láttu okkur vita um líðan þína við og við, og við skulum hugsa vingjarnlega hvort til annars, enda þótt að forlögin hafi aðskilið okkur'.

'Heiðarlegu lífi', tautaði hann, og leit um leið blóðstoknu augunum sínum á hana, sem vakti hjá henni voðalegan hrylling. 'Peningarnir hefðu átt að koma fyr, góða mín, — ég hefi gengið of lengi eftir breiða veginum, en skeyttu ekkert um gamlan drykkjurút eins og mig. Jack, sendu mér peningana ársfjórðungslega eftir þessari áritan, — hann fleygði óhreinum nafnseðli á borðið — 'og ég skal ekki gera ykkur ónæði framar. Þér megið gleyma mér, ef þér viljið, og þér þurfið ekki að óttast, að yfir varir mínar fari eitt vont orð um yður, hvar sem ég verð'.

'Ég ætla að treysta þér', sagði Treverton og rétti hnnum hendina.

Annaðhvort sá Desrolles það ekki, eða hann vildi ekki rétta honum hendi sína. Hann greip hattinn og flýtti sér út.

'Þú hugsar ekki ver um mig núna, góði minn, þó þú vitir, að hann sé faðir minn', sagði Lára, þegar Desrolles var búinn að loka dyrunum á eftir sér.

'Hefi ég ástæðu til að virða perluna minna, þó hún hafi fundist í ostru?' sagði Jón brosandi.

'Þú heldur þá ekki, að náttúrufar sé arfgengt, — heldur ekki, að lyndiseinkunn gangi í arf frá forfeðrum okkar?'

'Ef ég héldi það, þá er ég sannfærður um, að móðir þín hefir verið engill, og að þú hefir erft hennar hugsunarhátt'.

'Vesalings pabbi', sagði Lára með hálfgerðum hryllingi. 'Hann var einu sinni göfugmenni, — hefði hann ekki verið það, gat fóstri minn ekki verið vinur hans. Jasper Treverton hefði aldrei getað felt sig við vondan hugsunarhátt'.

'Nei, góða mín, en segðu mér nú, hvort þér varð ekki bilt við í fyrsta skifti, sem faðir þinn fann þig og sagði hver hann var?'

'Jú, í sannleika sagt'.

'Segðu mér nú allar kringumstæðurnar að því, þér fellur það ekki of þungt'.

'Í fyrsta sinni, sem ég sá föður minn', sagði Lára og stundi við, eins og henni geðjaðist ekki að nefna hann þessu helga nafni, 'var að sumri til, fagurt kvöld í ágústmánuði, þegar ég var að sveima um ávaxtagarðinn. Manstu eftir hliðinu á garðinum, sem veit að enginu? Þar sá ég mann standa reykjandi og styðja handleggjunum á stafi hliðsins. Þegar ég sá, að hann var mér ókunnur, þá sneri ég við til að forðast hann, en ég var ekki búin að ganga þrjú spor, þegar hann kallaði til mín og sagði: 'Ungfrú Malcolm, í guðanna bænum lofið mér að tala við yður. Ég er gamall vinur, sem þér hljótið að minnast'. Ég gekk til hans og horfði framan í hann, því hann var svo alvarlegur, að mér kom ekki til hugar, að hann væri svikari. 'Nei, ég get ekki munað eftir yður', sagði ég, — 'hefi ég nokkru sinni séð yður áður?'. Þá nefndi hann mig skírnarnafni mínu: 'Lára, þér voruð 6 ára gamlar, þegar hr. Treverton flutti yður hingað, — hafið þér alveg gleymt æfi yðar fyrir þann tíma?'

Hún þagnaði. Maður hennar leiddi hana að lága stólnum við ofninn, settist hjá henni og lét höfuð hennar hvíla á öxl sinni.

'Haltu áfram, elskan mín', sagði hann blíðlega, 'ef að þessar endurminningar hryggja þig ekki'.

'Nei, mér er hugfró í því, að segja þér frá þessu. Ég sagði honum, að ég myndi eftir ýmsu áður en ég kom til Manor House. Suma viðburði mundi ég glögt, aðra óljóst eins og í draumi. Ég mundi eftir því, að ég var á Frakklandi við sjóinn, þar sem stúlkur fiskimanna klæddust flekkóttum pilsum, með háar húfur á höfðum sínum, og þar lék ég mér við börn á mínu aldursskeiði, og þar virtist ávalt vera sólskin. En tilvera mín breyttist, og þetta sólskin varð að dimmum og sorgarríkum dögum nálægt stóru fljóti. Annars vegar við bústað okkar var fljótið, hins vegar beitiland og þjóðvegur, en skamt frá var borg með háum reykháfum og tíðförnum götum. Ég man eftir því, að mamma ver veik í margar vikur í dimmu herbergi, og svo fór pabbi með mig til London einn daginn og skildi mig eftir í stóru, köldu hús með tómlegum herbergjum, og þar varð ég að dvelja allan daginn í daglegu stofunni hjá gamalli konu, sem var klædd svörtum silkikjól, og lét mig skemta mér sjálfri eftir því sem ég bezt gat. Pabbi sagði, að þessi gamla kona væri frænka mín, og ég ætti að kalla hana það, en ég var of hrædd við hana til að kalla hana nokkru nafni. Ég býst við, að ég hafi verið þar hér um bil viku, sem mér fanst eins löng og ár, því mér leið mjög illa og sofnaði grátandi á hverju kveldi eftir að vinnukonan hafði afklætt mig og lagt mig í rúmið uppi í dimmu kvistherbergi. En svo kom pabbi og tók mig heim til sín. Ég sá, að hann var hryggur, og meðan við gengum eftir stignum heim að húsinu, sagði hann mér, að mamma væri dáin og ég fengi aldrei að sjá hana aftur í þessum heimi. Ég hafði elskað hana mjög heitt, Jón, svo ég var nálægt dauða af söknuði. Ég segi þér nú meira, en ég sagði ókunna manninum, — ég sagði honum að eins mátulega mikið til að sýna honum, að ég myndi eftir mínu gamla heimili'.

'Og hverju svaraði hann?'

'Hann tók myndahylki upp úr vasa sínum, rétti mér það og bað mig að skoða myndina. Ó, hve vel ég mundi eftir andlitinu. Endurminningin um það kom alt í einu, eins og draumur, sem maður hefir gleymt og árangurslaust reynir að endurkalla, — þangað til hann alt í einu stendur lifandi fyrir hugskotssjónum manns. Já, það var andlit móður minnar, og ég mundi svo vel, að hún leit þannig út, þegar hún sat við vinnu sína á klettunum við sjóinn, meðan ég lék mér með öðrum börnum þessa gleðiríku daga, sem við vorum í Frakklandi. Ég spurði gestinn, hvar hann hefði fengið þessa mynd. 'Ég skal gefa þér alla þá peninga, sem ég á, fyrir hana', sagði ég. 'Nei, þess þarf ekki', svaraði hann. 'Ég ætla að gefa yður hana, en það hefði ég ekki gert, ef þér hefðuð ekki munað eftir andliti móður yðar. Litið þér nú á mig, Lára, og segið mér, hvort þér haldið, að þér hafið séð mig áður?'

'Þú athugaðir hann og gast ekki munað eftir honum', sagði Jón Treverton.

'Nei, en þó var eitthvað í andliti hans, sem mér fanst ég kannast við. Þegar hann talaði, hélt ég mig hafa heyrt röddina áður. Hún var blíð og vingjarnleg, eins og rödd þess manns, er ég hafði þekt fyrir mörgum árum síðan. Hann bað mig að hugleiða, hverja breytingu tíu ára ógæfa gæti haft á útlit manns. Það voru ekki árin eingöngu, sem höfðu breytt honum, sagði hann, 'heldur vond meðferð heimsins, slæm heilsa, erfið vinna og eyðileggjandi sorgir. Athugaðu áhrif alls þessa', sagði hann, 'og líttu á mig með umburðarlyndi, reyndu að muna eftir liðnum dögum í Chiswick og segðu mér, hvern þátt ég átti í þeim'. — Ég athugaði hann nákvæmlega, og því lengur, sem ég horfði á hann, þess kunnugra virtist mér andlitið. 'Þér hafið líklega verið einn af vinum föður míns', sagði ég loksins. 'Fátæktin á enga vini', svaraði hann, 'frá þeim tíma, sem þér munið eftir, hefir faðir yðar verið vinalaus. Ó, barn, barn, geta tíu ár afmáð mynd föðursins? Ég er faðir þinn!'

'Ég get ekki lýst tilfinningum mínum, þegar hann sagði þetta', sagði hún eftir stutta þögn. 'Ég hélt að yfir mig ætlaði að líða, hugsun mín varð svo reikul, — ég gat ekki skilið neitt. En þegar ég jafnaði mig aftur, spurði ég, hvernig þetta gæti verið satt. Dó ekki faðir minn fáum stundum eftir að ég fór burt með Jasper Treverton? Velgerðamaður minn sagði mér það'. Þá sagði hann — faðir minn — 'að mín vegna hefði hann látið Jasper Treverton álíta sig dáinn, til þess að ég yrði fósturbarn auðugs manns og ætti góða framtíð fyrir höndum, meðan hann, sem var faðir minn, ráfaði um heiminn sem auðnulaus aumingi. Jasper Treverton kvaðst hann hafa skrifað bréf með breyttri rithönd, og sagt honum í því frá dauða sínum'. — Þetta er það, sem faðir minn sagði mér, Jón. Hvernig get ég ásakað hann eða fyrirlitið, þar eð hann syndgaði í því skyni að gera mér gagn með því?'

'Og þú efaðist ekki um, að hann væri faðir þinn, sem þú hafðir álitið dáinn og grafinn fyrir 10 árum?'

'Hvernig gat ég efast um það? Hann sýndi mér skjöl — bréf —, [illegible] um öðrum gátu tilheyrt en föður mínum. [illegible] mér mynd af móður minni og þar á ofan [illegible] ég kannast við andlit hans og rödd'.

'Gafstu honum peninga í fyrsta sinni, er þið fundust?'

'Hann sagðist vera fátækur, hryggur, veikur og óhæfur til að vinna fyrir viðhaldi lífs síns. Hvernig gat ég, dóttir hans, sem lifði við alls nægtir, neitað honum um hjálp mína? Ég bað hann að opinbera sig fyrir Treverton. 'Nei', sagði hann, 'þín vegna hefi ég sagt ósatt, og mín vegna verð ég að halda því áfram'. Ég vildi ekki hvetja hann til að breyta ásetningi sínum, en lofaði að senda honum þá peninga, sem ég gæti án verið, ef ég fengi áritan hans'.

'Hve oft hefir þú séð hann síðan?' spurði Jón.

Að eins þrisvar, að þessum samfundi undanskildum. Eitt skiftið sást þú mig hleypa honum inn um garðshliðið'.

'Það er satt', sagði Treverton og roðnaði um leið og honum datt í hug hin vonda grunsemd, er vaknaði hjá honum við þetta tækifæri. 'Og þú sagðir frænda mínum aldrei neitt um föður þinn?'

'Aldrei. Hann bað mig, að halda tilveru sinni duldri fyrir öllum heimi, og þó ég hefði ekki lofað að gera það, þá hefði ég skammast mín fyrir að segja Treverton frá þessum svikum, sem framin voru gegn honum, enda þótt hvötin til þess væri laus við eigingirni og væri eðallynd'.

'Óþarfir prettir, held ég', sagði Jón hugsandi. 'Úr því Jasper Treverton lofaði að sjá um uppeldi þitt, mundi hann aldrei hafa fleygt þér aftur í fang eymdar og fátæktar. Nei, elskan mín, þegar hann var búinn að kynnast mannást þinni og sannleikselsku, gat hann ekki án þín verið'.

'Vesalings faðir minn hélt nú annað'.

'Góða mín, láttu ekki þessa skökku skoðun föður þíns varpa skugga á líf þitt. Ég, sem hefi þekt þau neyðarúrræði og þá kænsku, sem fátæktin getur komið manni til að beita, ég skil hann. Við skulum gera alt, sem við getum, til þess hann lifi vel og heiðarlega'.

27. KAPÍTULI.

Desrolles var sem annar maður, þegar hann fór burtu úr Manor House. Hann gekk teinréttur, hnakkakertur og djarfmannlegur eftir sandborna veginum, sem lá frá húsinu, raulandi nafnkunnugt nýtízkulag.

Það var hætt að snjóa, snjórinn lá nú eins og hvít rönd til beggja hliða vegarins. Tunglið var nýbúið að láta sjá sig fyrir ofan hálsbrúnina. Himininn var dökkblár og stjörnurnar skinu á honum hvert sem litið var. Þetta var fögur og tilbreytingarík sjón fyrir mann, sem átti heima í stórborg, og hefði eflaust glatt marga þeirra, en Desrolles var nú að hugsa um, hverja hagsmuni hann gæti dregið af því, að vita, að Jón Treverton og Jack Chicot voru einn og sami maður, og gaf því fegurð náttúrunnar engan gaum.

'Gott kvöld hr. Desrolles', sagði rödd bak við hann.

Hann hafði verið svo önnum kafinn við athuganir hagsmuna sinna, að hann heyrði ekki fótatakið á eftir sér, en sneri sér nú snögglega við og sá Eðvarð Clare.

Af því skuggsýnt var þá þekti hann ekki manninn, sem hann hafði fundið á Long Acre og talað við hér um bil í 10 mínútur fyrir ári liðnu.

'Það lítur út fyrir, að þér hafið gleymt mér', sagði Eðvarð vingjarnlega, 'við höfum þó sést áður; munið þér ekki eftir því, að við fundumst í Long Acre eitt sinn síðari hluta dags, og samtal okkar snerist um sambýlismann yðar, hr. Chicot?'

'Ég kannast við andlit yðar og rödd', sagði Desrolles hugsandi, 'já, þér eruð sami maðurinn, sem ég talaði við í nokkrar mínútur við veitingahúsið í Rose Tavern. Ég man, að við töluðum um Hazlehurst. Þér eigið líklega heima í þessu nágrenni?'

'Já, ég á hér heima, en mig furðar að sjá yður hér í jafn afviknu horni á aðfangadagskvöld jóla —'

'Ég er illgresi, sem flýtur niður eftir fljóti lífsins. Þér megið ekki undrast yfir, að sjá mig hvar sem er. Ég hefi enga akkeristaug til að landfesta mig í neinni höfn, engar skipakvíar aðrar en sjúkrahúsið, engan hvíldarstað annan en gröfina'.

'Mér þykir vænt um, að við höfum fundist', sagði Eðvarð, 'ég hefi nokkuð alvarlegt að segja yður. Getið þér ekki komið heim með mér og dvalið svo sem hálfa stund við glas af púnsi, meðan við tölum saman?'

Púns var nú enginn ginnandi drykkur fyrir konjaks-neytandann.

'Ég ætlaði mér að fara með næstu lest', sagði Desrolles og hugsaði sig um. 'En hvað getur það verið, sem þér hafið að segja mér?'

'Það er mjög áríðandi efni og getur ef til vill veitt yður talsverða peninga'.

'Uppástunga yðar vekur forvitni mína. Máske ég hætti við að ná í lestina, veðrið er kalt og ég hefi ferðast mikið í dag. Er hér greiðasöluhús, þar sem maður getur fengið þægilegt rúm?'

'Já, það er gott að gista í hótel 'Georg'. Komið þér nú heim með mér, klukkan er 15 mínútur eftir 9, og lestin fer kl. 10.30, svo þér munduð naumast ná henni, þó þér reynduð til þess'.

'Jæja, látum þá lestina fara, ég ætla að hlýða á það, sem þér hafið að segja'.

Þeir urðu nú samferða til prestssetursins, sem var hulið í myrkri, því hvorki prestshjónin né Celia voru komin heim.

Eðvarð lauk upp, gekk til herbergis síns, kveikti ljós og kveikti svo eld í ofninum, lauk þar næst upp litlum hornskáp, tók út úr honum flösku, tvö staup og sykurflát.

Ef að viskíið yðar er gott', sagði Desrolles, þá þurfið þér ekki að blanda það, — ég vil helzt drekka það hreint'.

Hann settist í ruggustól skáldsins rétt við ofninn og lét fara vel um sig.

'Þægilegt en lítið herbergi', sagði Desrolles og leit í kringum sig, 'mig furðar að þér skulið tala jafn fyrirlitlega um þorp, þar sem þér eigið eins þægilegt heimili og þetta'.

'Sníglinum líður vel í bobbanum sínum', sagði Eðvarð, 'en það er ekkert líf'.

'Nei, að lifa er að vera sumarfugl, sem viljalaust flyzt með vindinum hvert sem vera skal. Ég held samt, að kjör snígilsins séu betri.

'Fáið þér yður í staupinu', sagði Eðvarð og ýtti flöskunni til hans.

Desrolles fylti staup og drakk úr því í einum teig. 'Nýtt og óhreint', sagði hann ólundarlega. 'Nú, jæja, hr. — það er satt, þér gáfuð mér ekki nafnspjald yðar, þegar við fundumst síðast'.

'Nafn mitt er Clare'.

'Gott, hr. Clare, hér er ég. Ég frestaði ferð minni til þess að verða við ósk yðar. Hver er þessi merkilega frásögn, sem þér ætlið að segja mér?'

'Við skulum fyrst tala um stöðu yðar'.

'Afsakið', sagði Desrolles, stóð upp og tók hattinn sinn. 'Ég kom ekki hingað til þess að tala um hann. Ef þér hafið lagt gildru fyrir mig, þá komist þér að því, að þér hafið ekki valið yður þann réttan mann'.

'Góði herra, þér þurfið ekki að flýta yður svona mikið', sagði Eðvarð. 'Viðvíkjandi því, sem ég ætla að minnast á, neyðist ég til að tala um stöðu yðar gagnvart Láru og manni hennar, Jóni Treverton eða Jack Chicot'.

'Við hvað eigið þér?'

'Blátt áfram við að Jón Treverton og Jack Chicot er einn og sami maður. Ég veit og þér vitið, að hinn núverandi lávarður af Hazlehurst Manor er fyrverandi leiguliði frú Evitts'.

'Þér hljótið að vera brjálaður fyrst yður dettur slíkt í hug', svaraði Desrolles. Þeir eiga ekkert sameiginlegt'.

'Ef að maðurinn, sem ég sá tala við yður á Long Acre, var skrípamyndamálarinn Chicot, þá er Jón Treverton sá hinn sami'.

'Góði maður, augun hafa tælt yður. Þeir eru má ske líkir að hæð, líkamsbyggingu og hörundslit —'

'Já, ég sá andlit mannsins í skrifstofu blaðsins, og ég þori að sverja, að það var andlit Jóns Trevertons'.

Desrolles ypti öxlum. Sé þetta alt, sem þér hafið ætlað að segja mér, þá hefðuð þér gert réttara í, að láta mig fara með lestinni’.

‘Þér neitið því, að Jón Treverton og Jack Chicot sé sami maður?’

‘Hiklaust. Ég þekki þá báða. Að hæð, líkamsbygging og hörundslit svipar þeim saman, en að öðru leyti eru þeir ólíkir. Það er ekkert undarlegt, þó þér ruglið þeim saman, sem að eins hafið séð annan þeirra fá augnablik’.

‘Hvernig vitið þér, að ég hefi ekki séð Chicot oft?’

‘Af því, að ef þér hefðuð séð hann oftar en einu sinni, kæmi yður ekki til hugar, að álíta hann og Treverton vera einn og sama mann’.

Eðvarð sá nú, að hann gat ekki fræðst af þessum manni.

‘Ég býst við, að þér segið satt. Mér stendur líka á sama, að öðru leyti en því að ég vorkenni konu hans, ef hún væri gift öðrum eins þorpara og Jack Chicot’.

Desrolles hallaði sér aftur á bak og svaraði engu.

‘Hafið þér séð Jack síðan kona hans var myrt?’ spurði Eðvarð.

‘Nei, hann hefir enginn séð. Ég býst við að hann hafi gengið fram á einhverja af bryggjunum og drekt sér sömu nóttina’.

Þá hefði lík hans fundist og lögreglunni verið gjört aðvart’.

‘Þannig myndnð þér ekki tala, ef þér væruð kunnugur í London. Mesti fjöldi druknaðra manna finst í ánni Thems á hverri viku; mikill fjöldi óþektra líka liggja á líkhúsinu, sem enginn þekkir og eru jarðsett í kirkjugarði fátækrahússins án nafns. Lögreglan þekti ekki Jack Chicot og gat því ekki fengið líkhússverðinum neina lýsingu af honum. En að hann hafi drekt sér, efast ég ekki um’.

Haldið þér að hann hafi myrt konu sína?’

‘Ég hefi enga skoðun um það efni. Hvers vegna ætti ég að ætla vini mínum annað eins? En hann strauk og það mælir á móti sakleysi hans’.

‘Ef hann er lifandi skal ég gera alt, sem í mínu valdi stendur til að finna hann’, sagði Eðvarð með ákafa. Glæpurinn var ofsalegur, óverðskuldaður, ófyrirgefanlegur, og verði mér auðið að sanna að hann hafi framið hann, þá skal hegningin lenda á honum’.

‘Þér talið eins og í yður búi persónulegt hatur’, sagði Desrolles. Ég get skilið, að lögregluspæjararnir hati hann, af því þeir hafa verið hæddir fyrir sína árangurslausu leit, en hvers vegna þér, sem eigið svo gott og þægilegt heimili hér — skulið bera svo biturt —’

‘Ég hefi mínar ástæður’, svaraði Eðvarð.

‘Jæja, ég ætla að bjóða yður góða nótt. Það er orðið framorðið og ég býst við, að menn hátti tímanlega í hótelinu, sem þú mintist á. Hittumst heilir aftur. Það er satt, hr. Clare, þegar þér sögðuð mér nafn yðar áðan, gleymdi ég að spyrja, hvernig þér gátuð vitað mitt nafn’.

‘Ég sá það í blöðunum, þar sem sagt var frá réttarhaldinu um Chicot morðið’.

‘Það er satt. Ég sagði yður, að ég hefði verið sambýlismaður Jack Chicots. Því hafði ég gleymt. Góða nótt.

‘Ég býst við, að þér eigið enn heima í Cibber götunni?’

‘Nei, mér bauð við húsinu eftir þennan voðalega viðburð. Ég á að eins heima í Evrópu nú sem stendur, en næstu viku eða nokkru seinna verður mig að finna í París’.

‘Góða nótt’, Eðvarð. Ég ætla að fylgja yður ofan stigann og ljúka upp dyrunum. Fólk mitt er nú að líkindum komið heim, og þér viljið máske ekki mæta því’.

'Það skiftir mig engu', svaraði Desrolles drembilega.

Prestshjónin voru ekki komin, og Celia var kyr hjá Trevertons til þess að dvelja þar um jólin.

28. KAPÍTULI.

Að vera tíður gestur á heimili manns, borða mat hans og drekka víns hans, ríða hestum hans á veiðar og skjóta dýr hans, væri í ómentuðu mannfélagi ómögulegt að sameina við hatur til mansins. Þeir vildu hata að eins óvini sína og þá gesti, sem troða sér inn til þeirra.

Siðir mentaða fólksins eru alt aðrir. Hjá því eru konur og karlar, sem geyma hatur til annara, þó þeir hinir sömu séu vingjarnlegir við það og veiti þeim alt gott sem þeir geta. Þannig var hatri Eðvarðs varið, enda þótt Jón Treverton hefði aldrei móðgað hann. Eðvarð hafði þráð að giftast Láru og auðnum öllum, ekki Láru með 250 punda tekjur á ári. Hann hataði Jón Treverton af því honum hlotnaðist auðurinn og Lára. Það er ekki öfund, sagði Eðvarð við sjálfan sig, — nei, það er göfugt áform til að vernda Láru, sem knýr mig til að taka grímuna af Jóni, ef hann er Jack Chicot. Hafi hann verið giftur danskonunni Chicot, þá er gifting hans og Láru ógild og skilyrði erfðaskrárinnar ófullkomnuð og eignir Jaspers Trevertons fengnar með svikum.

Eðvarð áleit skyldu sína að opinbera þetta leyndarmál, og ásetti sér að gera það.

Þessi Desrolles var sjáanlega á valdi Jóns Trevertons, og neitun hans um það, að Jón og Jack væri sami maður, algerlega þýðingarlaus. En það hlyti að finnast fólk í Cibber-götunni, sem þekti Jack, ef það gæti fengið að sjá hann.

'Mig furðar að þið skulið ekki hafa látið taka mynd af ykkur síðan þið giftust', sagði Eðvarð einu sinni, þar sem hann sat við teborðið ásamt Celiu og Trevertons hjónunum um kvöldtíma í jólavikunni.

Jón var að blaða í ljósmyndabók, svo spurningin var eðlileg.

'Já, það er satt, Jón, ég má til að fá ljósmynd af þér', sagði Lára glaðlega. Um daginn bað lafði Baker mig um mynd af okkur. Hún sagðist eiga allmikið myndasafn.

'Nei, Lára', sagði Jón, ég vil ekki láta sólina taka mynd af hrukkum mínum til þess að hún geti sameinast myndasafni lafði Bakers'

'Viljið þér telja okkur trú um, að þér hafið aldrei látið taka mynd af yður?' sagði Eðvarð.

'Nei, það var tekin mynd af mér í Nadar fyrir mörgum árum síðan, þegar ég var ungur og gjálífur'.

'Ó, Jón, mér þætti vænt um að eiga mynd af þér frá þeim tímum', sagði Lára. Hvað er orðið af þeim myndum?'

'Það veit ég sannarlega ekki. Ég á enga þeirra eftir'.

'Nadar', endurtók Eðvarð. Þér eigið við ljósmyndara í París?'

'Já'.

'Eruð þér kunnugur í París?'

'Sérhver Englendingur, sem verið hefir þar í 14 daga, gæti sagt já við þessari spurningu', svaraði Jón. 'Ég þekki þar eina götu nokkurnveginn vel, og tvö eða þrjú matsöluhús'.

Meira var ekki talað um myndirnar. Eðvarð Clare fór til London daginn eftir.

Hann sagði föður sínum, að hann þyrfti að finna blaðritstjóra og semja við hann um ljóðagerð.

Á leiðinni til borgarinnar hugsaði Eðvarð eingöngu um áform sitt. Hann var svo mjög kvalinn af öfund, að myndin af gæfu Jóns Trevertons yfirgaf hann aldrei.

Þegar hann kom til London var farið að rökkva. Hann tók ferðatösku sína í hönd sér og gekk beina leið til Cibber-götunnar.

Fyrst gekk hann að húsi því, sem Chicot-morðið var framið í. Hann sá, að það leit betur út nú, en þá er hann sá það síðast, fáum dögum eftir að morðið var framið.

Á hurðinni var ný málmplata með nafninu: “Georg sáralæknir”. Þetta vakti hjá honum kvíða fyrir því að frú Evitt væri flutt úr húsinu, en þá varð honum litið á glugga, sem engin blæja hékk fyrir. Hann gekk þangað og leit inn, sér hann þá, hvar frú Evitt situr hálfsofandi við eldinn í matreiðsluvélinni.

Eðvarð gengur aftur að dyrunum, sér þar tvær klukkur og stóð á annari nafnið ‘Sáralæknir’, hinni “Húsið”. Hann gekk upp tröppuna og hringdi hinni síðari. Að litilli stundu liðinni kom frú Evitt til dyranna, sifjuð og gremjuleg.

Þegar hún sá herra Clare með töskuna í hendinni, glaðnaði yfir henni.

‘Hafið þér gott svefnherbergi til leigu á öðru lofti?’ spurði hann, því hann var hræddur við að sofa í því herberginu, sem morðið var framið í.

‘Á fyrsta lofti hefi ég auð herbergi, nýmáluð, falleg og hrein’, svaraði frú Evitt.

‘Ég vil heldur sofa á öðru lofti. Það var maður hér sem hét Desrolles, hvað er orðið af honum?’

‘Farinn til útlanda’, svaraði frúin. Ég held hann hafi erft peninga, því hann var í nýjum fötum með nýja ferðatösku, þegar hann fór, svo fjarska hreykinn'.

'Get ég fengið herbergi hans um nokkrar nætur? Ég er á ferðalagi og vil síður dvelja á hóteli'.

'Leigan er minni og enginn leyndardómur við þau herbergi', sagði húsfreyja. Þér skuluð fá Desrolles herbergi, herra minn, og við skulum ekki þræta um leiguna'.

'Ég vona, að herbergin séu hrein'.

'Hrein! ' hrópaði frú Evitt, gröm yfir spurningunni. 'enginn maður, sem hefir leigt herbergi hjá mér, mundi koma með slíka spurningu.

'Mig langar til að sjá svefnherbergið', sagði Eðvarð, 'setustofuna skeyti ég minna um, ég verð úti alla daga'.

'Ef þér viljið hinkra við á meðan ég sæki ljós, skal ég sýna yður bæði herbergin', sagði frúin. 'Ég býst við, að þér setjist að hér undir eins'.

'Já, ég kem beina leið utan af landi og hefi ekki annað með mér en ferðatöskuna. Ég get borgað leiguna fyrirfram, ef þér viljið'.

Peningar koma sér vel á þessum tímum, þar eð matarföng hafa hækkað í verði', svaraði frúin ísmeygilega. 'Ekki af því ég vantreysti ungum manni sem yður'.

'Peningar út í hönd eru beztu meðmælin', sagði Eðvarð. 'Hérna er eitt pund, ég vona að það sé nægilegt fyrir eina viku?'

'Og ofurlítil viðbót fyrir að bursta skóna yðar', sagði frú Evitt.

'Nú, jæja'.

'Og ofurlítið fyrir eldivið til matreiðslu'.

'Nei, ég þakka, ég ætla að borða dagverð hér. Ef þér viljið gefa mér te á morgnana, þá er það alt, sem ég þarf, og eldurinn, sem hitar yðar te, getur líka hitað mitt'.

'En dálitið fyrir þjónustuna?'

'Ég lofa engu, en ef þér látið vel fara um mig, þá skal ég ekki gleyma yður um leið og ég fer'.

Hún gekk nú inn og sótti ljós og fylgdi svo Eðvarð upp stigann.

Í ganginum fyrir neðan stigann uppi á efra lofti stóð frú Evitt kyr til að blása út mæðinni, en Eðvarð varð dauðhræddur, þegar hann nam staðar við svefnherbergisdyrnar þar.

'Er þetta herbergið, sem morðið var framið í?'

'Já, herra minn, en það er svo vel endurbætt, að enginn, sem sá það áður, mun þekkja það aftur'. Hún opnaði dyrnar og gekk inn og hann á eftir.

'Er það ekki þokkalegt og þægilegt?' spurði frúin.

'Er þetta litla herbergið, þar sem maður Chicots var vanur að vinna í?' spurði Eðvarð og benti á dyrnar.

'Já, en það fylgir ekki þessum herbergjum. Ég hefi leigt hr. Gerard það, sem geymir í því bækur sínar'.

'Hver er hr. Gerarð? Ó, það er líklega sáralæknirinn, sem býr niðri. Hve lengi hefir hann verið hér?'

Hann kom hér um bil mánuði eftir dauða frú Chicots. 'Ég ætla að byrja starf mitt sem óháður, frú Evitt', sagði hann. Ég verð að brjóta mér braut, og af því hér er þéttbýlt býst ég við góðri atvinnu hér, ef þér viljið leigja mér herbergin niðri með góðum kjörum. Það verður um langan tíma, svo það ætti að hafa áhrif á leiguverðið'.

'Nú, jæja, herra minn, ég leigði honum herbergin ódýrt'.

'Hefir hr. Gerarð heppnast að fá atvinnu?' spurði Eðvarð.

'Já, hann hefir marga sjúklinga að annast', svaraði frú Evitt. 'Milli kl. 9 og 10 á morgnana vinnur hann borgunarlaust fyrir mesta fjölda manna. Hann er mjög sparsamur, iðinn og reglubundinn maður. Honum var það fremur að þakka, heldur en hinum nafnkunna læknir, að frú Chicot batnaði eftir byltuna'.

'Einmitt það', sagði Eðvarð, 'svo hr. Gerarð þekti Chicot?'

'Já, ég hefi aldrei vitað nokkurn læknir leggja eins mikið á sig við að stunda sjúka, eins og hann gerði við Chicot, og það fyrir alls ekki neitt'.

'Aðdáanlegur maður', sagði Eðvarð.

Þau gengu upp á efra loft og Eðvarð leit á herbergin, og gerði sig ánægðan með þau.

'Ég þarf að fara að fá mér eitthvað að borða', sagði hann, 'og svo býst ég við að fara í leikhús. Ég vona, að þér getið léð mér útidyralykil'.

'Ég skal ljá yður lykilinn, sem Desrolles brúkaði', sagði frúin mildilega.

'Það skiftir engu, hvers lykill það er, ef hann að eins opnar dyrnar', sagði skáldið, stakk lyklinum í vasa sinn og fór, til þess að fá sér að borða á ódýru matsöluhúsi, og svo að fara þaðan á leikhús. Hann var kominn til London í ákveðnu augnamiði, en hann vildi um leið njóta eins mikillar skemtunar og unt var.

Eftir að hann heyrði Gerarð nefndan í sambandi við frú Chicot, vissi hann, að sá maður mundi geta hjálpað sér til að komast að raun um, hvort Jón Treverton og Jack Chicot væri ekki sami maður, og heimsótti hann því næsta morgun.

Gerarð sat að snæðingi, þegar Eðvarð kom inn til hans, en stóð strax upp og heilsaði honum kurteislega.

Frú Evitt sagði mér, að yður langaði til að finna mig', sagði hann, og benti honum á stól að setjast.

'Já, mig langar mikið til að tala við yður svo sem hálfa klukkustund'.

'Það er einmitt hálf klukkustund þangað til ég byrja á mínum daglegu störfum'.

Og svo spurði læknirinn: 'Ætlið þér að leita ráða til mín?'

'Nei, það sem ég ætla að segja yður, snertir alvarlegt efni, sem hvorki kemur yður við sem lækni, né mér persónulega. Þér þektuð Chicots?'

Gerarð varð hrifinn og horfði fast á Eðvarð.

'Já. Hvað er um þau? Þektuð þér þau? Ég sá yður aldrei hér meðan hún var veik. Máske þér hafið þekt þau í París?'

'Nei, ég hefi aldrei séð frú Chicot nema á leiksviðinu. En ég hugsa allmikið um, að finna morðingja hennar, — ekki vegna mín, heldur til þess að vernda persónu, sem ég virði mikið. Hafið þér séð Jack Chicot síðan morðið var framið?'

'Nei, ef ég hefði —'

Gerarð læknir þagnaði skyndilega og lauk ekki við setninguna.

'Ef þér hefðuð séð hann, þá hefðuð þér afhent lögreglunni hann. Ætluðuð þér ekki að segja það?'

'Eitthvað líkt því. Ég hefi ástæðu til að ætla, að hann hafi myrt hana, og þó er ástæðan bundin efa. Ef hann er morðinginn, því vakti hann þá alt fólkið í húsinu? Hann gat gengið rólegur burt og morðið hefði ekki orðið uppvíst fyr en mörgum stundum síðar?'

'Með því að vekja fólkið í húsinu gaf hann ástæðu til að ætla, að hann væri saklaus, þó flótti hans neiti því'.

'Þetta er alt dularfult leyndarmál', sagði Gerarð.

'Að eins leyndarmál fyrir þá, sem neita eðlilegri lausn gátunnar. Hann var maður, sem átti drykkfelda konu'.

'Já, vesalingurinn. Hann hefði getað látið hana drepa sig sjálfa með konjaksflöskunni. Lengi hefði hann ekki þurft að bíða eftir því'.

'Maður, sem var jafn þjáður og hann hlaut að örvænta. Setjum svo, að ég geti sannað yður, að hann hafði fylstu ástæðu til að losna við Chicot?'

'Sannið þér það, að hann hafði ástæðu til að fremja glæp'.

'Álitið þér, að sú sönnun verði næg til að sakfella hann?'

'Ég efast um það. Flótti hans og það, að ég fann rýting í farfaskrínunni hans, eru einu sannanirnar, sem vekja grun um hann, en tæplega nógar til þess að fá hann hengdan'.

'Látum það svo vera. Ég er ekki áfram um, að fá hann hengdan, en mér er ant um að frelsa þá konu, sem ég elskaði eitt sinn, og nú er kona hans, frá hugarkvölum og ótímabærum dauða. Jack Chicot er sami maður og Jón Treverton, núverandi eigandi að Manor House, — en til þess að geta sannað það, þarf ég að fá yður til að verða mér samferða þangað, til að fullvissa yður um, að ég hefi rétt fyrir mér. Ferðin skal ekki kosta yður neitt'.

'Ef ég á annað borð fer, kosta ég mig sjálfur', svaraði Gerarð, 'en til þess að verða við bón yðar, þarf ég að þekkja allar kringumstæður'.

Eðvarð sagði honum söguna eins og hann þekti hana, án þess að nefna nokkurt nafn.

'Ég viðurkenni, að málefnið lítur illa út fyrir hann', sagði Gerarð, 'en þó er eitt efasamt atriði í sögunni. Þér segið, að Chicot hafi gengið að eiga unga stúlku í janúar, en áður en frú Chicot var myrt, til þess að tryggja sér arfinn. Hafi hann viljað losna við konu sína til að ná í arfinn, hvers vegna deyddi hann þá ekki fyrri konu sína áður en hann giftist hinni síðari, í stað þess á eftir?'

'Hver getur þekt ástæður hans? Hann hefir máske hugsað, að hann gæti keypt konu sína til þess að gefa sig lausan, en þegar hún hefir neitað því, var ekkert annað úrræði en að myrða hana'.

'Ég skal verða yður samferða, mig langar til að sjá, hvernig þessu lyktar', sagði Gerarð eftir nokkra umhugsun.

Það var nú afráðið, að þeir yrðu samferða til Devonshire strax eftir nýárið, og átti Gerarð að dvelja á prestssetrinu, sem vinur Eðvarðs.

29. KAPÍTULI.

Áður en jólin voru enduð sagði læknirinn, að Jón Treverton væri heilbrigður orðinn, og hæfur til að taka þátt í veiðiför, sem halda átti á nýársdag. Það var í fyrsta sinni, að veiðiför átti sér stað á Manor House jörðinni síðan faðir Jasper Trevertons dó, sem var kappgjarn veiðimaður. Jasper var þar á móti enginn íþróttamaður.

En Jón Treverton hinn yngri, sem elskaði hesta og hunda, eins og Englendingum er tamt, áleit að nú ætti að vera eins og í gamla daga hjá hinum mikilhæfa afabróður sínum, sem alment var kallaður "hinn gamli Squire". Hann hafði keypt nokkra akhesta og veiðihest handa sjálfum sér, en arabiskan hest og klephest handa konu sinni, og Lára og hann höfðu riðið margar mílur um heiðina á góðviðrisdögum haustsins, til þess að búa sig undir hinar fyrirhuguðu veiðifarir á komandi vetri.

Láru þótti mjög vænt um sína hesta, en þrátt fyrir það, að hún var orðin vel æfð að sitja á hestbaki, vildi Jón, af varkárni, að hún fylgdist með þeim að eins nokkuð af veginum, og horfði svo á veiðiförina úr fjarlægð. Celia reið hesti föður síns, sem var bæði stór og feitur, en mjög rólegur og fótviss.

'Hvað er orðið af bróður þínum?' spurði Lára, þegar þær stóðu og biðu eftir að sjá veiðiatburðina. Ég hefi ekki séð hann síðan í barnaveizlunni'.

'Ó, hefi ég ekki sagt þér það? Hann er í London til að gera samninga um leikrit, sem hann á að semja fyrir eitt af stóru leikhúsunum. Mamma fékk bréf frá honum í dag, og hann kemur daginn á eftir morgundeginum. Með honum kemur kunningi hans frá London, sem ætlar að dvelja nokkra daga hjá okkur, ungur læknir, fríður sýnum, duglegur og ógiftur. Hvað segir þú um það, Lára?'

'Ég óska þér til hamingju, að hann er ógiftur. Þú verður að koma með hann til okkar'.

'En Eðvarð skrifar, að hann verði ekki nema tvo eða þrjá daga hjá okkur. Hann má ekki vanrækja störf sín. Kemur til þess, að anda að sér hreinu lofti'.

'Hvað heitir hann?'

'Það hefir Eðvarð ekki nefnt í bréfi sínu'.

'Þarna kemur hr. Sampson'.

Já, á hestinum, sem dregur vagn hans. Er [illegible] ekki undarlegt, Lára, að jafn mögur skepna geti [illegible]-að?'

Þetta var alt, sem Lára heyrði um gestinn, sem var væntanlegur til prestssetursins. En Celia var óróleg og hugsaði mikið um, hvernig gesturinn mundi vera.

'Ætli hann drekki te?' hugsaði hún, þegar hún var að skreyta herbergi bróður síns, 'og ætli ég megi drekka te ásamt þeim?'

Klukkan 7 var vænst eftir þeim frá járnbrautarstöðinni, og nú sló hún einmitt sjö.

'Sjö', hrópaði hún, 'og hárið mitt er svona og svona'.

'Hún þaut inn í herbergi sitt, kveikti ljós og greip handspegil til þess að geta séð, hvernig hrokkna hárið hennar klæddi hana.

'Er það ekki ágætt, að vera útbúin með hrokkið hár og rauðar varir af náttúrunnar hendi?' sagði hún við sjálfa sig.

Hún klæddist fallegasta kjólnum sínum til virðingar fyrir gestinn. Það var dökkgrænn, franskur merínóskjóll. Liturinn átti vel við hörundslit hennar og kjóllinn fór henni ágætlega vel.

Teborð með mörgum ágætum matartegundum beið gestanna í borðstofunni, en presturinn, sem vanur var að borða kl. 6½ á slaginu, var ekki vel ánægður.

'Hvers vegna geta þessir ungu menn ekki komið á vanalegum matmálstíma?' sagði hann gramur.

'Af því engin lest kemur um það leyti, pabbi', svaraði Celia, 'en borðið er sérlega aðgengilegt'.

Augnabliki síðar heyrðist vagnskrölt úti, og séra Clare með dóttur sinni gekk út til að mæta gestunum, en frúin, sem hafði sofnað við arineldinn, opnaði augun alt í einu, og fór að hugsa um, hvort þetta væri morgun eða kveld.

Hvernig leit maðurinn út, sem Celia festi auga á í ganginum, þar sem hún stóð bak við öxl föður síns? Hann var ekki af þeirri tegund ungra manna, sem hún hafði búist við að sjá, og þó geðjaðist henni að framkomu hans. Það var hár og herðabreiður maður, alvarlegur á svip og fölur í andliti, svart hár og skegg, dökkgrá augu með gáfulegt útlit undir svörtu augabrúnunum.

'En sú hugmynd, að kalla þenna alvarlega mann fríðan sýnum', hugsaði hún meðan hún og faðir hennar þrýstu hvor annars hendi, en þegar hann rétt á eftir brosti, varð hún að viðurkenna, að bros hans var fagurt.

'Þið hljótið að vera svangir', sagði presturinn, 'ef þið hafið engan dagverð borðað á leiðinni'.

'Borðað á leiðinni', endurtók Eðvarð, 'nei, við höfum að eins drukkið sodavatn og ferðast með 3. vagnröð'.

'Vesalings mennirnir', sagði Celia hluttekningarlega, 'en ég gleðst samt yfir því, að þá geðjast ykkur því betur að teinu'.

Þau gengu nú öll að borðinu og neyttu matarins með ánægju. Prestinum þótti góð skemtun að tala við Gerarð og Celie ekki síður.

Gerarð var að sínu leyti mjög ánægður. Það var mjög langt síðan, að hann hafði verið í jafn góðum félagsskap Hann hafði átt góða móður, en eyðslusaman og skeytingarlausan föður. Á æskuárum sínum stundaði hann nám við skozkan háskóla, og þegar hann var að ná fullorðins árunum, dó móðir hans, sem búin var að vera ekkja í tvö ár. Alt í einu stóð þessi ungi maður einmana í hinum kalda og kærulausa heimi.

Hann byrjaði baráttu lífsins með þeim ásetningi, að vinna sigur, og af því hann var viljasterkur maður og vel gáfaður, hafði honum tekist það til þessa.

Þetta kveld hætti hann að hugsa um stöðu sína, og tók með ánægju á móti heimilisgleðinni og góðum félagsskap.

'Ég held við förum ekki inn í daglegu stofuna í kveld', sagði prestur. 'Ég tel víst, að þar sé ekki eins notalegt og hlýtt eins og hér'.

Kona hans sagði, 'að þar væri ekki eins hlýtt og hér'.

'Ef ungu mennirnir vilja reykja, þá geta þeir farið upp í herbergi Teds', sagði prestur.

Gerarð kvaðst ekki vilja reykja, sér liði vel, þar sem hann væri. Svo fór presturinn að spyrja hann um eitt og annað viðvíkjandi námi hans, og um ýmsa nafnkunna menn í höfuðborginni. Gerarð svaraði öllum spurningum prests mjög greinilega, og Celia, sem sat út í horni, varð að viðurkenna, að hann væri fallegur maður, þegar samtalið fjörgaði hann.

Af klæðnaði hans dró hún þá ályktun, að hann væri fátækur, fötin voru slitin og skórnir sterkir en ekki fagrir.

Það var nu síður en svo, að Celiu líkaði fátæktin, hún áleit hana vera mannkynsins kvöl, og henni var þvert um geð að heimsækja fátæklinga og umgangast þá. Samt sem áður geðjaðist henni vel að unga lækninum, þó sjáanlegt væri að hann væri fátækur.

30. KAPÍTULI.

Daginn eftir var sunnudagur. Georg Gerarð var snemma á fótum og gekk yfir heiðina sér til skemtunar fyrir morgunverðartímann. Þegar hann kom aftur, hitti hann Eðvarð úti reykjandi vindil.

'Þér eruð undarlegur maður, að vera á skemtigöngu um háveturinn', sagði Eðvarð. 'Mig langar til að tala við yður fáeinar mínútur áður en við göngum inn til að neyta morgunverðar. Seinna fáum við naumast tækifæri til þess.' Ég vildi helzt, að þér yrðuð samferða til kyrkjunnar, ef yður er það ekki gagnstætt geði'.

'Ég hafði hugsað mér að gera það. Ég vona að þér ætlið mig ekki vera kyrkju-hatara'.

'Menn vita aldrei um annars skoðanir í þeim efnum'.

'Ég var vanur að fylgja mömmu í kyrkju á hverjum sunnudagsmorgni, og það voru mínar skemtilegustu stundir. Þó ég ekki héldi af guðsþjónustunni hennar sjálfrar vegna, ætti mér að geðjast að henni af því hún minnir mig á móður mína'.

'Já, þegar maður missir móður sína á ungum aldri, hlýtur maður að sakna hennar sárt. En nú skal ég segja yður, hvers vegna ég vildi, að þér yrðuð samferða til kyrkjunnar. Ég er viss um, að Jón Treverton verður þar, svo yður gefst gott tækifæri til að athuga hann. Bekkurinn okkar er beint á móti Manor House bekknum, svo hann verður beint á móti yður'.

'Gott', svaraði Gerarð, 'ef þessi Jón Treverton er einn og sami maður og Chicot, þá þekki ég hann'.

Celia var hin kátasta meðan morgunverðurinn stóð yfir, og veitti kaffi og te með afburða yndi. Svo gekk hún við hliðina á Gerard til kyrkjunnar.

Prestsfólkið var með þeim fyrstu, sem kom til kyrkjunnar. Heldra fólkið kom seinna. Hr. Sampson með systur sinni, lafði Barker, Pugsleys, járnvörusali frá Beechhampton, frú Daracott kona stærsta landeigandans í héraðinu og seinast Jón Treverton og kona hans.

Tveim mínútum eftir, að þeir síðustu komu inn, var sunginn nýárssálmur, og svo byrjaði guðsþjónustan.

'Maðurinn er mjög umbreyttur', sagði Georg Gerarð við sjálfan sig, þegar hann stóð gagnvart Jóni Treverton, 'en hann er maðurinn, sem ég þekti frá Cibber-götunni og enginn annar'.

Já, það var Jack Chicot. 'En ánægjan hafði gefið andliti hans fegurri og hreinni svip, augun höfðu öðlast æskunnar fjör og gljáa og kinnarnar voru holdmeiri.

Leit hann út eins og morðingi? Leit hann út fyrir að vera þjáður af samvizkubiti? Alls ekki. Hann leit út fyrir að hafa hreina samvizku og saklaust hjarta.

Við hlið hans sat kona hans, og Georg Gerarð athugaði hana nákvæmlega. Hve ástríkt og vongott andlit, geislandi af sakleysi og ánægju! Var það þessi saklausa persóna, sem átti að eyðileggjast með þekkingunni á prettum manns síns? Átti að hegna Jóni Treverton til þess að sprengja hjarta hennar?

Eðvarð hafði sagt, að til þess að vernda hana vildi hann vita sannleikann um Jón Treverton.

Georg Gerarð athugaði Jón Treverton öðru hvoru um messutímann, en varð ekki annars var en rólegrar ánægju. Hugsunin um skort á ábyrgð hjá þeim manni, sem hafði verið giftur Chicot, gramdist Gerarð.

'Hefði Chocot verið konan mín, þá hefði mér fallið afar-sárt, hvernig hún misti lífið, þrátt fyrir lægingu hennar. En hefði hún verið kona mín, þá hefði hún aldrei fallið svona djúpt. Ég hefði gert það að lífsstarfi mínu, að bjarga henni'.

Þannig hugsaði þessi maður, sem hafði elskað hina sálarlausu konu svo innilega heitt, og sem aldrei hafði skilið auðnina í anda hennar eða hjarta.

Einu sinni leit Jón Treverton yfir á bekkinn, þar sem Gerarð sat, og sá Gerarð strax að hann þekti sig.

'Hvað ætli hann geri, ef við finnumst strax?' hugsaði Gerarð. 'Hann lætur líklega, sem hann þekki mig ekki'.

Þeir mættust, því um leið og þeir komu út úr kyrkjunni nam Lára staðar til að tala við frú Clare og Celiu. Eðvarð og vinur hans voru rétt á eftir.

'Er þetta maðurinn?' hvíslaði Eðvarð.

'Já', svaraði Gerarð.

þau urðu samferða út að hliðinu og námu þar staðar. Lára vildi, að fólkið í prestshúsinu kæmi heim til sín og borðaði þar, en frú Clare afþakkaði, en sagði að systkinin gætu gert eins og þau vildu.

Celia leit á bróður sinn, sem með aðvarandi augnaráði sagði henni að segja nei.

'Ég held við verðum að fara heim', sagði hún, 'pabbi vill helzt, að við séum heima á sunnudögum'.

Svo ýtti hún við bróður sínum með olnboganum. 'þú hefir ekki gert Gerarð kunnugan Trevertons-hjónunum', sagði hún.

'það er satt. Hr. Gerarð, frú Treverton, herra Treverton'.

Hr. Gerarð og ég höfum fundist áður, og það undir kringumstæðum, sem gerðu mig honum mjög þakklátan', sagði Jón og rétti honum hendina.

Georg tók ofan hattinn, en virtist ekki sjá hendina, sem honum var rétt. þessi óvænta, hreinskilnislega framkoma gerði hann hissa.

þetta var djörf framkoma, ef maðurinn var sekur, en reynslan hafði kent Gerard, að þeir seku eru oftast djarfir.

'Mig langar til að tala við yður svo sem tíu mínútur, hr. Gerarð', sagði Treverton. 'Viljið þér verða mér samferða?'

'Við getum orðið samferða til Manor House', sagði Celia. 'Við þurfum ekki að koma heim fyr en klukkan tvö, þurfum við þess, mamma?'

'Nei, góða mín, en vertu stundviss', sagði móðir hennar. 'Ég ætla að kveðja, góða Lára'.

Meðan Lára var að kveðja prestskonuna, gengu þeir Gerarð og Treverton af stað á undan systkinunum.

'Heimurinn er miklu minni, en ég hélt hann vera', sagði Treverton, 'annars hefðum við naumast fundist aftur í þessum afkima'.

Gerarð sagði ekkert.

'Urðuð þér ekki hissa, að finna mig í jafn breyttri stöðu?' sagði Treverton eftir nokkra þögn.

'Jú, ég varð mjög hissa'.

'Ég verð að skora á tilfinningar yðar og drengskap. Kona mín veit ekkert um mína liðnu æfi annað en það, að ég hagaði mér heimskulega. Þér vitið vel, hver niðrun hið fyrra hjónaband var fyrir mig. Ég vil ekki tala illa um hina framliðnu —'.

'Ég bið yður að gera það ekki', sagði Gerarð.

'En ég verð að tala greinilega. Þegar þér kyntust mér, var ég afar ógæfusamur. Marga nótt stóð ég á einhverri brúnni og hugsaði, að það bezta, sem ég gæti gert, væri að steypa mér í ána. Forsjónin hjó sundur fjöturinn fyrir mig — á voðalegan hátt, en ég var laus. Forlögin hafa verið mér góð, konan mín er elskuleg og eðallynd. Að opinbera henni mína liðnu æfi, væri að særa hana ósegjanlega mikið. Þess vegna bið ég yður, sem göfugmenni, að geyma leyndarmál mitt, og vægja henni og mér'.

'Og yður', sagði Gerarð í beiskum róm. 'Já, það er án efa um yður, sem þér hugsið, þegar þér biðjið mig að vera þöglan og vægja ykkur. Höfðuð þér meðaumkun og vægð með vesalings konunni yðar, sem elskaði yður þrátt fyrir niðrun sína? Og að því er leyndarmálið snertir, þá er það ekkert leyndarmál. Hr. Clare, sonur prestsins, veit eins vel og ég, að Jack Chicot og Jón Treverton er einn og sami maður'.

'Eðvarð Clare veit það?'

'Já'.

Síðan nær?'

'Síðan í morgun veit hann það áreiðanlega. — Áður grunaði hann það, en ég fullvissaði hann um það'.

'Mér þykir það slæmt', sagði Treverton eftir nokkra þögn. 'Það gerir mér mikið ilt. Ég hélt, að sá hluti lífs míns væri með öllu gleymdur. Það er mjög hart fyrir mig, en ennþá harðara fyrir konu mína'.

'Það eru til andar, sem ekki verða svæfðir, og ég held að vofa myrtrar konu sé af þeirri tegund'.

'Eðvarð Clare er ekki vinur minn', sagði Treverton, sem naumast mun hafa tekið eftir orðum Gerarðs. 'Hann gerir eins mikið ilt og hann getur með þessari þekkingu sini. Hann segir konu minni frá þessu'.

'Gæti hann ekki gert eitthvað verra?'

'Hvað ætti það að vera?'

'En ef hann segði nú lögreglunni, hvar morðingja Chicots væri að finna?'

'Guð minn góður!' sagði Treverton og sneri sér að Gerarð með skelfingu. Þér getið þó ekki ætlað mér það?'

'Því ver geri ég það'.

'Og af hvaða ástæðum?'

'Af því þér flúðuð burt úr húsinu nóttina, sem hún var myrt. Fló[illegible] orsakaði sterkan grun gegn yður. Það hljótið [illegible] að hafa vitað, þegar þér flúðuð'.

'Ég hefði líklega átt að vita það, en aðalhugsun mín var, að komast burt frá þessum fjötrum, sem ég var bundinn. Hún hafði dáið fyrir nokkrum stundum, þegar ég varð var við glæpinn. Hvaða gagn var í því fyrir mig, að vera kyr? Vera til staðar við yfirheyrslu, þar sem æfisaga mín hefði opinberast fyrir öllum skúmum í konungsríkinu, þangað til ég, Jón Treverton, sami maður og Chicot, stóð frammi fyrir heiminum svo svívirtur, að engin saklaus stúlka hefði viljað vita af mér sem manni sínum. Til hvaða gagns fyrir mig, eða vesalings dánu konuna, eða fyrir mannfélagið gat yfirheyrslan verið?

'Til þess gagns, að sakleysi yðar — ef þér eruð saklaus — hefði sannast. Nú eru öll atvik á móti yður'.

'Hvernig gat ég sannað sakleysi mitt? Ég gat enga aðra sönnun gefið lögreglunni en yður — drengskapar-orð mitt — fyrir því, að ég hefi aldrei lyft hendi minni gegn konunni, þrátt fyrir beiskyrði, sem okkur fóru á milli. Ég reyndi að frelsa hana, því ég elskaði hana einu sinni. Nei, hr. Gerarð, ég er enginn grimdarseggur. Þegar ég horfði á Desrolles og konurnar þessa nótt, kom mér til hugar, að ég yrði máske álitinn morðinginn, og yrði því yfirheyrður og líf mitt opinberað, ef ég yrði kyr, — en ef ég flýði, losnaði ég ef til vill við alt þetta. Er ég mjög ásakandi, þó ég reyndi að nota þenna möguleika, og yfirgefa hið eldra líf mitt?'

'Engin manneskja getur yfirgefið líf sitt á þann hátt', sagði Gerarð. 'Ef þér eruð saklaus, þykir mér það slæmt yðar vegna, og ennþá lakara vegna konu yðar'.

'Já, þér hafið ástæðuu til að vera hryggur hennar vegna', sagði Treverton með þögulli sorg, sem hafði áhrif á þenna mann, er hélt hann vera sekan. 'Guð hjálpi henni, við höfum verið svo gæfurík. En ef Eðvarð Clare heldur okkar láni í sinni hendi, þá er friðurinn horfinn'.

Þeir voru nú komnir að Manor House og biðu þar þegjandi. Lára og Celia töluðu fjörlega saman, en Eðvarð gekk þögull og hugsandi á eftir þeim.

Jón Treverton rétti Celiu hendi sína, en kvaddi Eðvarð fremur styttingslega.

'Verið þér sælir, hr. Gerarð', sagði hann með kaldri kurteisi. 'Komdu, Lara, ef að Celia ætlar heim til dagverðar megum við ekki tefja fyrir henni'.

'Skyldan ræður yfir tilhneigingunni', sagði Celia hlæjandi. 'En hvað þér virðist djúpt hugsandi, hr. Gerarð', sagði hún. 'Eru nokkur sérstök veikindi í sjúklingum yðar í London, sem vekja hjá yður óróa?'

'Ég hefi marga alvarlega veika menn í minni umsjón, ungfrú Clare, en ég var ekki að hugsa um þá núna', sagði hann brosandi. 'Flestir sjúklingar minir þjást af ólæknandi veiki'.

'Vesalings fólkið! Er það landfarsótt?'

'Nei, það er viðloðandi sýki: Fátækt'.

'Aumingjarnir! Þá kenni ég í brjósti um þá. — Eg hefi sjálf fundið til fátæktar við og við'.

'Er það skoðun yðar, ungfrú, að hefðarmær, sem á heima hjá foreldrum sínum og fær alt, sem hún þarf, beri fult skyn á þýðingu orðsins fátækt?'

'Já, það er álit mitt, hr. Gerarð, en þér byggið á röngum grundvelli. Ungar stúlkur, sem eru hjá foreldrum sinum, fá ekki ávalt alt, sem þær þurfa. Eg hefi sjálf reynt, hvað það er að vanta sexhnepta glófa, og geta ekki fengið þá'.

'Þér hafið aldrei reynt, hvernig er að vanta brauð?'

'Mér fellur ekki vel að borða brauð', svaraði Celia.

'Ó, ungfrú Clare, þegar ég var stúdent við Mareschal háskólann í Aberdeen, sá ég oft unga og horaða menn ganga um göturnar, sem hefðu þakksamlega þegið, að borða brauð, þó ekki væri það sem bezt bakað. Þegar skozkir prestar senda sonu sína á háskóla, geta þeir ekki ávalt gefið þeim svo mikla peninga, að þeir geti fengið sér dagverð á hverjum degi. Drengirnir verða oft að láta sér nægja súpu kvölds og morgna'.

'Aumingja drengirnir', sagði Celia. Ég er hrædd um, að Eðvarð eyði eins miklum peningum fyrir glófa og vindla, eins og skozkur unglingur mundi komast af með við háskóla, en svo er hann nú skáld'.

'Þurfa skáld endilega að vera eyðsluseggir?'

'Ég veit ekki, en þau virðast hafa tilhneigingu til þess. Hugsanir þeirra eru í skýjunum, en skeyta ekkert um viðskifti daglega lífsins'.

Þau gengu þegjandi stundarkorn.

'Það var heimska af mér, með mínu lundarlagi, að dást að stúlku eins og hún er', hugsaði Gerarð, 'en ég má þó skemta mér með henni'.

Augnabliki síðar kom Eðvarð til hans og þreif í handlegg hans.

'Nú', sagði hann, 'hvað átti sér stað milli ykkar Trevertons?'

'All-mikið og þó lítið. Ég vorkenni honum'.

'Þér haldið þá, að hann hafi ekki myrt konu sína?'

'Ég veit ekki. Það er hulinn leyndardómur. Ég vil ráða yður til, að láta málið afskiftalaust. — Hvað gagn hafið þér af, að gera konu hans ógæfusama? Ef hann er sekur, kemur hegningin fyr eða síðar. Ef hann er saklaus, verður ónotalegt fyrir yður, að hafa ofsótt hann'.

'Haldið þér, að ég sé slíkur heigull, að ég vilji ekki láta yfirheyra hann? Ég, sem hefi elskað Láru og mist hana. Setjum svo, að hann væri ekki sekur um morðið, en þá er hann samt sekur um svik gegn konu sinni og umsjónarmönnum Jasper Trevertons eignanna. Hann hefir ekki meiri heimild til Manor House en ég. Gifting hans og Láru er engin gifting. Á ég að þegja, þegar ég veit þetta alt?'

‘Að opinbera það, sem þér vitið, mundi eyðileggja Láru og gera hana að betlara. Þannig breytir enginn vinur’.

Henni mundi sárna, en betla þyrfti hún ekki því hún hefir nokkrar árlegar tekjur út af fyrir sig’.

‘Og Manor House yrði selt og fyrir verð þess bygt sjúkrahús?’

‘Ákvörðunin í erfðaskrá Jasper Trevertons hljóðar svo, eða réttara skipar svo fyrir’.

‘Sem læknir ætti það að gleðja mig, en sem mann getur það ekki annað en hrygt mig, vegna frú Treverton. Hún virðist elska mann sinn’.

‘Já’, svaraði Eðvarð, ‘honum hefir tekist að tæla hana, en þegar hún fær að vita, að Jón og Jack er sami maðurinn, hverfur máske dýrðin’.

Gerarð svaraði engu. Hann skildi, að Eðvarð hataði Jón Treverton, og iðraðist eftir að hafa hjálpað honum.

Allan daginn var hann í þungu skapi að hugsa hugsa um Trevertons hjónin, svo hann gat ekki notið skemtunarinnar af samveru sinni með Celiu. Með morgunlestinni ætlaði hann til London, og þó presturinn byði honum að dvelja lengur, var það gagnslaust.

‘Ég má ekki vera lengur í burtu frá sjúklingum mínum. Þeir fáu af þeim, sem borga mér, mundu reiðast mér’, sagði hann.

‘En þér takið yður þó frí með köflum til að finna ættingja yðar?’ spurði frúin.

‘Nei, frú Clare, ég á enga ættingja. Ég er síðasta greinin á visnu tré’.

‘Það er sorglegt’, svaraði frúin og stundi.

Celia stundi líka og leit hluttekningarlega á Gerarð, og hluttekning í bláu augunum hennar Celiu var tilfinning, sem maður gat ekki fyrirlitið.

‘Ef þér viljið leyfa mér að koma aftur einhverntíma, þegar starf mitt hefir tekið þroska, viljið þér þá gefa mér nokkuð þægilegt að horfa á eftirleiðis?' spurði Gerarð.

'Það gleður okkur ávalt, að sjá yður, góði vinur', sagði presturinn innilega.

31. KAPÍTULI.

Þessi sunnudagur var sorgardagur fyrir Jón Treverton. Hann talaði ekkert á heimleiðinni, og Lára hugsaði mikið um, hvernig á því stæði, að hann var svo þunglyndur og breyttur.

'Það er mér ógæfa', hugsaði hún. 'Ég er að eins að hálfu leyti kona hans meðan ég veit ekkert um hans gömlu sorgir'.

Hún spurði hann einskis, en gekk þegjandi við hlið hans yfir skemtigarðinn, þar sem fuglarnir flugu frá einu tré til annars.

'Ég kem ekki inn til dagverðar, góða mín', sagði Jón, þegar þau komu að húsdyrunum. 'Ég er ofurlítið vesall og held að mér skáni við að hvíla mig ögn'.

'Á ég að koma og lesa fyrir þig þangað til þú sofnar?'

'Nei, góða. Það er bezt ég sé einsamall'.

'Ó, Jón, hvers vegna ertu ekki opinskár við mig? sagði hún í biðjandi róm. 'Ég veit, að eitthvað þjáir huga þinn, hvers vegna treysturðu mér ekki?'

'Ekki ennþá, góða mín. Þú færð bráðlega að vita alt um mig, það er ég viss um'.

'Heldurðu, að nokkuð geti breytt mér, hvað helzt sem ég fæ að heyra um þig?' spurði hún í klökkum bænarróm. 'Hefi ég ekki treyst þér og elskað þig í blindni?'

'Jú, hugsunarlaust. En ég hræðist þá reynslu, sem þú verður að þola, þegar þú færð að vita alt'.

Hún horfði á hann nokkur augnablik þegjandi og reyndi að lesa hugsanir hans í andlitinu, og sagði svo mjög alvarlega:

'Jón, ef það er eitthvað, sem er niðrandi fyrir þig, er segja þarf, láttu mig þá heyra það af þínum eigin vörum, en ekki óvinar. Er ég svo harður dómari, að þú þurfir að óttast, að segja mér eins og er? Hefi ég ekki elskað þig og treyst þér? Getur þú efast um vilja minn til að afsaka og fyrirgefa, þó allir aðrir áfelli þig?'

'Nei', svaraði hann rösklega. 'Ég efast ekki um þig. Ég hefi þagað yfir leyndarmáli mínu til þess að forða þér frá þjáningu, því ég vissi, að þér mundi sárna, að vita hve djúpt ég var sokkinn, þangað til áhrif þín og ást lyftu mér upp úr djúpinu. En það lítur út fyrir, að þjáningin verði nú að koma. Saklaus og hrein eins og þú ert, vilja þó sumir ekki hlífa þér við þessari bitru þekkingu. Já, það er bezt, að þú heyrir sannleikann af mínum eigin vörum. Hve mjög, sem aðrir kunna að ýkja söguna síðar, skal ég þó segja þér sannleikann'.

Hann vafði handleggjum sínum um hana, og þau urðu samferða upp gamla, breiða stigann, sem lá upp að herbergi því, er Jasper Treverton hafði haft fyrir lestrarstofu. Þar var ekki hætt við, að þau yrðu trufluð. Jón flutti uppáhalds stól konu sinnar að ofninum og settist við hlið hennar, eins og þau höfðu setið kvöldið, sem Lára sagði manni sínum sögu Desrolles.

Litla stund sátu þau þegjandi. Jón var að hugsa um, hvernig bezt væri fyrir sig að byrja æfisögu sína.

‘Ó, Lára, ætli þú hatir mig, þegar þú hefir heyrt frásögnina um mitt liðna líf?’ sagði hann loksins. ‘Êg ætla ekki að hlífa mér. En á þessu augnabliki kvíði ég fyrir, að tala þau orð, sem ef til vill trufla gæfu okkar og skilja okkur að fyrir fult og alt. Þú skalt ráða forlögum okkar. Ef að þú, þegar þú hefir heyrt alt, hugsar sem svo: ‘Þessi maður er ekki verður ástar minnar’ — og ef að þú — sem þú máske vilt — skyldir snúa þér frá mér með hræðslu og viðbjóð, þá skal ég beygja höfuð mitt fyrir dómi þínum og hverfa úr þinni nálægð eilíflega’.

Kona hans sneri að honum óttaslegna og náföla andlitinu sínu.

‘Hvern glæp hefirðu framið, sem kemur þér til að hugsa, að ég vilji svifta þig ást minni?’ spurði hún skjálfandi.

‘Êg hefi engan glæp framið, Lára, en ég er grunaður um hinn versta glæp. Manstu eftir sögunni um manninn, sem öll blöðin þvældu svo mikið um fyrir næstum ári síðan, manninn, hvers kona var myrt, og sem Londonar-blöðin álitu vera morðingjann, — manninn Chicot, og að hvarf hans var eitt af mestu leyndarmálum ársins?’

‘Já’, svaraði hún og horfði undrandi á hann. — Hvað snertir sá maður þig?’

‘Êg er maðurinn’.

‘Þú? Þú, Jón Treverton?’

‘Êg, Jón Treverton, sami maður og Chicot’.

‘Maður dansmærinnar?’

‘Já, Lára, ég hefi tvisvar elskað á æfinni, fyrst þá konu, sem ekki hafði annað en fegurðina til að kveikja með ást hjá karlmönnunum, og svo þig, sem fegurðin á minstan þátt í, að hafa vakið og viðhaldið ást minni og aðdáun til þín. Êg skal segja þér sögu mína með fáum orðum. Ég byrjaði lífið í riddaraliðs sveit með litlar eignir í hlutabréfum, sem ég eyddi á fimm árum, án þess þó að vera mjög eyðslusamur, en ég átti góða hesta og umgekst aðallega heldri menn, og daginn, sem ég var gerður að liðsforingja, var ég peningalaus. Það var ekki um annað að gera, en selja stöðu mína, og ég gerði það. Af því mér leiddist að dvelja úti á landi, fór ég yfir sundið, og ferðaðist um hinn fegurri helming Norðurálfunnar. Svo þegar ég var aftur orðinn peningalaus, var ég staddur í París og bjó í kvistherbergi í "Quarter latin", kyntist þar ýmsum mönnum og fékk mátulega mikla vinnu til að halda í mér lífinu. Ég gerði mér um það leyti þá von, að ég gæti unnið mér inn nafnfrægð, sem listamaður. Ég var starffús og framgjarn, vildi vinna mér inn auð og frægð, en ungu mennirnir, sem ég umgekst — blaðasnápar og vinnusnápar á leikhúsum — kendu mér annan lifnaðarhátt, svo öll eftirsókn eftir æðra takmarki hvarf úr huga mínum, og ég gerði mig ánægðan með, að eiga svo marga skildinga í vestisvasanum, að ég gæti keypt mér dagverð og klæðst órifinni treyju. Það var um þetta leyti, sem ég varð ástfanginn af Zaire Chicot, dansmær við leikhús, sem lögfræðingar og læknar aðallega sóttu til. Hún var hin fegursta stúlka, er ég hafði séð, og enginn hafði neitt að setja út á mannorð hennar. Hún var engin mentuð hefðarmeyja, en þekkingarskortur hennar og frjálsræði féll mér vel í geð hjá henni, en hefði hrint mér frá hverri enskri stúlku. Hún var af almúga ættum. Henni þótti vænt um mig og mér um hana, og við giftum okkur, án þess að hugsa hið minsta um ókomna tímann, og mjög lítið um nútímann. Af því að meira bar á henni en mér í mannheiminum, var ég kendur við hana og kallaður Chicot og seinna Jack Chicot. Okkur kom bærilega saman, þangað til hún fór að drekka, þá var úti um alt samkomulag. Ég reyndi að vernda hana frá þeim lesti, en gat ekki'.

Laura sat þegjandi við hlið hans og huldi andlitið í höndum sér.

'Ég hefi ekki meira að segja. Þegar ég sá þig fyrst og feldi ástarhug til þín, var ég eiginmaður Chicots. Ég hafði enga heimild til að nálgast þig, en gat ekki varist því. Þegar árið var nærri liðið frá dauða frænda míns, kom mér til hugar, að skeð gæti, að mér hepnaðist að halda í auðinn með því að giftast þér til málamynda, og svo, ef mér lánaðist að losna úr fjötrum mínum, að giftast aftur — eins og við líka gerðum'.

Hann þagnaði, en hjá Láru heyrðist þungur grátekki.

'Lára, getur þú kent í brjósti um mig og fyrirgefið mér? Í nafni guðs almáttugs bið ég þig að segja, að ég sé ekki að öllu leyti fyrirlitlegur í þínum augum'.

'Fyrirlitlegur, nei', sagði hún og sneri náföla, tárvota andlitinu að honum —, 'ekki fyrirlitlegur, í mínum augum gætir þú aldrei orðið það. En þú hefir breytt ranglega, svo ósegjanlega ranglega. — Hugsaðu þér, hverja hneisu þú hefir gert okkur báðum. Var auður Jasper Trevertons þess virði fyrir okkur, að þú skyldir gera þig sekan um svik, til þess að ég fengi hann?'

'Svik?'

'Já, skilurðu ekki, að hin fyrri gifting okkar, sem í rauninni var engin gifting, var svik og lævísi, svo að hvorugt okkar hefir neina heimtingu á eignum Jaspers Trevertons, og að þær tilheyra eingöngu sjúkrahúsinu? Við höfum enga heimild til að vera í þessu húsi, og við höfum ekkert annað að lifa af, en eignir mínar, en þær eru nægar fyrir okkur, Jón, ég er ekki hrædd við fátæktina, þegar ég er hjá þér.

En ég vil ekki vera hér við þessa skömm og þetta leyndarmál í huganum. Við verðum að gera þeim herrum Clare og Sampson aðvart undir eins, og segja þeim sannleikann'.

Maður hennar knéféll fyrir framan hana og leit gleðigeislandi augum upp til hennar.

'Elskan mín góða, þú hefir gert mig of gæfuríkan — þú fyrirlítur mig ekki, þú yfirgefur mig ekki. Fátæktina. Nei, hana hræðist ég ekki, Lára. Ég hefi að eins borið kvíðboga fyrir, að missa ást þína, og einungis af þeirri ástæðu hefi ég þagað til þessarar stundar'.

'Þú missir aldrei ást mína, góði vinur. Hún var gefin þér af frjálsum vilja og verður aldrei aftur tekin. En ef þú vilt hlotnast virðingu mína, verður þú að bæta úr þessu ranglæti þínu og breyta heiðarlega og djarflega'.

'Við skulum tala um þetta við hlutaðeigendur í kveld, og verða á undan Eðvarð Clare með það'.

'Hvað þá? Veit Eðvarð nokkuð um þetta?'

'Hann veit, að Chicot og ég erum sami maður'.

'Ó, þá skil ég vonda augnatillitið hans til þín kvöldið sem við höfðum fyrsta samsætið'.

Hana hrylti við að hugsa um það, að maður hennar var þessi Chicot, sem grunaður var um hið hryllilegasta morð.

'Ég er hrædd um, að Eðvarð sé leynilegur fjandmaður þinn', sagði hún eftir stutta þögn.

'Ég er viss um, að hann er það, og hann er að búa sig til að koma fram sem opinber óvinur minn. Þess vegna verður það sigur fyrir mig, að hefja upptökin og afsala mér öllum eignum Jasper Trevertons.

32. KAPÍTULI.

Prestinum var rétt sendibréf, þegar hann var nýseztur að dagverðarborðinu ásamt fjölskyldu sinni. Presturinn borðaði dagverð kl. 5 á sunnudögum, eyddi til þess klukkustund og svo 50 mínútna hvíld á eftir, áður en hann fór að heiman til að halda kveld-guðsþjónustuna.

'Frá Manor House', sagði stofuþernan. Það er beðið eftir svari'.

'Því er fólk að senda mér bréf um dagverðartímann?' sagði prestur. 'Frá Treverton? Hvað skrifar hann um?'

'Eðvarð Clare leit upp spyrjandi.

'Óskar að sjá mig eftir messu í kvöld — áríðandi málefni', sagði presturinn. 'Súsanna, segðu sendisveini hr. Trevertons, að ég skuli vera í Manor House fyrir kl. 9'.

Eðvarð varð hugsandi. Skal Jón Treverton ætla að tæla föður minn til að sjá í gegnum fingur við sig út úr erfðaskrársvikunum? hugsaði hann. Hann bar ekkert traust til hygginda eða staðfestu föður sins.

'Mér geðjast illa, að vera á ferð á kveldin í slíku veðri', sagði prestur, 'en Jón Treverton hefir eitthvað markvert að segja mér, og því verð ég að fara'.

Tom Sampson sat við ofninn og drakk te, þegar hann fékk einnig bréf frá Treverton sem bað hann að koma milli 8 og 9 um kveldið.

'Mér þykir slæmt, að ómaka yður í viðskiftaskyni á sunnudag, en málefnið þolir enga bið', skrifaði Jón.

'Hafa menn heyrt annað eins?' sagði Eliza, þegar bróðir hennar hafði lesið bréfið hátt.

Svo fór ungfrú Sampson að hugsa um, hvað það gæti verið, sem bróðir hennar ætti að gera á Manor House.

Á slaginu kl. hálfníu kom Sampson til Manor House og var vísað inn í bókhlöðuna, sem var langt en mjótt herbergi með þremur gluggum. Í miðju herberginu stóð borð með tveim ljósum, sem gerðu miðju þess bjarta, en til beggja enda var skuggsýnt. Eldur logaði í ofninum, og settist Sampson hjá honum og beið húsráðanda.

Eftir langa bið var dyr[illegible] lokið upp og inn kom séra Clare.

Þeir urðu báðir hissa yfir því, að hittast þarna, en sögðu þó hvor öðrum, hvernig á komu þeirra stæði.

'Það hlýtur að vera eitthvað markvert', sagði Clare.

'Eitthvað viðvíkjandi óðalinu', sagði Sampson, 'annars hefði hann ekki kallað okkur báða'.

Jón Treverton og kona hans komu bæði inn, þau voru föl og svipur Láru sýndi djúpa sorg.

'Hr. Clare, hr. Sampson, ég hefi sent boð eftir ykkur, þar eð þið eruð umsjónarmenn eftirlátinna eigna Jasper Trevertons, frænda míns', sagði Jón, þegar hann var búinn að biðja Sampson afsökunar á því, að láta hann bíða svo lengi og laga til sæti handa Láru við ofninn.

'Nafnið er ekki rétt', sagði Sampson, 'okkar afskifti, samkvæmt erfðaskránni, hættu, þegar þið giftust. Við höfum að eins umsjón með dánargjöfinni, sem Lára öðlaðist fyrir 16 árum, og hjúskaparskilmálunum, sem voru samdir, þegar giftingin átti sér stað'.

'Ég hefi sent boð eftir ykkur til að segja, að ég hefi framið svik gagnvart ykkur og þessari konu hérna', sagði Jón Treverton djarflega.

Hann ætlaði að halda áfram með sjálfsásökun sína, þegar dyrnar opnuðust og Trimmer nefndi Eðvarð Clare.

Ungi maðurinn gekk hvatlega inn í herbergið og leit ilskulega í kringum sig. Honum brá við að sjá Láru og Tom Sampson þar. Hafði ekki búist við öðrum en Jóni Treverton og föður sinum.

Treverton leit á þenna óboðna gest með ódulinni gremju.

'Þetta eru óvænt vonbrigði', sagði hann, 'en þegar ég segi yður, að við erum hér að afgjöra áríðandi málefni fyrir okkur fjögur í einni heild, eruð þér máske svo góður, að ganga inn í daglegu stofuna, og skemta yður þar, þar til við höfum lokið samtali okkar'.

'Ég kom hingað til að tala við frú Treverton. Ég hefi nokkuð að segja henni, sem hún er skyldug til að heyra og skal heyra, og það án undandráttar. Ég hefi komist eftir leyndarmáli, sem snertir hana og hennar velferð, og ég er hér til að segja henni frá því, henni einni. Síðar getur hún breytt samkvæmt því, og ég verð þá að haga mér samkvæmt ákvörðun hennar'.

'Ef leyndarmál yðar snertir mig, snertir það einnig manninn minn', sagði Lára, stóð upp og tók sér stöðu við hlið manns sins. 'Alt, sem snertir mína gæfu, snertir einnig hans. Máske yðar ímyndaða leyndarmál sé ekkert leyndarmál?'

'Við hvað eigið þér?' spurði Eðvarð hissa.

'Eruð þér kominn til að segja mér, að eiginmaður minn var eitt sinn þektur undir nafninu Chicot?'

'Já, það og margt annað', svaraði Eðvarð, gramur yfir því, að einhver hafði orðið á undan honum.

'Þér ætlið að segja mér, að hann sé grunaður um morð?'

'Mikið grunaður og með svo sterkum líkum, að alt yðar blinda traust þarf til að álita hann saklausan', sagði Eðvarð háðslega.

'Hann er ekki sekari um morð en ég', sagði Lára, 'hvaða líkur, sem á hann benda'.

'Og nú, hr. Clare, fyrst að þér sjáið að leyndarmál yðar er leyndarmál allra, og að kona mín þekkir alt, sem þér getið sagt henni um mig — — —'.

'Kona yðar', sagði Eðvarð háðslega, 'já, það er eins gott að kalla hana því nafni'.

'Hún er kona mín samkvæmt lögum lands og kirkju'.

'Þér áttuð aðra konu lifandi, þegar hún giftist yður, — nema þér hafið gifst aftur eftir dauða fyrri konu yðar — —'.

'Já, við vorum gift aftur'.

'Þá er fyrra hjónaband yðar með Láru ásetningsglæpur', sagði Eðvarð. 'Glæpurinn var tvíkvæni, sem lögin geta hegnt yður fyrir, og sviksemi er það, að látast uppfylla erfðaskrá frænda yðar, án þess að geta það löglega'.

'Hinkrið þér við, hr. Eðvarð Clare', sagði Sampson, sem nú var farinn að skilja, hvernig í öllu lá. 'Þér ímyndið yður meira, en þér getið sannað. Þér eruð of fljótfær. Hvaða sannanir hafið þér fyrir því, að fyrsta hjónaband skjólstæðings míns hafi verið löglegt? Hvaða sannanir hafið þér fyrir því, að hann hafi nokkru sinni gifst ungfrú Chicot?'

'Hans eigin viðurkenningu'.

'Skjólstæðingur minn viðurkennir ekkert', sagði Sampson með áherzlu.

'Hann viðurkennir alt, þegar hann segist hafa gifst ungfrú Malcolm eftir dauða Chicots. Ef hann hefði álitið fyrri giftingu sina gilda, var engin ástæða fyrir hann að giftast aftur'.

'Honum gat hafa skjátlað af of mikilli varkárni', sagði Sampson.

'Jón Treverton', sagði prestur, sem nú var farinn að skilja ásigkomulagið, — 'þetta er voðalegt. — Hvers vegna stendur sonur minn hér og ásakar yður? Hvað þýðir þetta?'

'Það þýðir það, að ég hefi gert mig sekan í rangindum', svaraði Treverton rólegur, 'og að ég er reiðubúinn, að bæta úr því eins vel og ég get. En ég vil ekki tala um þetta efni í nærveru sonar yðar. Hann hefir ruðst hér inn í kveld, sem opinber óvinur minn, og ég neita því, að hann hafi heimild til, að skifta sér af mínum málefnum'.

'Nei, það er satt, Eðvarð, það snertir þig ekki'.

'Snertir það mig ekki? Heldurðu að þessi herra hefði opinberað smán sina fyrir konu sinni og ykkur, ef það hefði ekki verið fyrir uppgötvun mína og nærveru Georg Gerarðs í kirkjunni í dag? Hann vissi þá, að læknirinn mundi þekkja sig og vita um hina síðustu framkomu sina undir nafninu Chicot. Annars hefði hann haldið áfram að lifa til dómsdags án nokkurs samvizkubits'.

Presturinn horfði hugsandi á son sinn. Gerði hann þetta með tilliti til sannleika og réttlætis, eða af hatri? Presturinn var miskunnsamur gagnvart öllum mönnum, nema lélegum matreiðslustúlkum, og gat því ekki ætlað syni sínum neitt ilt, og ekki heldur álitið, að Jón Treverton væri sekur um jafn vondan glæp.

'Ef þér viljið biðja son yðar að fara, getum við gert út um málefni okkar, án nokkurra sjónhverfinga eða ofsa, en á meðan hann er hér, verða varir mínar lokaðar'.

'Mig langar ekki til að vera hér lengur', svaraði

Eðvarð. ‘Ég vona, að frú Treverton viti, að ég er fús til að hjálpa henni, ef hún vill biðja um aðstoð mína’.

‘Ég veit, að þér eruð svarinn óvinur mannsins míns’, svaraði Lára með ískaldri fyrirlitningu, ‘það er alt, sem ég veit og skeyti um að vita um yður’.

‘Þetta voru hörð orð við gamlan vin, Lára’, sagði prestur, þegar Eðvarð gekk út.

‘Hefir hann ekki komið fram, sem miskunnarlaus óvinur mannsins míns?’ sagði Lára og lá við gráti.

‘Við skulum nú reyna að athuga málefnið’, sagði Sampson, settist við borðið og tók upp vasabókina sína. ‘‘Samkvæmt viðurkenningu yðar, hr. Treverton, áttuð þér aðra konu lifandi þann dag, sem þér giftust ungfrú Malcolm. Hafi gifting yðar með frönsku stúlkunni verið lögleg, þá er hin fyrri gifting yðar með ungfrú Malcolm ólögleg. Hin síðari gifting yðar oghennar verndar heiður konu yðar, en snertir ekki arfinn hið minsta, svo þér hafið engin umráð yfir honum’.

‘Ég er fús til, að sleppa öllu tilkalli til arfsins. Þegar ég gifti mig í fyrra skiftið, áleit ég það engin svik, — ég gerði það til þess, að Lára gæti fengið allar eignirnar, eins og ég vissi, að frændi minn hafði ætlast til, og þegar ég ánefndi henni þær með löglegum samningi, hafði ég enga vissu fyrir, að geta orðið eiginmaður hennar. Ég legg drengskap minn við því, að ég gerði þetta alt hennar vegna, án þess að hugsa um mína eigin lukku eða fremd’.

Lára hélt í hendi hans meðan hann talaði, og þrýsti hana, þegar hann hætti, svo hann vissi, að hún trúði sér.

‘Ef þér opinberið þetta atvik, þá gerið þér sjálfan yður og konu yðar að betlurum’, sagði Sampson.

‘Nei, við verðum ekki fátæk’, svaraði Lára. ‘Vextirnir af dánargjöf minni eru næstum þrjú hundruð pund, og það er nóg fyrir okkur. Er það ekki, Jón?'

'Ég gæti lifað ánægður á brauði og vatni í dimmu kvistherbergi, ef að þú værir hjá mér', sagði Jón lágt.

Presturinn gekk fram og aftur um gólfið, og var að hugsa um þetta alt saman, hve voðalegt það væri.

'Hvað segið þér um morðið á fyrri konu yðar, hr. Treverton?' spurði presturinn.

'Að ég veit ekki fremur en þér hver hefir deytt hana', svaraði Jón. 'Ég breytti heimskulega, máske ragmannlega, þegar ég yfirgaf húsið um nóttina, en ef þér gætuð skilið, hve óþolandi líf mitt var orðið, myndi yður ekki furða á því, þó ég vildi komast í burtu sem fyrst'.

'Við skulum heldur skoða málið frá umsýslulegri hlið', sagði Sampson. 'Við skulum ekki hlaupa á okkur með neitt, það verður alt of hægt, að afhenda eignirnar, hr. Treverton, og að viðurkenna tvíkvæni yðar. En áður en þér gerið slíkt, er bezt að vera viss í sinni sök. Þér giftust ungfrú Chicot í París?'

'Já, 18. maí '68. Mairen vígði okkur viðhafnarlaust'.

'Undir hvaða nafni voruð þér vígður?'.

'Undir mínu eigin nafni auðvitað. Það var ekki fyr en seinna, að ég var kendur við konu mína'.

'Þektu margir yður í París undir yðar eigin nafni?'

'Mjög fáir. Ég setti nafnið 'Jack' undir greinar þær og myndir, sem ég lét í blöðin. Ég var alment kallaður 'Jack', en eftir giftingu mína bættist 'Chicot' við'.

'Hve mikið þektuð þér af liðnu lífi konu yðar?'

'Mjög lítið annað en það, að hún var komin til

París frá Auray í Bretagne hér um bil fimm árum áður, en ég giftist henni, og að hún lifði heiðarlega'.

'En um líf hennar í Bretagne vitið þér ekkert?'

'Að eins það, sem hún sagði mér. Hún var dóttir fiskimanns, fædd og uppalin í fátækt. Hún var orðin þreytt á þessu baslaralífi, alveg tilbreytingarlausu, og fór til Parísar að leita gæfu sinnar, oftast gangandi. Hún var nærri mánuð á leiðinni'.

'Er þetta alt, sem þér vitið?'

'Já, alt'.

'Þér vitið þá ekki, hvort hún var óbundin og gat gifst yður á löglegan hátt?' sagði Sampson glaður mjög.

Sampson fékk hér um bil fimm hundruð pund árlega fyrir umsjón eignanna, og var ekki áfram um, að missa þau. Ef þeim yrði breytt í sjúkrahús, fengi hann ekkert.

'Það er einkennilegt, að líta á málið frá þessari hlið', sagði Treverton hugsandi.

'Það er sú eina rétta aðferð. Hvers vegna ætti maður að hraða sér til að viðurkenna sig sekan um glæp. Þér vitið ekki, nema Chicot hafi átt mann í Auray, og hafi flúið þaðan til að forðast ilsku hans. Það er voveiflegt fyrirtæki af ungri stúlku, að leggja upp í mánaðar-ferðalag, einsömul og ókunnug'.

'Hún var svo ung', sagði Treverton.

'Ekki of ung til að ganga í heimskulegt hjónaband'.

'Hvað ráðið þér mér til að gera?'

'Það skal ég segja yður á morgun, þegar ég er búinn að hugsa um málið, en ég get strax sagt yður, hvað þér eigið ekki að gera'.

'Og það er?'

'Að þér sleppið ekki eignunum fyr en þér og við, lögráðendur konu yðar, erum sannfærðir um, að þér hafið enga heimild til að halda þeim. Sem svaramaður frú Treverton viðvikjandi giftingarsamningnum verð ég að biðja yður, hr. Clare, að opinbera ekki það, sem við höfum fengið að vita í kvöld, og að biðja son yðar, að geyma sína þekkingu hjá sér'.

'Sonur minn getur enga ástæðu haft til, að vilja gera hr. Treverton eða konu hans neitt mein'.

'Auðvitað ekki', svaraði Sampson, 'og þó virtist mér hefnigirni birtast í framkomu hans í kvöld'.

'Hann mun hafa álitið Láru orðna fyrir rangindum, og hennar vegna hlutast til um þetta', svaraði prestur, 'og ég er á sömu skoðun. Lagalega hlið málsins heyrir yður til, hr. Sampson, en frá siðferðislegu sjónarmiði sé ég, að hr. Treverton hafi syndgað, sem ekki verður fyrirgefið nema með sannri iðrun. Góða nótt, Treverton. Góða nótt, Lára'.

Hann tók hana í faðm sinn og kysti hana. — 'Vertu hughraust, góða mín. Þín vegna óska ég, að maður þinn sleppi vel úr vandræðum sínum. Viltu ekki koma heim með mér og létta sorgir þínar með því að segja Celíu frá þeim?'

'Ég get ekki yfirgefið mann minn í þessu ásigkomulagi'. Hún leiddi prestinn til hliðar og sagði lágt: 'Hr. Clare, hugsið ekki ilt um manninn minn. Ég veit, að hann hefir látið undan freistingunni og syndgað. Hann kunni ekki að meta þenna órétt, sem hann gerði. Ég vona þér ætlið ekki, að hann hafi deytt konu sína?'

'Nei, góða mín', svaraði prestur ákveðinn. 'Fyrst og fremst er hann af göfugri ætt, sem ég virði mikils, og svo höfum við verið vinir síðasta missirið, og ég veit, að ef hann væri morðingi, þá hefði ég uppgötvað það. Nei, ég trúi því aldrei, að hann sé morðingi'.

'Guð blessi yður fyrir þessi orð', sagði Lára, um leið og presturinn fór.

'Ef að frú Treverton vill fara að hátta og hvíla sig eftir þessi umbrot, langar mig til að tala meira við hr. Treverton áður en ég fer heim', sagði Sampson, þegar dyrnar lokuðust á eftir presti.

Lára samþykti að ganga til hvílu og leit til manns síns með öruggu trausti og óbifandi ást, þegar hann fylgdi henni ofan stigann.

'Guð blessi þig og varðveiti þig, elskan mín', hvíslaði hann. 'Þú hefir sýnt mér leiðina út úr vandræðum mínum. Ég þoli alt, nema að missa ást þína'.

Hann gekk aftur inn til Sampsons, sem sat og var að skrifa í minnisbók sína.

'Nú erum við einir, Sampson. Hvað ætlið þér að segja mér?'

'Það er nú margt. Þér hafið komið yður í afar slæma klípu. Því leituðuð þér ekki ráða minna í byrjun? Hvaða gagn er fyrir mann að hafa lögmann og dylja hann allra sinna viðskifta?'

'Við skulum ekki tala um það nú', sagði Treverton. 'Ég leita ráða yðar fyrir ókomna tímann, en ekki ásakana fyrir þann liðna. Hvað á ég að gera?'

'Að fara héðan í kveld til Exeter brautarstöðvanna. Þangað eru þrjátíu mílur og þér getið náð lestinni þar í fyrramálið á góðum hesti'.

'Án efa. En hvað gagnar það?'

'Þér verðið horfnir úr augsýn áður en hægt er að láta yður í varðhald fyrir grun um konumorð'.

'Hver ætti að láta mig í varðhald?'

'Eðvarð Clare hefir ilt í hyggju. Sé hann ekki búinn að aðvara lögregluna, getið þér reitt yður á, að hann gerir það tafarlaust'.

'Látum hann gera það', sagði Treverton. 'Ef hann gerir það, verð ég að bíða forlaga minna. Ég flúði einu sinni, og það er stærsta glappaskotið, sem ég hefi gert, og ég ætla ekki í annað sinn að steypa mér í sömu vandræðin. Ef ég verð látinn í varðhald og sakaður um morð, getur skeð að það verði til þess, að leiða sannleikann í ljós'.

'Þetta er líklega satt. Alt, sem líkist flótta, styrkir gruninn um yður, en samt vil ég ráða yður til að fara til Frakklands undandráttarlaust, og komast eftir, hvort hún hafi ekki átt mann lifandi, þegar hún giftist yður —'

'Því eruð þer altaf að minnast á þetta?' spurði Treverton óþolinmóðlega.

'Af því það er það eina, sem getur frelsað eignir yðar'.

'Ég hefi enga von um slíka giftingu'.

'Viljið þér fara til Auray og rannsaka æfisögu konu yðar og taka mig með yður?

'Ég hefi ekkert að athuga við það. Maður, sem er að drukna, grípur hvaða strá sem er. Það get ég líka gert'.

'Þá skulum við fara með fyrstu lest á morgun, svo allir sjái. Þér skuluð segja, að þér ætlið til Parísar í viðskiftaerindum, og ef Eðvarð gerir lögreglunni aðvart um ferð okkar, býst ég við að henni verði erfitt að ná okkur'.

'Já, ég vil fara til Auray', sagði Treverton hugsandi. 'Máske lykillinn að dauða hennar liggi í liðnum æfitíma hennar. Hefnd hlýtur að hafa verið orsökin til morðsins. Hvern gat hún hafa móðgað svo stórkostlega, að ekkert annað en dauði hennar gæti sefað reiði hans?'

'Hvern annan en eiginmann eða elskhuga?' sagði Sampson.

'Samt sem áður vorum við tvö ár í París án þess nokkur áreitti okkur'.

'Maðurinn eða elskandi hennar gat verið í fjarlægð, fyrir vestan hafið, máske verið sjómaður. Auray er hafnarstaður, er það ekki?'

'Jú'.

Þeir komu sér saman um, að fara til Exeter með 7-lestinni frá Beechhampton, ná hraðlestinni, sem fer frá Exeter til Southhampton, og frá Southhampton til St. Malo og Auray var fárra stunda ferð. Þeir gátu komisttil Auray eins fljótt og til Parísar.

33. KAPÍTULI.

Það var miðnætti, þegar Jón Treverton gekk til starfsstofu sinnar. Þar var ljós og nægur eldur í ofni, því það var vani hans, að vaka á kvöldin við lestur og skriftir. Nú var hann ekki í því skapi, að hann gæti sofnað. Hann ýtti blæjunni til hliðar, sem aðskildi herbergin, og leit inn í svefnherbergið. Lára hafði sofnað grátandi. Jón gekk til hennar og kysti tárvotu kinnina og sneri sér frá henni andvarpandi.

'Syndir mínar hafa kvalið þig sárt, góða mín', hugsaði hann, þegar hann gekk aftur inn í hitt herbergið og settist við ofninn til að hugsa um stöðu sína í þessum vandræðum.

Um svefn var ekki að tala. Hann gat að eins setið og horft í eldinn og hugsað um liðna æfi sína.

Án þess að hugsa hið minsta um ókomna tímann, hafði hann gifst þessari stúlku, sem hann að eins elskaði lauslega, og þekti mjög lítið liðna æfi hennar. Hann reyndi að endurkalla í huga sinn það, sem þessi kona hafði sagt honum um barnæsku sína og þroskaskeið sitt, en hann mundi að eins, að hún hafði verið þögul um liðna tímann. Að eins einu sinni, eitt sunnudagskveld, er þau óku einsömul heim frá dagverði í skóginum og Zaire var ofurlítið hress af kampavíni og kúraçó, sagði hún honum frá þessari löngu og leiðinlegu ferð sinni til Parísar. Hún sagðist hafa komið þangað þreytt og þyrst og því nær peningalaus. Fyrst gerðist hún þvottakona við skipaklöppina í ánni Signu. Svo var það eitt sunnudagskveld í Chateau des Fleurs, að til hennar kom maður eftir einn ferhyrningsdansinn, — feitur með grátt efrivararskegg, í hvítu, síðu vesti —, og spurði hana, hvar hún hefði lært að dansa, og þá hefði hún svarað hlæjandi, að hún hefði aldrei lært það, það kæmi af sjálfu sér, alveg einsog að borða, drekka og sofa, — og þá hefði hann spurt hana, hvort hún vildi verða dansmær við eitt af leikhúsunum, og klæðast fögrum fatnaði. Hún hefði játað spurningu hans og sagt að sér geðjaðist vel að því. Þá hefði hann beðið hana að koma kl. 11 daginn eftir í eitt af stóru leikhúsunum á Boulevarden. Hún gerði það og fann manninn hennar í skrifstofu sinni í leikhúsinu, og var ráðin fyrir 90 franka kaup um vikuna. 'Frá þeim tíma og þangað til ég vakti aðdáun við námsmanna leikhúsið gekk alt vel', hafði hún sagt brosandi.

'Hefir þig aldrei langað til að fara til Auray, til að sjá gamla vini?' spurði maður hennar einu sinni.

'Ég hefi aldrei átt neinn vin í Bretagne, sem ég hirði um að sjá', svaraði Zaire. 'Allir voru mér vondir. Faðir minn var drykkjumaður og mamma átti svo bágt að ég kendi í brjósti um hana, og það var lán, að hún dó'.

'Áttir þú engan elskhuga þar?' spurði Jack.

'Elskhuga', hrumaði Chicot reið. 'Hvað átti ég að gera við elskhuga þar? Ég var að eins 10 ára, þegar ég fór úr þeim bæ'.

'Sumar yngri stúlkur hafa átt elskhuga', sagði

Jack blátt áfram. Eftir þetta mintist kona hans aldrei á fortíð sína.

Þetta kveld, þar sem Jón sat við ofninn, reyndi hann að endurkalla í huga sinn ýmsa viðburði frá þeim tíma, er hann bjó saman við fyrri konu sína.

Það var eitt atvik, sem hann hafði furðað á, því kona hans var ekki sérlega viðkvæm. En í þessu tilfelli hafði hún sýnt mikla meðaumkun og hræðslu.

Síðari hluta eins sumardags höfðu hjónin gengið til og frá um brýr og bryggjur, horft á annríkið á ánni, setið og hvílt sig undir trjánum eða blaðað í gömlu bókunum, sem láu á borðunum og voru til sölu, og héldu svo áfram unz þau komu til Pont-Neuf.

'Við skulum ganga yfir um og horfa á Notre Dame', sagði maður hennar, sem hafði mjög gaman af, að horfa á gamlar kirkjur.

'Hum', sagði konan. 'Það er undarleg sú löngun, sem þú hefir til að horfa á gamla steina'.

Þau gengu yfir brúna og að framhliðinni á gömlu dómkirkjunni, þar sem verið var að rífa niður húsin, er umkringdu hana og skygðu á fegurð hennar. Jack Chicot var að horfa á úthöggnu myndirnar af Júðakonungunum yfir vesturdyrum kirkjunnar, sem Philip Augustus hafði bygt, en kona hans leit í kringum sig í allar áttir, til að vita, hvort hún sæi ekkert nýstárlegt

'Sjáðu, vinur', kallaði hún alt í einu og greip í handlegg hans, 'þarna er eitthvað viðburðaríkt. Það er annaðhvort skrúðganga eða eitthvart óhapp'.

'Það er líklega óhapp', sagði Jack og leit ofan eftir götunni, sem þau stóðu á, og sá afar mikinn manngrúa komandi til þeirra. 'Við skulum ganga úr vegi'.

'Nei', sagði kona hans áköf. 'Ef eitthvað er að sjá þar, þá skulum við sjá það. Lífið er umbreytingalaust hvort sem er'.

'Það er ef til vill leiðinlegt', sagði Jack. 'Ég held þeir séu á ferð með lík til La Morgue'.

'Það er það sama. Við getum skoðað það'.

Þau biðu og fylgdust svo með hópnum og heyrðu margar raddir gizka á, hvernig slysið hefði orsakast. Á Boulevarden höfðu hestar og vagn farið yfir einhvern sjómann frá sveitahéraði og deytt hann.

'Hann var dauður, þegar þeir tóku hann upp', sagði einn.

'Nei, hann talaði og virtist varla vita af því, að hann var særður', sagði annar.

'Hann dó á meðan þeir biðu eftir handbörunum til að flytja hann á sjúkrahúsið', sagði hinn þriðji.

Og nú báru þeir hann til La Morgue, nafnkunna líkhússins á árbakkanum.

Jack og kona hans fluttust með manngrúanum framhjá dómkirkjunni að dyrum líkhússins.

Þar nam hópurinn staðar og enginn fékk að koma inn, nema líkburðarmennirnir og þrír lögreglumenn.

'Við verðum að bíða, þangað til þeir eru búnir að búa um hann', sagði Chicot, 'þá getum við farið inn og séð hann'.

'Hvað þá?' sagði Jack, 'þig langar þó líklega ekki til, að sjá limlestan mann. Vesalings maðurinn! Það hlýtur að vera voðaleg sjón!'

'Þvert á móti, herra', sagði maður, sem stóð í nánd. 'Vesalings maðurinn er ekki skemdur í andliti. Hann er fríður sýnum, sólbrendur, djarflegur sjómaður'.

'Við verðum að fara inn og sjá hann', sagði Chicot.

Svo biðu þau róleg úti fyrir ásamt mörgum öðrum, unz líkhúsið var opnað, þá streymdi fólk inn.

Þar lá hinn framliðni, djarflegt andlit með jörpu skeggi, stórar augabrýr og dökt hár, gullhringir í eyrunum og á berum handleggnum var hörundsflúruð áletrun með hárauðum lit.

Jack athugaði líkið nákvæmlega, laut svo niður til að lesa hina hörundsflúruðu áletrun.

Það var skip, rós og þessi orð: 'Tileinkað St. Anne í Auray'.

Maðurinn var án efa frá Auray, þar sem Chicot var fædd.

Chicot stóð við hlið hans, náföl í andliti, grátbólgin, og runnu stór tár niður kinnar hennar.

'Þekkir þú hann?' spurði Jack. 'Manstu nokkuð eftir honum?'

'Nei, nei', sagði hún snöktandi. 'En þetta er svo voðalegt. Taktu mig burtu — farðu með mig héðan, annars [illegible] mig'.

Hann [illegible] sér að komast út með hana.

'Þú [illegible] taugastyrkleik þinn um of', sagði Jack. 'Þú ættir ekki að hafa tilhneigingu til að horfa á slíkt'.

'Mér batnar strax', sagði Chicot. 'Þetta er ekkert'.

En henni batnaði ekki strax. Hún þjáðist af heilakviki það sem eftir var dagsins, og strax og hún var sofnuð fékk hún ekka mikinn og hélt höndunum fyrir andlitið.

'Láttu mig ekki sjá hann!' sagði hún með ákafa. 'Jack, því lætur ðu mig sjá hann. — Taktu mig burt.

Þegar Jón var að hugsa um þennan viðburð, sem átti sér stað fyrir fimm árum síðan, datt honum í hug, að eitthvert band hefði átt sér stað milli þessa manns og Zaire Chicot.

34. KAPÍTULI.

Enda þótt Georg Gerarð hefði ákveðið að fara frá Beechhampton með fyrstu lest á mánudagsmorgun, og enda þótt hann væri farinn að efast um, að áform Eðvarðs í þessu efni væri heiðarlegt, og áliti hann ekki viðeigandi félaga fyrir sig. — þá var hann, þegar hann sá, að alt var vott af regni og ekki útlit fyrir, að upp stytti á mánudagsmorguninn, ekki eins staðfastur og hann átti að sér að vera, og varð við þeirri beiðni frú Claire og dóttur hennar, að fara ekki út í þetta veður.

'Þér megið ekki fara út í þetta veður', sagði prestskonan vingjarnlega.

Georg leit í kringum sig í herberginu, og sá að húsmunirnir voru ekki mikils virði, en alt var svo viðfeldið og þægilegt á heimilinu og þær þokkalega klæddar.

'Þú mátt ekki þreyta hr. Gerarð, mamma', sagði hún. 'Þú hlýtur að skilja, að við erum leiðinlegar, og að hann sárlangar til að komast burtu frá okkur'.

'Mér liggur við að óska, að þér vissuð, hve ómild þessi orð yðar eru', sagði Gerarð og leit á hana með alvarlegu brosi.

'Hvernig ómild?'

'Af því að þér, án þess að vita það, hæðist að fátækt minni. Þessir 8 eða 10 sjúklingar, sem ég ætti að vitja um á morgun, eru mér hundrað punda virði um árið, og ég má naumast missa af þeirri upphæð'.

'En hvað þér munuð hlæja, þegar þér hugsið til þessara daga að nokkrum árum liðnum, þegar þér akið í yðar eigin vagni frá Savileraw til brautarstöðvanna, til þess að fara til Windsor Castle samkvæmt konunglegu símskeyti'.

'Við skulum sleppa konunglega símskeytinu og Windsor Castle. Það er svo langt á milli Savileraw og míns núverandi bústaðar, að ég býst ekki við, að geta nokkurntíma komist yfir alla þá leið', sagði Gerarð, 'en þeir fáu menn, sem borga mér, er það eina, sem ég get treyst á til að lifa, og svo eru sumir þeirra hættulega veikir'.

'Vesalings mennirnir, ég er viss um, að þeir geta beðið. Máske það geri þeim gott líka, að bíða nokkra daga?'

'Ég á vin, sem gætir þeirra veikustu. Ef ég gæti fylgt tilhneigingu minni, mundi ég vera kyr hér'.

'Fylgið þér henni þá', sagði Celia. 'Það geri ég altaf. Mamma, gefðu hr. Gerarð að borða, meðan ég hleyp út og segi Pétri að fara ofan á hótel og gera þeim aðvart um, að vagninn þurfi ekki að bíða hér fyrir utan'.

'Ég er hræddur um, að ég geri yður ónæði og vanbrúki gestrisni yðar', sagði Gerarð, þegar Celia var farin út.

'Þér gerið okkur ekkert ónæði, og vinir sonar okkar eru ávalt velkomnir hér'.

Gerarð roðnaði við þessi orð. Honum fanst eitthvað falskt við stöðu sína á prestssetrinu. Allir skoðuðu hann sem vin Eðvarðs, en með sjálfum sér fann hann, að hann gat aldrei gert hann að vin sínum, en mæðgurnar kunni hann vel við. Celia spurði hann um liðna æfi hans og lifið í London, og hann sagði henni alt með mælsku mikilli.

'Ó, þetta kalla ég að lifa', sagði Celia. 'Það er svo ólíkt okkar lífsháttum hér'.

'Þér munduð ekki segja þetta, ef þér vissuð, hve glaðir borgarbúarnir eru yfir því, að dvelja úti á landi'.

'Látum þá reyna það einn mánuð eða tvo, og þeir verða orðnir leiðir á því, áður en sá tími er liðinn, nema þeir séu af þeim flokki þeirra, sem ávalt eru ánægðir, þegar þeir hafa byssu eða dorg til að drepa eitthvað með', sagði Celia.

'Ég þyrfti hvorki byssu eða dorg, ég mundi una mér á meðal fjallanna hér', sagði Gerarð.

'Hvað þá, í fjarlægð frá sjúkrahúsunum yðar?'

'Ég á við frítíma mína. Ég get ekki þolað, að yfirgefa sjúkrahúsin. Ég þarf að læra iðn mína'.

'Ég hélt þér væruð búinn að læra alt, þegar þér tókuð próf'.

'Læknar eru aldrei full-lærðir. Byrjandi nútímans veit meira, en reyndur læknir vissi fyrir hundrað árum'.

Celia tók að sér að skemta gestinum, því Eðvarð var leiður og lokaði sig inni, enda var hún allánægð með þetta starf.

Þau töluðu mikið og margt. Meðal annars sagði Gerarð henni frá barnæsku sinni og þroskaskeiði.

'Æska yðar hefir verið mjög alvarleg', sagði hún.

'Og ég hlýt að eiga fyrir höndum hörð og alvarleg fullorðinsár', svaraði hann. 'Það er ekki útlit fyrir, að ég geti beðið nokkra stúlku að taka þátt í lífi mínu, sem er svo fátækt af sólskini'.

'En byrja ekki öll mikilmenni á þann hátt?' spurði Celia. 'Sir Astley Cooper t. d., og kæri vesalingurinn, sem stjórnar hugsunum okkar og hreyfingum, þó hamingjan megi vita, að hvaða gagni slík uppgötvan kemur'.

'Þér munuð eiga við Sir Charles Bell?' sagði Gerarð.

'Ég held það', sagði Celia. 'Mig minnir, að hann skrifaði bók um hendur. Ég vildi að hann hefði líka skrifað bók um glófa, því líkamsfræði þeirra, sem búa til glófa, er voðaleg. Enn þá hefi ég engan þekt, sem kann að sauma utanum þumalfingur minn'.

'Í því tilfelli er mitt kyn betur statt en yðar'.

'Hvernig þá?'

'Við þurfum aldrei glófa, nema þegar við dönsum eða keyrum'.

'Ó, er það mögulegt?' sagði Celia undrandi. 'Finnast menn í þessum stóru borgum, sem aldrei brúka glófa? En hér, þar sem allir þekkjast, er maður neyddur til að gera það'.

'Ég held ég hafi ekki keypt nema tvenna glófa um æfina', sagði Gerarð.

'Getið þér verið án þeirra, þegar þér dansið?'

'Með hægu móti. Ég dansa aldrei'.

'Verðið þér þá aldrei þreyttur af að lesa. Getur þýzki valsinn ekki vakið andagift yðar?'

'Ég reyni aldrei að verða fyrir innblástri. Síðan ég kom til London hefi ég aldrei verið í samkvæmi'.

'En — hvers vegna farið þér ekki í samkvæmi?'.

'Ég get fært fram fimtíu ástæður fyrir því, en máske ein nægi: Mér hefir aldrei verið boðið í samkvæmi'.

'Vesalings maður', sagði Celia í meðaumkunarróm. 'Búið þér í London um skemtanatímann, og enginn býður yður að taka þátt í dansi eða neinu öðru?'

'Það er ekkert skemtunar-tímabil í þeim hluta Londonar, sem ég á heima. Lífið rennur á sömu einföldu hjólunum alt árið: skuldum, vandræðum, veikindum og sorg'.

'Ó, þér vekjið hjá mér sorg og ógæfu í huganum'.

'Mér þykir slæmt að hafa gert það', sagði Gerarð blíðlega. 'Það er líka lélegt endurgjald fyrir alla þá vináttu, sem þér hafið sýnt mér. Þér megið ekki ætla, að ég lifi við síleldar píslir. Ég næ hraðari framförum, en ég bjóst við, og ég vona að öðlast nafnfrægð og lán, ef ég lifi nógu lengi. Það er að eins, þegar ég er að hugsa um, hve langt muni þangað til, að ég geti boðið kvenmanni að taka þátt í stöðu minni, að ég verð óþolinmóður'.

Celia blóðroðnaði og laut niður að skrautsaumunum, sem láu í kjöltu hennar, og virtist ekki geta litið upp aftur.

Hún hóstaði ofurlítið sem svar. En þar eð Gerarð gekk fram og aftur um gólfið þegjandi, fanst henni að hún yrði að segja eitthvað.

'Ég býst við, að unga stúlkan, sem þér eruð heitbundinn, hirði lítið um, hve lengi hún þarf að bíða'. sagði Celia, 'eða sé hún hugrökk, hikar hún ekki við að taka þátt í erfiðleikum yðar í byrjun'.

'Ég er ekki heitbundinn', svaraði Gerarð.

'Ég bið afsökunar. Ég gleymdi því, að þér sögðust aldrei taka þátt í samkvæmum'.

'Haldið þér, að maður velji sér konu við danssamkomur?'

'Ég veit ekki. Kemur það ekki oft fyrir við danssamkomur?'

'Getur verið, en að því er mig snertir vildi ég heldur sjá tilvonandi konu mína á heimili sínu við arinn foreldra sinna'.

'Bæta sokka' sagði Celia. 'Ég held það sé hinn rétti mælikvarði fyrir kvenlega dygð. Hún fær máske leyfi til að leika á hljóðfæri og syngja, en aðalstarf hennar er að matreiða og bæta föt. Er það ekki, hr. Gerarð?'

'Það mun sýnast einkennilegt af ástfangnum manni, að leggja áherzlu á slíka smámunu, en þó er ánægja og gæfa mannsins mjög mikið komin undir innanhúss-stjórn heimilisins'.

Celia hló, en hláturinn endaði með stunu. Hún hafði ákveðið, að ef hún giftist nokkru sinni, þá yrði það auðugum manni, svo hún gæti haft vagn og hesta út af fyrir sig, þegar hún vildi, og fallega stofustúlku yrði hún að hafa, þó ekki gæti hún haft þjón.

En hér var ungur maður, sem varð að bíða nokkur ár, áður en hann gæti gift sig, og þó var hann myndarlegasti maðurinn, sem hún hafði séð á æfi sinni og líklega einnig sá göfuglyndasti og bezti.

Frú Clare, sem þurft hafði að líta eftir innanhúss-störfum, kom nú inn til að borða dagverð og sömuleiðis Eðvarð, er bráðlega fór að spjalla við Gerarð um bókmentalegt gildi Brownings og Swinburnes.

Celiu furðaði stórum, hve fróður ungi læknirinn var.

'Hvernig hafið þér getað fengið tíma til að lesa skáldskaparrit?' spurði hún.

'Skáldskaparrit eru mín eina tilbreyting'.

'Og svo býst ég við, að þér farið í leikhús stundum?'

'Já, þegar eitthvað markvert er að sjá'.

Þegar dagverði var lokið, var hætt að rigna og leit ekki út fyrir, að aftur mundi rigna þann dag.

'Það væri gaman, að ganga um heiðina núna', sagði Gerarð, þar sem hann stóð við gluggann og horfði út. 'Eruð þér nógu hugrakkar til að fylgja og leiðbeina mér, ungfrú?'

Celia leit spyrjandi á bróður sinn.

'Ég er ekki hneigður til að skrifa meira í dag', sagði Eðvarð. 'máske að löng skemtiganga um heiðina sé heppilegasta aðferðin til að eyða þessum síðari hluta dags. Fáðu þér regnkápu og utanhafnarskó, Celia, og fylgdu okkur'.

Celia þaut upp á loft, ofsaglöð yfir þessu áformi. þegar hún kom ofan aftur, mætti hún mömmu sinni í ganginum og sagði:

"Gefðu okkur eitthvað gott að borða í kveld, mamma. Þetta er síðasti dagurinn hans".

"Þú veizt að ég vil gjöra eins vel og eg get, en mánudagar eru voðalegir dagar". sagði frúin.

"Eg veit það, en láttu það ekki verða mánudagsmat", sagði Celia.

Skemtigangan um heiðina var inndæl. Eðvarð var þögull, reykti vindil sinn og hélt sig í fjarlægð, en þau voru eins kát og skólabörn, sem höfðu stolist til að fá frí. Þau spjölluðu og hlóu á víxl, og Gerarð var hissa á því, að finna að lífið var jafn skemtilegt. Um sólarlagið dreifðust gyltir geislar um heiðina; — kveðjubros frá sólinni, sem hafði falið sig bak við skýin allan daginn.

"Hamingjan góða!" hrópaði Celia. "Við höfum tæplega nógan tíma til að komast heim fyrir kveldverð, en pabba þykir svo leitt, að bíða eftir matnum sínum. Þér hefðuð ekki átt að leiða mig á villigötur, hr. Gerarð".

"Eg held það séuð þér, sem hafið fært mig á villigötur", sagði Gerarð, hálft í spaugi og hálft í alvöru. "Eg hefi aldrei á æfi minni verið jafn fjarlægur þrælalífi mínu eins og nú. Þér hafið mikið að ábyrgjast, ungfrú Clare".

Celia roðnaði við þessa ásökun en svaraði ekki. Hún sneri sér við til að gá að Eðvarð, en sá hann hvergi.

Mig grunar, að Eðvarð hafi yfirgefið okkur fyrir klukkutíma síðan', sagði Gerarð.

"Hann er undarlegur piltur. Hann kemur heim löngu fyr en við, og kemur sér í mjúkinn hjá pabba fyrir stundvísi sína".

"Getið þér ætlað honum svo lélega hegðun?"

"Hann er bróðir og sem slíkur til í alt. Komið þér, við skulum flýta okkur, hr. Gerarð".

"Á ég ekki að leiða yður?"

"Að hugsa sér að leiðast yfir heiðina. Það væri of hlægilegt", sagði Celia og hoppaði yfir þúfur og lyng. "Flýtið þér yður, hr. Gerarð, annars lendum við í myrkri".

Þau komu móð og rjóð af ganginum mátulega snemma til að laga til föt sín fyrir kveldverðinn.

Ó, hvað vetrarkvöldin eru stutt, hugsaði Gerarð, og þó var daginn lítið farið að lengja, og kveldgleðin fremur fátækleg. Þrjár af vinstúlkum Celiu voru komnar, spjölluðu, hlóu, léku á hljóðfæri og sungu. Georg tók þátt í söngnum og söng djúprödd ágætlega vel. Presturinn las blöðin frá upphafi til enda, frú Clare dottaði notalega yfir dragkistudúk, sem hún var að búa til, og ýtti heklunálinni með köflum ofurhægt inn í ullarbandshnykilinnn með þeirri ímyndun að hún væri að hekla. Eðvarð hélt á bók eins og hann væri að lesa, en las ekkert; hjá honum ríktu svartar hugsanir og vandræði.

Kveldið var á enda og klukan sló hálf tólf, þegar Gerarð gekk upp á loft til herbergis síns.

"Annað kveld verð eg aftur aleinn í herbergi mínu í Cibbergötunni" sagði hann við sjálfan sig, "og eg fæ máske aldrei að sjá Celiu aftur. Það er líklega bezt þannig. Jafn fagurt leikfang á ekki við hið starfsama líf mitt".

35. KAPÍTULI.

Þegar Jón Treverton og félagi hans höfðu kastast fram og aftur alla nóttina, komu þeir til St. Malo litlu eftir hádegi og urðu fegnir þægindunum og hressingunum, sem þeir fengu á Franklin hóteli.

Af því að engin lest gekk til Auray þann dag, sátu þeir í makindum við ofninn og töluðu um hætturnar við stöðu Trevertons, og hrestu sig við og við á Chambertín.

Við samræðurnar kom það í ljós, að Sampson var jafn skarpsýnn og hann var vinveittur. Hann sagði, að Jón yrði fyr eða síðar tekinn fastur fyrir morðgruninn, og að þá yrði hann að sanna sakleysi sitt. Báðum var þeim vel kunnugt um hatur Eðvarðs, og bjuggust við því versta af hans hálfu.

“Ef við gætum sannað að hin fyrri gifting yðar væri ógild, yrðum við um leið lausir við allar hvati til morðsins”, sagði Sampson.

“Þér getið ekki sannað, að eg hafi vitað að fy gifting mín var ólögleg”, svaraði Treverton, “nema viljið reyna að sanna ósannindi”.

“Eg veit ekki, hvað eg mundi reyna að gera hálsinn á yður væri í hættu”, sagði Sampson. mundi ekki hika við smámuni, það getið þér reit ur á. Það, sem er mest áríðandi er að vita, hve cot var áður gift. Síðan eg heyrði söguna um manninn í La Morgue, geri eg mér góða von”.

“Þér gerið það, góði Sampson. Eg er hræddur m að við séum að leita að nál í heystakk”.

Þeir fóru frá St. Malo morguninn eftir og komu

Aur[illegible]y litlu eftir hádeg[illegible] Fó[illegible]-vagn[illegible]n flutti þá frá biðstöðinni að [illegible]óteli, þar sem gla[illegible] [illegible]g hús[illegible]eyja og snotur vinnukon[illegible] tóku vel á [illegible]

Af því Tom Sampson [illegible]ekti ekki [illegible] [illegible]onsk[illegible] betur en fuglakv[illegible], va[illegible] það Jón [illegible]ert[illegible], sem varð [illegible] annast allar sam[illegible]ræð[illegible]

"Nú, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]agði Jón, þegar þeir voru [illegible]ezt[illegible] að [illegible] [illegible] [illegible]að eigum við nú að gera?"

[illegible]ra og [illegible] [illegible] [illegible]kjubækurnar. Þér þekkið eflau[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]u yðar?"

"[illegible] [illegible] [illegible]t"

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]", sagði Trev[illegible]on, se[illegible] nöfn[illegible] [illegible] dy[illegible] [illegible] [illegible]érna. Jæja, við sk[illegible] [illegible] fara og [illegible]oða [illegible] [illegible]a[illegible] [illegible]agði Sampson.

"[illegible]ð [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]", sagði Treverton [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]ann hafði skrifað [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]enda þó hann væri [illegible] [illegible]

"[illegible] [illegible] [illegible]etta?" sagð[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]a, að [illegible] [illegible] i[illegible] [illegible] [illegible]a?" sagði Tre[illegible]

[illegible] [illegible] "Því fyr sem þ[illegible] [illegible]unið ha[illegible] þess bet[illegible]

[illegible]unið þér [illegible] [illegible] [illegible]" sagði Treverto[illegible] Þeir f[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Það [illegible] [illegible]okkr-[illegible]dar konur [illegible] [illegible] [illegible], og inst í kir[illegible] [illegible] sást [illegible] á hinu [illegible] [illegible] [illegible] og st[illegible]

[illegible]n Treverton [illegible] [illegible] [illegible]gekk um kirkjugólfið, [illegible]gað til hann [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]t úr skrifta-[illegible]ólfrum og var að [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]ð [illegible] [illegible]gur, góðlegur mað[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] og [illegible] [illegible] [illegible] þegar [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]m út úr kirkjunni og bar þá upp erindi sitt með [illegible] fáum orðum og hann [illegible]

"Ég kem frá Engla[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sem er fæld í þessum b[illegible] sagði [illegible] "Vitið þér hvort [illegible] nokkur af prestunum, sem þessari kirkju tilheyra, getur munað eftir viðburðum síðustu 20 áranna og er fús til að svara spurningum mínum?”

“Áreiðanlega, herra minn, ef spurningar yðar hafa góðan tilgang”.

“Þér megið reiða yður á það. Þessi herra er lögmaður minn, og ef hann gæti talað frönsku eða þér ensku, mundi hann bera mér vitni um réttlæti mitt og sannsögli, en því miður getur hann ekki sameinað nema 5 eða 6 orð af yðar fallega tungumáli. Haldið þér, Sampson, að þér getið sagt þessum manni hver eg er?” spurði Treverton.

Sampson roðnaði, en fór svo að lýsa göfugmensku skjólstæðings síns á bjagaðri frönsku.

Presturinn kvaðst sannfærður um hina heiðarlegu stöðu ferðamannanna.

Svo fór hann að segja Treverton, að yfirmaður sinn —faðir Mescam—sóknarpresturinn, hefði síðustu 30 árin þjónað söfnuði þessum, og mundi án efa muna eftir öllum markverðum viðburðum í bænum, og þar eð hann væri góðgjarn maður, myndi hann fús til að svara spurningum þeim, sem ókunnir menn hefðu heimild til að spyrja um.

“Eg er yður þakklátur”, sagði Treverton, “en verið mér nú svo góðgjarn, að taka föður Mescam með yður hingað kl. 6 í kveld og borða kveldverð með okkur”.

“Þér eruð mjög vingjarnlegur”, tautaði presturinn. “Við höfum kveldsöng kl. 5, en kl. 6 eigum við frí. Mér skal vera ánægja að því, að fá föður Mescam til að þiggja boð yðar”.

“Þúsund þakkir. Við búum í ‘Pavillon d’en haut’, þar sem eg vona að geta fengið góðan kveldverð”.

“Eg skal ábyrgjast hótelið. Það gerir yður ánægðan”.

Presturin kvaddi og fór.

“Það er undarlegt ef eg get ekki fengið að vita um æfi konu minnar hjá presti, sem hefir verið hér í 30 ár", sagði Jón.

"Eg tel víst, að hún hafi vakið athygli með fegurð sinni", sagði Sampson.

Þeir gengu ofan eftir götunni og yfir brúna til að skoða gamla kirkju hins vegar við ána. Þaðan gengu þeir upp á hæð eina skamt í burtu og svo heim aftur til hótelsins.

Björt ljós voru í daglegu stofunni og nægur hiti, þegar þeir komu þar inn.

"Eg vona, að gamli maðurinn, sem á að borða með okkur, geti talað ensku", sagði Sampson.

"En ef hann hefir nú verið alla æfi sína í Auray?"

"Þá er það sönnun um vanþekkingu", sagði Sampson.

Þegar klukkan á torginu sló sex, komu báðir prestarnir inn, nýrakaðir, prúðbúnir og brosandi.

Faðir Mescam var lítill vexti, gamall, fjörlegur og góðmannlegur.

"Eg er yður þakklátur fyrir komuna", sagði Jón, þegar yngri presturinn var búinn að kynna þá.

"Góði herra, þegar vel útlítandi ferðamaður býður mér að borða með sér, verð eg mjög feginn að taka tilboðinu", sagði prestur vingjarnlega. "Ofurlítill súgur af fersku lofti frá útheiminum gefur lífinu í þessum afkima góðan ilm".

"En hvað þessi gamli maður talar fljótt", hugsaði Sampson.

Til þess að verða ekki alveg útilokaður frá samræðunum, vogaði Sampson að segja, um leið og hann leit hlýlega á prestinn:

"Froid, Massao, horriblemang, froid!"

Litli presturinn brosti vingjarnlega, en ypti öxlum með vandræðasvip.

"Non moing c'est saisonable temps pour le temp de l'ong", bætti Sampson við.

Faðir Mescam var ennþá efablandinn á svip.

"Á eg að segja yður", sagði Sampson og sneri sér að Jóni, "eg hefi heyrt, að Frökkum veiti erfitt að læra útlend mál, en eg hélt þeir væru ekki svo heimskir, að skilja ekki sitt eigið. Sannast sagt, Treverton, sé eg enga ástæðu til, að þér þurfið að springa", Þegar Jón Treverton hallaðist aftur á bak í stólnum og skalf af hlátri. "Allong", kallaði Sampson, "voicy le potage, ef mér sýnist rétt, þá hafa þeir tæmt brauðbakkann í hana", sagði hann og leit með viðbjóð á súputarínuna, þar sem hann sá brauðmola fljóta ofan á kjötsúpunni. "Venez dong, Treverton, si nous avez finni de faire un sat de voter meme, nous powons aussi bien commerce,,.

"Mais ami monsieur", sagði presturinn, glaður yfir því, að hafa skilið tvö orð af síðustu ræðunni. "Oui, oui, oui, monsieur, commencons, commencons, l'est tres'bien dit".

"Á", tautaði Sampson, "gamla flóninu þykir gaman að tala um mat".

Þó að súpan væri ekki álitleg, var hún bragðgóð og svo kom hver matartegundin á eftir annari, svo að Sampson var orðinn hinn ánægðasti. Að lokinni máltíð kom vín á borðið: þá röðuðu þeir sér kringum ofninn, dreyptu við og við á víninu og um leið byrjaði Jón spurningar sínar.

"Mig langar til að spyrja yður margra spurninga, faðir Mescam", sagði Treverton.

"Spyrjið hvers, sem þér viljið", svaraði prestur, "á meðan þér ekki spyrjið um það, sem enginn prestur má svara, ráðið þér yfir mér".

36. KAPÍTULI.

"Faðir Mescam", sagði Jón, "munið þér eftir, að hafa heyrt talað um unga stúlku, sem flutti úr þessum bæ, sem þvottastúlka, til Parísar, þar sem hún seinna varð nafnkunn sem dansmær?"

"Eg hefi ástæðu til að muna eftir henni", sagði prestur, "Því eg hefi skírt hana, fermt hana og gift hana".

Treverton rauk á fætur og settist aftur í mikilli geðshræringu. Sampson hafði rétt fyrir sér, en fyrri maðurinn gat verið dauður áður en Chicot kom til Parísar.

"Tölum við um sama kvenmanninn", spurði Jón, — "stúlku, sem gekk undir nafninu ungfrú Chicot?"

"Já", svaraði faðir Mescam, "það er eina stúlkan, sem héðan hefir farið til þess að verða að dansmeyju. Hún var einkennilega fögur, en hjartað hart sem steinn og heilabúið tómt".

"Um hvað talar hann?" spurði Sampson.

"Bíddu, kæri vinur. Eg er að komast að uppgötvan, — hún átti mann á undan mér".

"Auðvitað", sagði Sampson sigri hrósandi. "Mig furðar að eins, að hún skyldi ekki eiga nema einn eiginmann, eg bjóst við, að hún ætti sex".

"Þegið þér", sagði Jón í skipandi róm, og fylti svo vínglas föður Mescams, áður en hann spurði hann aftur. "Þér sögðust hafa gift Chicot?"

"Hún hét ekki Chicot, þegar eg gifti hana, heldur María Pommellec, elzta dóttir gamals fiskimanns, sem var afar drykkfeldur eins og faðir hans, afi og langafi.

Hún var mjög léttúðug, og eg áleit að hennar eina frelsun væri að giftast snemma, og því réði eg henni til að giftast Kergariou, þegar hún var 17 ára og hann bað hennar".

"Hver var þessi Kergariou?"

"Hann var sjómaður og ágætur drengur. Þau léku saman sem börn og gengu í sama skólann og sama bekk. Hann var vel greindur, en hún heimsk. Hann átti dálítið af peningum og fékk sér hús niður við skipaklöppina. Auðvitað ætlaði hann að stunda sjómensku, en hún átti að vera heima og vinna sér eitthvað inn fyrir þvott".

"Og hann kvongaðist henni?"

"Já, þau voru gift í næstu kirkjunni hérna annan dag páska".

"Munið þér hvaða ár?"

"Nei, en ég get fundið það í þeirri bók, sem allar giftingar eru skrifaðar í, en eg get sagt yður hvaða ár vesalings Kergariou dó".

"Hann er þá dáinn?" spurði Treverton.

"Já, seinasta sumar voru þrjú ár síðan hann varð fyrir hinum hryllilega dauða".

"Hryllilega dauða", endurtók Treverton. "Hvernig hryllilegum?"

"Það ók vagn yfir hann á Boulevard St. Denis í París, og deyddi hann".

"Vagn ekið yfir hann á Boulevarden fyrir þremur árum?" endurtók Treverton. "Já, eg man það".

"Þektuð þér hann?"

"Nei, en eg var í París, þegar óhappið vildi til".

Jón mintist viðburðarins í La Morgue og náföla andlitsins á konu sinni, þegar hann fór út með hana.

"Segið þér mér alt, sem þér vitið um Kergariou og konu hans", sagði hann við prestinn. "Mér er mjög áríðandi, að þekkja það alt saman og vil vera yður þakklátur alla æfi mína".

"Ekki alveg alla æfina býst eg við", sagði presturinn brosandi. Ef lengd mannsæfinnar ætti að miða við þakklætistilfinningu hans, yrði hún naumast löng".

"Reynið þér mig", sagði Jón Treverton. "Gefið þér mérgilda sönnun fyrir, að María Pomellec og dansmeyjan Chicot hafi verið ein og sama persóna, og að maðurinn, sem varð fyrir slysinu á Boulevarden fyrir þremur árum síðan, hafi verið eiginmaður hennar. Leggið þér fyrir mig hvaða reynslu, sem þér viljið, og þér munuð aldrei finna mig óþakklátan".

"Það finnast auðvitað heiðarlegar undantekningar", sagði prestur og ypti öxlum. "En sannanirnar viðvíkjandi Maríu Pomellec er auðvelt að fá".

"Hvernig atvikaðist það, að María Kergariou skyldi fara frá Auray?"

"Fyrsta árið kom hjónunum vel saman, þegar hann var heima, en annað árið lentu þau í þrætum, og eitt kvöld, áður en hann lagði af stað í Grænlandsferð, þrættu þau voðalega. Daginn eftir fór hann um borð, og áður en vikan var liðin, var hún farin af stað til Parísar. Þegar hann kom heim aftur, fór hann til Parísar að leita hennar, en fann hana ekki, því þá var hún ekki orðin nafnkunn. Hann fór aftur til Grænlands, og þegar hann kom heim úr þeirri ferð, fór hann aftur til Parísar, því þá frétti hann, hvar hún var, en þá varð hann fyrir þessu slysi, sem olli dauða hans".

"Voðalegur endir", sagði Treverton.

"Ekki voðalegri en hennar, sem blöðin sögðu að hefði verið myrt af manninum, sem hún bjó með", prestur.

Prestarnir hjálpuðu þeim til að tæma aðra vínflöskuna, og lofuðu að útvega honum lögfræðing, sem gæti gefið honum gild skjöl fyrir giftingu Maríu og dauða manns hennar.

"Hafi þolinmæði nokkurs manns orðið fyrir reynslu, þá hefir mín orðið það í kvöld", sagði Sampson. "Hvað sagði gamli presturinn yður?"

Jón sagði honum nú frá öllu, sem hann hafði komist eftir hjá prestinum.

"Þetta grunaði mig. Nú eruð þér réttur eigandi að öllu, sem Jasper Treverton átti", sagði Sampson.

Undir eins og skrifstofan var opnuð um morguninn, sendi Jón símskeyti til konu sinnar á þessa leið:

"Góðar fregnir fyrir þig. Nákvæmar útskýrðar í bréfinu í dag".

Klukkan 11 var Jón og lögmaður hans á leið til Parísar með hraðlest.

37. KAPÍTULI.

Meðan Treverton var í París og beið eftir sönnunum þeim, sem lögfræðingurinn í Auray hafði lofað honum, sat Lára heima og var hnuggin mjög. Hún fékk símskeytið fyrir hádegið, sem huggaði hana að nokkru leyti, en samt bjóst hún við, að maður hennar yrði sakaður um morðið.

Hún var sannfærð um, að maður sinn væri saklaus, en jafn sannfærð um, að lögreglan ætlaði hann sekan.

"Ef hann væri hér heima hjá mér, myndi eg ekki þjást af þessum kvölum", hugsaði hún. "Hann ætti að vera hér".

Celia hafði tvisvar komið til Manor House síðan Jón fór, en í hvorugt skiftið fékk hún að sjá Láru, sem sagðist vera of vesæl til að taka á móti gestum. Hegðan Eðvarðs hafði vakið hjá henni hræðslu og óbeit. Hún gat ekki rétt systur hans hendi sína, — hún gat naumast verið söm, þegar hann var eins falskur og hann var.

“Eg verð hrædd við Celiu eftir þetta”, hugsaði hún.

Þegar presturinn kom, sem altaf hafði verið henni svo góður, gat hún ekki fengið sig til að neita að tala við hann. Hún óttaðist engar ásakanir frá honum.

“Þetta er mjög sorglegt tilfelli, góða mín”, sagði hann, þegar hann var setztur við hlið hennar og klappaði hendi hennar. “Þér megið ekki missa kjarkinn, góða Lára, þó þessar ástæður séu svo flóknar, að maður geti ekki skilið þær. Að hugsa sér, að göfugmenni einsog Jón Treverton hafi gifst franskri dansmey, það er óskiljanlegt. Hefði gamli vinur minn vitað þetta, þá hefði hann aldrei arfleitt Jón. Hann hefði arfleitt yður”.

“Þér gleymið því, að hann var búinn að sverja, að gera það ekki”, sagði Lára dálítið móðguð.

“Það var mögulegt, að komast í kringum það loforð svikalaust. Hann hefði aldrei arfleitt mann, sem var giftur franskri dansmær”.

“Hvers vegna þurfum við að tala um þetta?” sagði Lára. “Hafi maður minn verið bundinn, þegar hann kvongaðist mér, þá skilum við eignunum aftur — það er alt”.

“Það er einsog þér virðið þessar 14 þúsund punda tekjur árlega einskis. Þér hafið lifað í þessu húsi og notið auðsins eftir vild, svo þér kunnið ekki að meta missir hans”.

“Eg get lifað með manni mínum í hvaða húsi sem er, á meðan við höfum hreina samvizku”.

“Góða Lára mín, mig hryllir við að heyra, að þér skuluð ætla að lifa við lítinn lífeyri, — þér, sem aldrei hafið reynt, hvað peningaskortur er”.

“Þér hljótið að álíta mig kjarklausa, ef þér haldið að eg hræðist fátækt við hlið þess manns, sem eg elska. Eg get borið alt, nema vansæmd hans”.

“Guð gefi, að maður yðar verði sýknaður og að þessi glæpur, sem honum er ætlaður, falli á þann, sem hefir framið hann, svo grunurinn falli í gleymsku”.

“Sonur yðar veit um þenna grun”, sagði Lára.

“Sonur minn veit það. Já, Lára, en þér megið ekki ætla honum að hann noti sér þekkingu þá til að skaða hagsmuni yðar. Það var virðing hans fyrir yður, sem gerði hann svo æstan á sunnudaginn”.

“Er það virðing hans fyrir mér, sem kemur honum itl að hata manninn minn? Fyrirgefið þér, að eg segi meiningu mína hr. Clare. Þér hafið ávalt verið mér vingjarnlegur, og eg elska yður og konu yðar, en eg veit, að sonur yðar hatar manninn minn, og eg óttast, að hann noti þekkingu sína okkur til ills”.

“Þér þurfið ekki að óttast Eðvarð, góða mín”, sagði prestur og klappaði hendi hennar.

“Gerarð veit líka um leyndarmálið”.

“Hann geymir það hjá sér. Enginn, sem lítur á andlit Jóns Treverton, getur álitið hann morðingja”.

“Nei”, sagði Lára, “þessir vondu menn, sem skrifa í blöðin höfðu aldrei séð hann”.

“Góða Lára, þér megið ekkert tillit taka til blaðasnápa, þeir skrifa um alt mögulegt, satt og logið”.

Lára sagði prestinum frá símskeytinu.

“Það er ágætt”, sagði presturinn ánægður. “Og nú verðið þér að koma heim með mér. Celiu langar til að sjá yður, hún segist ekki mega koma hingað”.

“Veit Celia — — —?”

“Ekki neitt. Hvorki hún eða móðir hennar. Þær vita, að Treverton fór burt í viðskiftaerindum,— annað ekki. Þér getið óhultar komið heim með mér”.

“Afsakið mig, eg get ekki farið að heiman, — Jón getur komið heim á hverju augnabliki”.

“Jæja, sem þér viljið. Eg ætla að senda Celiu hingað til að vera yður til skemtunar”.

“Nei, gerið þér það ekki. Eg vil helzt vera ein með áhyggjur mínar”.

“Takið þér þá hattinn yðar og fylgið mér út að garðshliðinu þér eruð svo fölar”.

Lára gerði sem hann bað; hún hafði ekki komið út úr húsinu síðan Jón fór, og kalda vetrarloftið hresti hana mikið.

Mitt á milli hússins og brautarinnar mættu þau ókunnum manni, miðaldra að útliti, góðlegum og heiðarlegum. Hann leit á Láru með athygli, nam staðar, tók ofan og sagði:

“Afsakið, frú, má ég spyrja, hvort Treverton sé heima?”

“Hann er að ferðast”.

“Það er leitt, eg þurfti að finna hann. Haldið þér að hann verði lengi fjarverandi?”

“Eg býst við honum á hverjum degi”, svaraði Lára. “Eruð þér einn af leiguliðum hans? Eg minnist ekki, að hafa séð yður fyr”.

“Nei, frú; en eg er samt sem áður leiguliði. Hr. Treverton á lóðirnar undir nokkrum húsum sem eg á í Beechhampton; það er verið að ráðgera að leggja þur-ræsingarpípur, en eg get ekki byrjað á neinu fyr en eg finn hann. Þur-ræsing er atriði, sem ekki má dragast lengi, sjáið þér”, sagði maðurinn og sneri sér að prestinum.

“Eg er hræddur um, að þér verðið að bíða til vikulokanna”, sagði prestur. “Hr. Treverton hafði áríðandi erindi að framkvæma, og eg held hann geti ekki komið fyr”.

“Eg er yður þakklátur, herra minn. Eg verð þá að bíða og koma aftur”.

“Það er bezt, að þér segið mér nafn yðar, og eg skal þá segja manni mínum frá þessu undir eins og hann kemur”.

“Kæra þökk, frú; en eg vil ekki ómaka yður með nein skilaboð. Eg er hjá vini mínum niðri í bænum, og þegar eg verð þess vís að hr. Treverton er kominn þá kem eg aftur.

Hann kvaddi og fór.

“Sérlega kurteis maður”, sagði presturinn. “Eg hélt eg þekti alla bæjarbúa, en þenna mann hefi eg ekki fyr séð”.

Þessi viðburður, þó lítill væri, vakti kvíða hjá Láru.

38. KAPÍTULI.

Daginn eftir að síra Clare heimsótti Láru, fékk hún langt bréf frá manni sínum, sem sagði henni, hvað fyrir hefði komið í Auray.

Þegar hann var búinn að segja frá öllu, sem faðir Mescam hafði frætt hann um, skrifar hann: “Þú sérð því, góða mín, að hvað sem fyrir kemur, þá er staða okkar gagnvart erfðaskránni óhult. Gifting okkar í Hazlehurst var lögmæt. Franska vesalings stúlkan var ekki löglega kona mín. Hvort hún hefir tælt mig af ásettu ráði veit eg ekki; en hitt er líklegra, að hún hafi heyrt, að Kergariou væri dauður og álitið sig ekkju. Eg dvel hér í París þangað til eg er búinn að fá þessi lögformlegu skjöl um giftingu og dauða Kergarious, og flýti mér svo heim til þín, elskan mín, til að mæta þeim hættum, sem óvinátta Eðvarðs Clare bakar mér. Egheld við þurfum engan annan að óttast á ókomna tímanum, og eg vona, að eg sé fær um, að mæta jafn auðvirðilegum mótstöðumanni. Vagninn bíður til að flytja mig á biðstöðina. Guð blessi þig og launi þér þína eðallyndu trygð við þinn vesalings mann.

Jón Treverton.

Það gladdi Láru mikið, að hin fyrri gifting þeirra var gild, svo að nú áttu þaú arfinn með réttu.

"Góða, gamla heimilið mitt. Guði sé lof, að eg þarf ekki að yfirgefa þig", hugsaði Lára og leit í kringum sig.

Meðan Lára sat við ofninn og var að hugsa um efnið í bréfi manns síns var hurðin skyndilega opnuð og inn kom Celia, þaut til Láru og féll á kné við stól hennar.

"Lára, hvað aðskilur okkur?" sagði hún. "Hvers vegna lokarðu hjarta þínu fyrir mér? Eg sé það á pabba, að eitthvað er að. Hefi eg verið svo fölsk vinstúlka, að þú þorir ekki að treysta mér?"

Celia var svo alvarleg og svipurinn svo hreinskilinn, að Lára gat ekki fengið sig til að finna að þessari óboðnu og óleyfðu komu hennar.

"Þú ert ekki fölsk, Celia", sagði Lára, "en eg veit, að bróðir þinn hatar manninn minn".

"Það er hart af þér að segja þetta, Lára. Þú veizt, hvað innilega hann elskaði þig, og hve gifting þín féll honum sárt".

"Gerði hann það Celia? Og þó þagði hann ávalt".

"Hvaða gagn var í því fyrir hann að biðja þín, jafn fátækur og hann er. Náttúra hans er of skáldleg til að geta horft á ógnir fátæktarinnar", sagði Celia.

"Eg held að mörg skáld, og það sum hinna beztu hafi séð þessar ógnir".

"Af því þeir voru neyddir til þess, svo sem Chatterton og Burns, en stóru skáldin, einsog Byron og Shelley, kröfðust lystiskipa, ítalskra skemtibústaða, ágætra hesta, Nýfundnalands-hunda og slíks", sagði Celia.

"Látum svo vera, góða mín: eg ásaka ekki Eðvarð fyrir að hafa ekki beðið mín því eg hefði neitað honum, ef hann hefði gert það. En finst þér það ekki benda á sjúkan hugsunarhátt, að hann læzt vera móðgaður af því eg giftist öðrum?"

"Hann læst ekki vera móðgaður, hann er það. Þú mátt ekki vera reið við hann fyrir þá gremju, sem stafar af tilfinningum hans til þín".

"Eg er mjög reið við hann fyrir hans ósanngjarna og óréttláta hatur til mannsins míns. Eg held, Celia, að ef þú vissir, hve hatur hans er stórkostlegt, þá mundir þú einnig ásaka hann fyrir ranga breytni".

"Eg veit ekkert, Lára, nema að Eðvarð líður illa; hann lokar sig inni á daginn undir því yfirskini, að hann sé að vinna, en hann vinnur ekkert, hann situr við ofninn og hugsar og reykir einsog — já, einsog hvað? Gufuvagn er ekkert í samanburði við hann".

'Það er gott, að hann er ekki samvizkulaus", sagði Lára.

"Þú átt við, að það gleðji þig, að honum líður illa", sagði Celia, "því mér finst að hin helzu störf samvizkunnar sé að gera okkur ógæfusöm; hún stöðvar okkur aldrei, þegar við erum að gera eitthvað rangt, en kvelur okkur á eftir. Við skulum sleppa þessu. — Mamma bað mig að gera alt, sem eg gæti, til að hugga þig: henni líkar illa að þér skuli ekki líða vel".

"Mér leiðist ávalt, þegar maðurinn minn er ekki heima, en eg hefi fengið skemtilegt bréf frá honum í dag og býst við, að hann komi bráðlega heim, svo eg get verið eins vongóð og þú vilt. Eg hefi verið hörð og vanþakklát við þig, góða mín. Eg ætla að skrifa mömmu þinni fáeinar línur, og segja að þú verðir hér til laugardags".

"Gerðu það, ef þú óskar þess. Eg held eg þoli það, þó eg sé fáeina daga að heiman".

Celia tók hattinn af sér og fór úr kápu sinni, en Lára hringdi borðklukkunni og bað um te.

Teborðið var flutt að ofninum og teinu helt í bollana. Celia var óvanalega þögul síðustu tíu mínúturnar.

“Þú sagðir, Celia, að mamma þín hefði beðið þig að vera káta, en eg held þú hafir aldrei, fyr en í kveld, getað þagað í tíu mínútur”, sagði Lára.

“Við skulum þá fara að tala”, sagði Celia, er vaknaði af dagdraumum sínum við þessi orð Láru.

“Hvað eigum við að tala um?”

“Nú, sé þér það ekki á móti geði, þá skulum við tala um ungan mann”.

“Celia!”

“Þér finst það voðalegt”, sagði Celia, en svo eg segi eins og er, þá hugsa eg mest um það nú. Eg hefi seinustu þrjá dagana ekki um annað hugsað”.

Lára þagði og horfði á eldinn.

“Eg býst við, að það sé Gerarð”, sagði hún loksins.

“Hvernig ferðu að geta þess?”

“Það er auðvelt. Hér eru að eins tveir álitlegir ungir menn, og þú hefir sagt mér hundrað sinnum, að þú vildir hvorugan. Hr. Gerarð er eini gesturinn, sem komið hefir á prestssetrið, svo gátan er auðráðin”.

“Heldur þú, Lára, að eg sé af þeim flokki kvenna, sem geta gifst fátækum manni?” sagði Celia áköf.

“Það er mjög sennilegt, að þú getir gert það, af því að þú hefir ávalt sagt að þú gerðir það aldrei”.

“Ekkert gæti heldur komið mér til þess”, sagði Celia.

“Er það mögulegt?”

“Nema eg væri ákaflega ástfangin af fátækum manni”.

“Er það komið svona langt?”

"Það er komið beina leið til hjarta míns. Ó, Lára, ef þú vissir, hve góður hann er, hve kjarklega hann hefir barist við tilveruna, með hve miklum dugnaði og ást hann stundar stöðu sína, — þá gætir þú ekki annað en dást að honum. Eg er viss um, að hann verður mikill maður, sem nær í auð og metorð með tímanum".

"Viltu giftast honum af því þú ert sannfærð um þetta?"

"Hann hefir enn ekki spurt mig um það, þó ég haldi, að það hafi oft verið komið út á varir hans. Hann á heima í lélegri götu í London, í lélegasta hluta borgarinnar, hefir 150 pund um árið og borgar 30 pund í húsaleigu. Það er voðalegt, að hugsa til þess fyrir mig, sem er svo skrautgjörn".

"Sannarlega voðalegt, vina mín, ef þú álítur skrautlegan fatnað og allsnægtir vera helztu gæði lífsins".

"Eg álít þetta ekki æðstu gæðin, góða vina, en eg álít vöntun þess vera harða reynslu" svaraði Celia.

"Eg vildi ekki gifta mig fyrir augnbliks áhrif, af ótta fyrir, að æfilöng iðran yrði afleiðingin. Þú þekkir hr. Gerarð enn svo lítið, að það er lítt hugsanlegt, að þú skeytir hið minsta um hann".

"Eg er ekki alveg svo heimsk, að eg byrji strax að elska við fyrsta augntillitið, en mér finst eg þekkja Gerarð eins vel og við hefðum verið vinir í 3 ár í stað 3 daga".

"Er ekki bróðir þinn og hann góðir vinir?"

"Eg skil ekki, hvernig vináttu þeirra er varið. Eðvarð er svo þögull um alt, sem snertir Gerarð, og eg vil ekki spyrja hann svo að hann fái engan grun um tilfinningar mínar viðvíkjandi unga manninum".

"Er Gerarð farinn til London?"

"Já", sagði Celia. "Hann fór snemma á þriðjudagsmorguninn með Parlaments-lestinni. Að hugsa sér, að framtíðarinnar Sir William Jenner skyldi ferðast með jafn hægfara lest í vanalegum gripavagni".

Honum verður bráðlega umbunað ríkulega, ef hann er framtíðarinnar Jenner".

"Já, en það er langt að bíða", sagði Celia hnuggin.

"Það er auðvitað", sagði Lára; "en konu, sem sæti heima við bág kjör, findist tíminn ennþá lengri".

"Sæti!" endurtók Celia. "Hún gæti aldrei setið kyr, — hún yrði að sópa gólfið þvo, elda mat eða sauma hnappa í föt".

"Eg held þú ættir að sleppa þessari hugsun, Celia, og hugsa heldur um Sampson, sem dáist að þér af alvöru, og sem á gott hús og hefir góðar tekjur".

"Gott hús!" sagði Celia með fyrirlitningu. "þá vil eg heldur eiga heima í lélegu herbergjunum hans Gerarðs. Gott hús? Og allir húsmunirnir eins ljótir og þeir geta verið!"

"Ef húsmunirnir eru eina hindranin, þá er eg viss um, að hann fær sér aðra nýja".

"Húsmunirnir eina hindranin!" sagði Celia gröm. "Þekkirðu nokkuð í fari mínu eða lunderni, sem heimilar þér að ætla að eg giftist litlum, stuttnefjuðum, rauðhærðum manni?"

"Sleppum þá giftingarspjallinu. Þú segist ekki geta gifst Sampson, og Gerarð áttu ekki að giftast".

Þú þarft ekki að óttast að eg fremji slíka heimsku — hann er farinn til London aftur, og óvíst að eg sjái hann nokkru sinni framar.

Af því bréf Trevertons hafði glatt Láru, gat hún haldið við kátínunni hjá Celiu, og kveldið var allskemtilegt. Næsti dagur var laugardagur, og Lára gerði sér von um, að Jón gæti kannske komið heim um kveldið. Celia vildi annaðhvort aka til Beechhampton eða ganga um heiðina en Lára vildi ekki fara feti lengra, en svo að hún sæi garðshliðið.

"Þú mátt vera viss um, að maðurinn þinn kemur ekki, meðan þú hugsar svona mikið um hann. — Reyndu að hætta að hugsa um hann", sagði Celia.

"Eg get það ekki", svaraði Lára. "Hann er hluti af mér sjálfri".

Celia stundi; hún fann, hvað hún hafði hugsað mikið um Gerarð og grunaði, að ef hún yrði alvarlega ástfangin, þá yrði hún eins barnaleg og Lára.

Þeim fanst báðum dagurinn langur en um síðir kom þó kveldið.

Ágætur kveldverður var búinn til í þeirri von, að Jón kæmi. Þegar klukkan var 7 og Jón ekki kominn var matarneyzlunni frestað til klukkan 8. Lára vildi helzt fresta henni til klukkan 9, en Celia var ekki algerlega á sömu skoðun.

"Eg álít að þú hafir ekki beðið mig að vera hér til þess að svelta mig með ásettu ráði, en það er þó það, sem þú gerir. Treverton getur ekki komið fyrr en klukkan hálfellefu; því lestin kemur ekki fyrr en klukkan rúmlega 10, svo þú getur gefið mér ögn að borða, þó að þú svífir of hátt í skýjunum til þess að hafa matarlyst".

"Eg svíf ekki í skýjunum góða, eg er bara kvíðandi".

Þær gengu inn í borðsalinn og settust að borðinu — Celia neytti matarins með beztu lyst, en Lára borðaði ekkert.

"Þegar Celia var búin að borða, sagði hún:

"Kveldið er bjart og fagurt, Lára, eigum við ekki að fara í skjólfatnaðinn okkar, fara út og mæta vagninum?"

"Helzt af öllu vil ég það", sagði Lára.

Fimm mínútum síðar voru þær komnar út og gengu hratt þangað sem brautin heim að húsinu byrjaði.

Þær voru ekki komnar langt, þegar Celia sá mann nokkurn gangandi spottakorn á undan þeim.

"Þetta er undarlegur maður", sagði hún. "Líttu á hann, Lára; ég vona hann sé ekki húsbrotsþjófur".

"Hvers vegna ætti hann að vera þjófur? Það er líklega farandsali, sem hefir farið að eldhússdyrun- til að bjóða vörur sínar".

"Klukkan tíu um kveldtíma — það er mjög ólíklegt. Allir skikkanlegir verzlunarmenn í þorpinu eru háttaðir og sofnaðir um þetta leyti", sagði Celia.

Lára svaraði engu.

"Við skulum reyna að ná honum", sagði Celia. "Þú átt ekki að leyfa ókunnum mönnum að flækjast kringum hús þitt, án þess að vita, hverjir þeir eru. Hann hefir ef til vill skammbyssu, en eg ætla að reyna það samt".

Þegar Celia slepti seinasta orðinu, þaut hún af stað og náði brátt manninum, er sneri við, þegar hann heyrði til hennar.

"Eg bið afsökunar", sagði Celia. "Komuð þér með nokkra sendingu til Manor House?"

"Nei, ungfrú eg gerði að eins fyrirspurn", svaraði maðurinn.

"Hann er einn af leiguliðum Jóns", sagði Lára, sem komin var til þeirra. "Eg býst við, að þér hafið verið að spyrja eftir hr. Treverton?"

"Já, frú. Eg verð að fara á mánudagsmorguninn og er orðinn órólegur. Eg verð að finna hr. Treverton áður en eg fer heim. Það sparar mér ferð fram og aftur, og tíminn eru peningar fyrir mann í minni stöðu".

"Eg býst við honum í kveld", sagði Lára vingjarnlega, "og ef hann kemur heim, sem eg vona, efast eg ekki um, að hann vilji sjá yður eins snemma á mánudagsmorguninn og þér viljið. Kl. 9 t. d., ef það er ekki of snemt fyrir yður"

"Kæra þökk, frú; það er hentugur tími".

"Góða nótt", sagði Lára.

Maðurinn tók ofan hattinn og fór.

“Kurteis maður”, sagði Celia. “Ekki hið minsta líkur þjófum”.

“Þarna er hann!” kallaði Lára.

“Hver þá?”

“Vagninn. Já, eg er viss um það. Jú. hann er með! Við skulum hlaupa út að hliðinu, Celia”.

Þær hlupu eins hart og skólastúlkur, og komu að hliðinu á sömu stundu og vagninn sneri inn í trjáganginn.

“Jón!” kallaði Lára.

“Bíddu við!” kallaði Jón til ökumanns, um leið og hann stökk ofan úr vagninum.

“Komið þér ofan úr vagninum, Sampson”, sagði Treverton. “við skulum ganga heim að húsinu með stúlkunum”.

Hann tók hendi konu sinnar og gekk af stað, en lét þau Celiu og Sampson eiga sig.

Þau höfðu margt að segja hvort öðru, hjónin. — Jón var sérlega glaður yfir því, að enginn gat rekið hann burtu af þessu heimili, sem þau elskuðu bæði.

Tom Sampson og ungfrú Clare gengu á eftir hjónunum. Hana sárlangaði til að spyrja, hvar þeir hefðu verið og hvað þeir hefðu verið að gera, en var hrædd um, að það yrði álitin forvitni og mundi jafnframt vera gagnslaust

Hún kom því að eins með vanalegar athugasemdir.

“Eg vona, að þér hafið haft það, sem Yankeearnir kalla góðan tíma, hr. Sampson”, sagði hún.

“Mjög góðan, kæra þökk, ungfrú Clare”, svaraði Sampson, sem datt í hug dagverður, er hann hafði etið hjá Vefour daginn áður en hann fór úr París. Matreiðslan er af beztu tegund!”.

“Eg býst við, að þér hafið komið með hraðlestinni frá Waterloo?” sagði Celia.

"Já, og það er ágæt lest".

"Ó", stundi Celia, "eg vildi að eg þekti meira til járnbrautarlesta en eg geri. Eg er svo fastgróin í jarðvegi fæðingarhéraðs míns, að mér finst eg næstum vera gróðurjurt".

"Ekki þurfið þér að hræðast það", sagði Sampson. "Slík hefðarmey, sem þér eruð -- að eins fjör, gáfur og ötulleiki — það eru engar líkur til, að þér verðið nokkurntíma í þeirri deild. En það er eitthvað líkt jurt við Elízu systur mína. Það er sorglegt líf fyrir mann, sem krefst andríkis. Ef þér að eins vissuð, hve heitt eg þrái stundum annan og fjörugri félagsskap".

"Eg veit ekkert um það", svaraði Celia þurlega.

"Þér ættuð að vita það, ef þér hefðuð sömu samhygð fyrir mínum hugsunum og eg fyrir yðar", sagði Sampson.

"Rugl", sagði Celia. "Hvaða samhygð getur verið á milli lögmanns og stúlku, sem ekki þekkir eitt orð í lögum?"

"Eg þarf einmitt að geta verið saman við persónu, sem getur dregið huga minn frá lagastarfinu með köflum. Mig skortir heimili, ungfrú Clare — heimili".

"Hvað eruð þér ag segja? Þér eigið got hús og góða ráðskonu þar sem systir yðar er".

"Hún er ef til vill góð ráðskona; hún er óþarflega sparsöm".

"Vesalings ungfrú Sampson Það er of mikil umhyggjusemi af henni, að taka svo mikið tillit til peninga yðar".

"Það er satt, ungfrú Clare", svaraði Sampson, "en þrátt fyrir sparnað sinn kaupir hún sér ósköpin öll af nýjum höttum og fatnaði. Það er engin stúlka í Hazlehurst jafn vel klædd og hún, að yður undanskilinni. Þér hafið eflaust veitt þessu athygli".

"Já, eg hefi gert það", sagði Celia, er varla gat varist hlátri. “Eg dáist að höttunum hennar og öfunda hana af þeim”.

“Öfunda hana þurfið þér ekki; þér eruð miklu fullkomnari. Þegar eg gifti mig, verður Eliza að fara”.

“En þér hugsið líklega ekki um giftingu fyrst um sinn?” sagði Celia.

“Fyrst um sinn”, endurtók Sampson. “Eg er 33 ára gamall, svo það er kominn tími til þess; en það er að eins ein stúlka í öllum heiminum sem ég vil, annars verð eg piparsveinn alla æfi”.

“Þetta er of fljóthugsaður ásetningur. Þér hafið ekki séð allar stúlkur í heiminum ennþá. Í Brighton eru margar fallegar stúlkur. Hvers vegna viljið þér ekki reyna það þar?”

“Eg ætla hvorki að reyna það í Brighton né annarsstaðar. Það er að eins ein stúlka sem eg vil eiga fyrir konu. Celia, þér verðið að skilja það og vita það, — þér eruð þessi stúlka”.

“Það hryggir mig”, sagði Celia. “Það er svo voðalegt”.

“Það er alls ekki voðalegt, en kemur máske nokkuð óvænt. Eg hefi um langan tíma dáðst að yður og hugsað um yður, og því gat eg ekki þagað lengur, þegar tækifærið bauðst til að segja yður einsog er. Celia, þér megið ekki segja nei”.

“En eg verð að segja nei”, sagði Celia.

“Ekki óumbreytanlegt nei?”

“Jú, algjörlega óumbreytanlegt nei. Eg kann auðvitað vel við yður, einsog allar aðrar stúlkur, af því þér eruð góður, sannur og heiðarlegur maður, en eg get aldrei hugsað um yður nema sem vin”.

“Meinið þér þetta í alvöru?” spurði Sampson.

“Já, í fullri alvöru”, svaraði Celia.

“En þér getið hlotið lakari mann”.

“Á því er enginn efi. En eg er ekki skyldug til að giftast; eg get farið að dæmi Elizabetar drottningar”.

"Það er ekki líklegt. Ung stúlka með yðar lundarfari lifir ekki lengi ógift. Nei, þér giftist einhverjum fallegum slóða, og sú stund getur komið, að þér iðrist eftir að hafa neitað heiðarlegum manni".

Þau voru nú komin heim að húsinu og Celia fann að hún gat ekki svarað þessum orðum, án þess að beita ónotum. Hún nam staðar í dyraganginum og sagði:

"Réttið þér mér hendi yðar, hr. Sampson, til merkis um, að þér séuð mér ekki reiður. Þér megið vera viss um, að eg skoða yður sem vin heimilis míns og ættingja".

Hún beið ekki svars, en þaut upp á loft, ákveðin í því, að láta engan sjá sig þetta kveld.

Sampson stóð kyr og var að hugsa um að fara án þess að kveðja skjólstæðing sinn; en á meðan hann var að hugsa um þetta, kom Jón Treverton fram í öndina til að líta eftir honum.

"Nú, Sampson, hvað eruð þér að gera hérna?" sagði hann. "Komið þér inn að borða. Þér hafið lítið borðað síðan við fórum frá París".

"Sama sem ekkert", svaraði Sampson. "Eg ætti að vera svangur, en eg er það ekki".

"Það er eitthvað, sem amar að yður, hr. Sampson", sagði Lára vingjarnlega.

"Eg er dálítið hnugginn í kveld, frú Treverton".

"Hnugginn í kveld, eftir sigurinn, sem þér unnuð í Auray? Var það ekki undarlegt, Lára, að honum skyldi koma til hugar, að hið fyrra hjónaband mitt væri ógilt?"

Af því það var eina úrræðið til þess að þér gætuð haldið eignunum, þá datt mér það í hug", sagði Sampson.

Sú hugsun, að hann hefði frelsað eignir skjólstæðings síns, ásamt tveimur staupum af kampavíni, gladdi huga hans, og kveldið endaði með því, að hann borðaði sig mettan og þaut svo heim á leið um miðnætti, ánægður með sjálfan sig og lífið í heild sinni".

"Það er máske bezt, að eg lifi ógiftur", hugsaði Sampson, "en eg verð að segja Elizu, að hún megi ekki spara jafn mikið og hún hefir gert. Eg þarf betri mat en eg hefi fengið hingað til".

Sunnudagurinn var friðsamur og rólegur fyrir Jón Treverton og konu hans. Þau voru í kyrkjunni bæði fyrri og síðari hluta dags, sem vakti gremju hjá Eðvarð.

"Skal hann halda, að stormurinn sé á enda?" hugsaði Eðvarð. "Hann fær bráðum að vita annað".

Að lokinni guðsþjónustunni um kveldið fór presturinn inn til Manor House, og var langa stund inni í bókaherberginu, að tala við Jón Treverton, sem sýndi honum skjölin frá Auray, og sagði, hvað þar hefði gerst.

"Forsjónin hefir verið yður góð, hr. Treverton, að frelsa yður frá þessari óvirðingu, sem er iðrunarverð", sagði presturinn.

"Eg iðrast líka þessarar yfirsjónar, sem bakaði henni sorg, er eg elska heitara en sjálfan mig; eg gerði þetta í því skyni að gagna henni, en sé nú að það var rangt".

"Jæja, við skulum gleyma þessu", sagði presturinn. "Mér hefði fallið þungt, að sjá ykkur rekin út úr þessu húsi".

"Einsog Adam og Evu úr Paradís", sagði Jón brosandi. "Og mín vesalings Eva alveg saklaus".

Svo gengu þeir inn í daglegu stofuna, þar sem Lára og Celia sátu við ofninn og lásu Robertsons prédikanir.

"Hve ástríkur hann hefir verið", sagði Celia, "eg hefði orðið voðalega ástfangin í honum, ef eg hefði átt heima í Brighton á hans dögum. Það eru einu prédikanirnar, sem eg get lesið án leiðinda. "Eg vildi að abbi vildi læra af honum — —".

Hún þagnaði, þegar hún sá föður sinn, sem gekk beina leið til Láru og þrýsti hendi hennar mjög innilega.

"Góða, góða stúlkan mín", sagði hann. "Forsjónin hefir hlíft þér; nú þarftu ekki lengur að hræðast neitt".

Það var ekki fyrr en morguninn eftir að Lára mundi eftir manninum frá Beechhampton, þegar þau sátu við morgunverð í bókaherberginu.

"Það er satt", sagði Lára, "eg hef gleymt að segja þér frá leiguliða þínum í Beechhampton. Hann kemur hingað til að tala við þig kl. 9".

"Leiguliða minn í Beechhampton, góða", sagði Jón. "Eg á enga landeign í Beechhampton, að eins lóðargjald, sem Sam[illegible]".

"En [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] inn vill finna þig".

"[illegible] [illegible] [illegible] kemur [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ekki sent honum, því eg hefi beðið um hestana kl. 9 til að fara á veiðar og [illegible] verða [illegible] [illegible] Celin, svo þið getið ekki [illegible] til veiða í [illegible]. Það er bjart og heiðríkt veður, sem ætti að [illegible], þó".

Lára hringdi klukkunni og bað T[illegible] að senda einhverja stúlkuna upp til Celin og vekja hana og segja henni, að vera viðbúinni að aka [illegible] kl. 9.

Hjónin sátu við morgunverðarborðið þangað til klukkan var hálfníu og sólin farin að hækka á lofti.

"Flýttu þér upp á loft, Lára, og farðu í yfirhöfn þína, svo skulum við hreyfa okkur úti í garðinum", sagði Treve[illegible].

Hún þaut upp og kom aftur eftir 5 mínútur í brúnum fatnaði

"Hann er verulega fallegur þessi brúni fatnaður", sagði Jón.

Þau gengu út í garðinn fyrir framan húsið og þaðan inn í ávaxtagarðinn, og töluðu um, hve langt mundi verða þangað til prímúla jurtirnar lifnuðu við. Þegar kyrkjuklukkan sló níu, gengu þau heim að dyrunum, þar sem fallegi hesturinn hans Jóns beið og litlu ökuhestarnir hennar Láru.

"Ó, þarna er leiguliðinn þinn", sagði Lára, "hann stendur við framdyrnar og bíður þín".

"Er þetta hann? Hann líkist London búum allmikið". Hann gekk til mannsins og sagði: "Hvað viljið þér mér? Verið þér fljótur, því eg á annríkt".

"Eg skal vera fljótur, hr. Treverton", svaraði maðurinn og gekk til hans og sagði í lágum og alvarlegum róm: "Því eg vil ná í lestina kl. hálfellefu og verð að taka yður með mér. Eg er lögregluþjónn frá Skotland Yard og er hér til að taka yður fastan, sem grunaðan um, að hafa myrt konu yðar, er gekk undir nafninu Chicot, í Cibber-götunni, Leicester Square, hinn 19. febrúar 187—".

Jón Treverton varð náfölur, en leit á manninn hiklaust og djarflega.

"Eg skal strax koma með yður", sagði hann, "en látið þér ekki konuna mína vita, hvers vegna eg fer til London".

"Það er betra að þér segið henni það sjálfur, en að aðrir geri það. Segið þér henni sannleikann og látið hana koma með okkur, ef hún vill".

"Þér hafið rétt að mæla", sagði Treverton, "hún verður ánægðari hjá mér en hér heima. Þér hafið líklega haft mann með yður og ekki ætlað yður einum að taka mig?"

"Af því þér eruð göfugmenni bjóst eg ekki við neinum mótþróa frá yðar hálfu. Þegar þér komið fyrir dómarann, býst eg við þér getið gefið upplýsingar, sem frelsa yður. Það var fjarvera yðar við rannsóknar réttarhaldið, sem kastaði grun á yður".

"Já, það var glappaskot".

"Eg hefi mann hérna inni", sagði lögregluþjónninn. "Ef þér viljið fara inn og tala við konu yðar, getur hann beðið í ganginum Svo lítur það betur út að þér flytið okkur í yðar eigin vagni á biðstöðina".

"Já, eg skal sjá um það", svaraði Treverton. "En, segið mér eitt, hver sagði ykkur að eg væri sá maður sem kallaður var Jack Chicot?„

"Skeytið þér ekkert um það", svaraði lögreglumaðurinn rólegur. "Við segjum aldrei frá neinu slíku".

"Jæja, það verður þá að vera svo", sagði Treverton, "líklega fæ eg bráðum að vita það".

Treverton lokaði sig inni í bókaherberginu ásamt konu sinni og lögregluþjóninum.

Lára tók þessi örlög með kjarki einsog hin fyrri.

"Eg er ekki hrædd, Jón", sagði hún. "Það er betra, að þú sért yfirheyrður og getir sannað sakleysi þitt, heldur en að lifa undir þessum grun alla æfi".

"Góða Lára mín", sagði Jón. "Eg óttast ekki þessa ásökun. Málið verður kannske flóknara nú, en eg er ekki hræddur, og eg mundi ekki biðja þig að fara með mér, ef eg væri það".

'Heldurðu að eg léti þig fara eina, hvernig sem á stæði?"

"Þú verður að taka þernu þína með þér".

"Hvar á eg að vera meðan yfirheyrslan stendur yfir?" spurði Jón lögregluþjóninn.

"Í Clerkenwell fangelsinu".

"Verra gat það verið", sagði Jón.

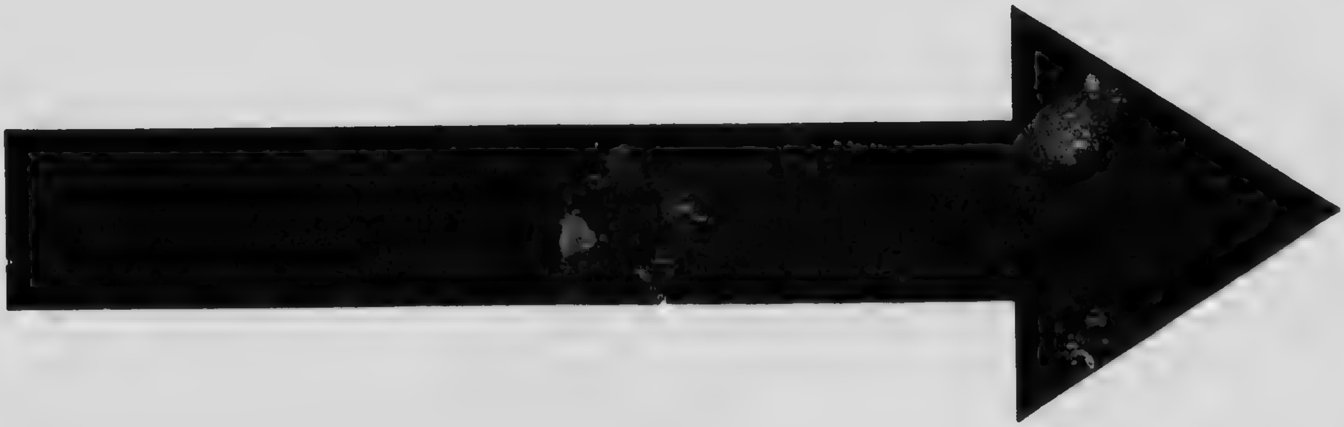

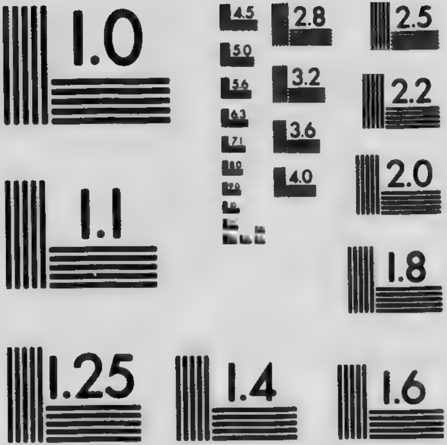
1.0
4.5
5.0
5.6
6.3
7.1
8.0
9.0
10
2.8
3.2
3.6
4.0
2.5
2.2
2.0
1.1
1.8
1.25
1.4
1.6

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART
NATIONAL BUREAU OF STANDARDS
STANDARD REFERENCE MATERIAL 1010a
(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

"Menn setja þig þó ekki í fangelsi fyrr en glæpurinn er sannaður á þig?" spurði Lára.

"Það er að eins að nafninu til, því frjáls má eg ekki vera. Eg held þú gerðir réttast í, að fá þér rólegt herbergi í Islington. Þú vilt það líklega heldur en hótel".

"Já, miklu fremur".

"Gott. Næstu nótt er bezt að þú sért í Midland hóteli, og á morgun getið þið Mary ekið um strætin og leitað að rólegu heimili fyrir ykkur. Eg ætla að skrifa Sampson fáein orð, og biðja hann að koma eins fljótt og hann getur".

Öllu var niðurskipað eins rólega og þau ætluðu í skemtiferð. Vagninn kom að dyrunum á ákveðnum tíma til að flytja þau á brautarstöðina. Celia var sú eina, sem var óróleg.

"Hvað þýðir þetta?" sagði hún. "Eruð þið orðin brjáluð? Klukkan 8 gerir þú mér boð að koma og horfa á veiðiför, og kl. 9 ertu tilbúin að fara til London með tveim ókunnum mönnum".

"Það er alvarlegt erindi, sem við eigum til London", svaraði Lára. "Hugsaðu ekki um það, þú færð að vita það seinna".

"Seinna. Þú meinar líklega, þegar eg er komin til himnaríkis. Eg vil fá að vita það nú, — seinna er mér að engu gagni".

"Vertu sæl, góða Celia. Jón skrifar pabba þínum".

Og pabbi geymir bréfið og þegir. Nær kemurðu aftur?"

"Bráðum, vona eg; en eg get ekki sagt hvaða dag".

"Það er kominn tími til að fara", sagði lögregluþjónninn.

Lára kysti Celiu og sté inn í vagninn, þar næst maður hennar, svo Mary og lögregluþjónarnir.

Á járnbrautarstöðinni fékk lögregluþjónninn sér vagn handa sér og hjónunum. Félagi hans og Mary voru í öðrum vagni.

“Þér þurfið ekki að óttast að hann segi frá þessu”, sagði lögregluþjónninn. “Grummell er eins þögull einsog steinn”.

“Það skiftir litlu, hvort hann segir frá þessu eða ekki”, sagði Jón. “Að fáum dögum liðnum vita allir það. Blöðin opinbera æfisögu mína”.

Klukkan 5 þenna sama dag lokuðust fangelsisdyrnar á eftir Jóni Treverton. Honum var veitt nærgætni og konu hans sannarleg virðing, sem var eins lengi hjá honum einsog hún mátti. Lára fékk að vita, á hvaða tímum hún mætti heimsækja hann, og kvaddi hann svo án þess að fella tár; en þegar hún var sezt í vagninn ásamt Mary, gat hún ekki varist gráti lengur.

“Grátið þér ekki”, sagði Mary og lagði handleggi sína um háls henni. “Alt verður gott aftur. Maðurinn yðar var svo glaður og djarflegur í þessu ógeðslega herbergi”.

“Já, Mary, hann var djarfur og ókvíðinn mín vegna, einsog eg reyni að vera róleg hans vegna”.

Nú sneri vagninn inn í Couston Road og fallega framhliðin á Midland hóteli blasti við sjónum Mary.

“Ó, Þetta er líklega Buckingham höllin”, sagði hún.

Undrun hennar gerði hana mállausa, þegar vagninn ók inn eftir gotneska bogastiganum, og þjónn í einkennisbúningi kom og tók af henni ferðatösku húsmóður hennar. Undrun hennar og aðdáun fór vaxandi, þegar hún gekk með Láru í gegnum forstofuna, sem var skreytt fögrum súlum til beggja hliða, og upp marmarastiga og inn í gang, þar sem stórt gasljós logaði í fjarlægum enda hans.

“Hamingjan góða, hvílíkur staður”, sagði Mary.

Ef öll hótelin í London eru lík þessu, hvernig ætli höll drottningarinnar sé þá?"

Kurteisi þýzki sveinninn opnaði dyr gestasalsins fyrir þær. Þar brann eldur á arni.

"Viljið þér dagverð?"

"Nei, ég þakka, en færið mér te," sagði Laura um leið og hún settist. "Ef að maður, sem kallar sig Sampson, skyldi spyrja eftir mér, sendið hann þá hingað upp."

',Já, frú. Hvaða nafn."

"Ó, þér meinið mitt nafn. —Frú Treverton."

Mary beiddi um steikt ket með teinu. Svo fór hún og stofustúlkan að laga til í svefnherbergi frú Treverton, opna ferðatöskuna og taka upp ýmsa smámuni.

Nú fór Laura fyrst að skilja þessar hörmungar, sem vofðu yfir henni. Stundum gleymdi hún kringumstæðunum.

"Við skulum fara til hans, Mary," kallaði hún." "Gefðu mér hattinn minn og kápuna, við skulum fara strax."

"En, frú, við fáum ekki að fara inn. Yður var sagt að þér fengjuð að eins að sjá hann á vissum tímum."

"Ó, það er leiðinlegt."

"Þér verðið veikar, frú, ef þér haldið áfram að ergja yður. Á ég ekki að útvega yður kjötseyði, það er nærandi.?"

"Nei, Mary, það gagnar ekki. Ég get ekkert borðað. Ég vildi að Sampson kæmi."

"Það er bráðum of seint að vænta hans. Hann hefir máske ekki getað lagt af stað í dag."

"Ekki lagt af stað," sagði Laura. "Hann yfirgefur aldrei mann minn í vandræðum hans."

Á sama augnabliki kallaði þýzki sveinninn "herra Zamzon."

"Ég kem fremur seint, frú Treverton," sagði Sampsen, "en ég hélt þér vilduð sjá mig og því kom ég. Ég hefi leigt mér herbergi í hótelinu hér og verð hér meðan þér þurfið mín."

"En hvað þér eruð góður. Komuð þér til London núna.?"

"Já, ég kom með næsta lest á eftir ykkur og var hér kl. 7. Ég hefi fundið herra Leopold, sem er nafnkunnur fyrir vörn í glæpamálum, og fengið hann til að taka að sér mál okkar. Við fórum ofan í Cibbergötuna og fengum þar allar þær upplýsingar sem hægt var. Húsfreyjan þar er veik, svo við gátum ekki spurt hana, en við töluðum við herra Gerard, og hann sagði okkur hvað hann gæti vitnað, en annars er honum mjög nauðugt að bera vitni. Það er slæmt að herra Desrolles er ekki til staðar, hann hefði máske getað frætt okkur um eitthvað."

Laura varð dauðhrædd þegar hún heyrði nafnið Desrolles, það var það nafn sem faðir hennar bar, þegar hann var í þessu húsi sem konan var myrt í.

"Berið þér nokkurn kvíðboga fyrir endalokum máls þessa," spurði Laura. "Maður minn getur líklega sannað sakleysi sitt."

"Ég held að sakaráberinn geti ekki sannað að hann sé sekur," svaraði Sampson.

"Þá verður hann alla æfi sína brennimerktur með þessum skammarlega grun."

"Ég hefi ekki næga reynslu til að segja neitt ákveðið um slíkt mál og þetta."

"Hvað segir hr. Leopold?" spurði Laura.

Ég hefi ekki heimild til að segja það."

Honum finst líklega margt mæla á móti John."

"Hann hefir enga fasta skoðun ennþá."

"Hann man víst alt sem sagt var í blöðunum.?"

"Hr. Leopold gefur blöðunum engan gaum, ef hann gerði það, þá væri hann ekki jafn hátt settur og hann er nú."

"Jæja, við verðum að bíða og vona. Þrautin er þung, en maður verður að bera hana. Verður nokkuð gert á morgun.?"

"Það verður réttarhald og yfirhersla í Bow götunni

"Verður hr. Leopold þar.?"

"Auðvitað. Hann vakir yfir málefninu eins og köttur yfir mús."

Segið þér honum að ég álíti ekki helming eigna minna of mikið endurgjald, ef hann getur sannað sakleysi Johns."

"Hr. Leopold krefst ekki auðs yðar. Hann er svo ríkur að hann veltir sér í peningum. Hann gerir skyldu sína án þess að ég hvetji hann. Það megið þér reiða yður á."

40. KAPITULI

Daginn eftir var réttarhald, og flest vitnin til staðar sem voru fyrir rétti í þessu máli fyrir ári síðan og báru nákvæmlega hinn sama vitnisburð fram.

Georg Gerard var nýtt vitni, og var mjög tregur til að lýsa því hvernig hann fann rýtinginn í myndakassa Jacks Chicots.

"Það hefir verið mjög einkennileg uppgötvan, hr. Gerard," sagði Leopold, þegar búið var að yfirheyra vitnið, "og kemur í ljós á undarlegum tíma. Hvers vegna sögðuð þér ekki lögreglunni frá þessum fundi undir eins."

"Ég var ekki kallaður sem vitni."

"Nei, en ef þér hafið álitið þessa uppgötvun nokkurs virði, var það skylda yðar að segja lögreglunni strax frá henni. Þér gangið inn í hús sakborningsins án nokkurrar heimildar, og þefið og snuðrið um alt sem lögreglan var áður búin að rannsaka, og ári síðar komið þér með þessa uppgötvan um rýtinginn. Hvaða vissu höfum við fyrir því, að rýtingurinn hafi verið eign hins ákærða.?"

"Ég á rýtinginn," sagði John Treverton.

Leopold leit til hans leiftrandi augum. Maður, sem hafði heimild til að þegja samkvæmt lögum, var það flón að koma með þessa viðurkenningu óbeðinn.

"Finnið þið rýtinginn og látið héraðslækninn rannsaka hann," sagði dómarinn.

Yfirheyrslunni var frestað samkvæmt beiðni hr. Leopolds, er þurfti tíma til að safna gögnum svo hann gæti sannað sakleysi skjólstæðings síns. Klukkutíma síðar var hr. Treverton ásamt Leopold og Sampson lokaður inni í klefa sínum í Clerkenwell.

"Skýrsla læknisins segir að morðið hafi verið framið kl. 1, og þér urðuð þess fyrst var þegar kl. vantaði 5 mínútur í 3," sagði Leopold. "Hvað höfðust þér að á þessum tíma. Við þurfum að geta sannað að þér hafið verið annarstaðar en heima."

"Ég er hræddur um að það verði erfitt," sagði Treverton hugsandi. "Mér leið afar illa um þetta leyti æfi minnar og hafði gert mér að vana að flækjast um göturnar frá miðnætti til morguns. Ég var í bókmenta klúbb þessa nótt sem morðið var framið, og fór þaðan fáar míútur eftir 12; nóttin var björt og hlý og ég gekk til Hampstead Heath og til baka aftur."

"Nú, þér föruð úr klúbbnum kl. rúmlega 12, mátulegur tími fyrir morðið. Og menn sáu yður ganga heim á leið, býst ég við."

"Já, ég varð samferða öðrum félaga, málara, sem heima á í Hawerstock Hill."

"Og hann varð yður samferða til Hawerstock Hill ?"

"Nei, við urðum samferða til St. Martins kyrkjunnar, þar tók hann vagn og ók heim."

“Sögðuð þér honum að þér ætluðuð að ganga til Heath.?”

“Nei, ég hafði enga ákvörðun tekið. Ég gekk í þá átt og eins langt og mér hugsaðist.”

“Og málarinn skyldi við yður 15 mínútur eftir 12?”

“Já, klukkan sló meðan við kvöddumst.”

“Fimm mínútna göngu frá heimili yðar. Hér er lítil von um að geta sannað að þér hafið verið annarstaðar, nema þér hafið mætt einhverjum á Hampstead Heath.”

“Ég h[illegible] eða talaði við neinn, nema mann í kaffisölub[illegible] eiðinni.”

“Ó, svo [illegible]luðuð við mann í kaffibúð.?”

“Já, ég nam þar staðar og fékk kaffi kl. 10 mínútur eftir 2. Ef maðurinn fynst, þá hlýtur hann að muna eftir mér. Hann var málgjarn og spaugsamur og við töluðum saman um pólitik. Kvöldið áður hefði verið rifist í þingsalnum, og kaffisalinn var vel kunnugur “Daily Telegraph”.”

Leopold skrifaði hjá sér þenna viðburð meðan Treverton talaði.

“Jæja, þá er nú þetta fundið. Nú er að snúa sér að öðru. Hafið þér ekki grunað neinn um þetta morð? Getið þér ekki hugsað yður neina ástæðu til slíks verks.”

“Nei,” svaraði Treverton.

“Og samt hefir morðið verið framið af manni sem hefir haft ástæðu til þess.”

“Þér munið eftir yfirheyrslunni.?”

“Já, ég var viðstaddur.”

“Einmitt það,” sagði Treverton hissa.

“Já, ég var þar; en nú skulum við snúa okkur að málinu aftur. Stóð hann í sambandi við nokkurn, sem hafði ástæðu til að fremja þenna glæp.?”

“Ég þekki enga ástæðu til illverksins, ég get ekki grunað einn fremur en annan.”

"Eruð þér viss um að kona yðar hafi ekki átt peninga.?"

"Hún eyddi peningum sínum áður en hún vann fyrir þeim."

"Átti hún engan skrautgrip um það leyti sem hún var myrt.?"

"Það er undarlegt. Búningskonan í leikhúsinu sá af tilviljun að hún hafði demantamen um hálsinn, tveim eða þrem kvöldum áður en hún dó. Kona yðar hafði breitt, svart flanelsband um hálsinn, sem huldi menið, svo enginn annar sá það."

"Þetta er orðum aukið. Kona mín átti aldrei demantamen og átti aldrei efni til að kaupa slíkan skrautgrip."

"Henni hefir máske verið gefið það.?"

"Hún var heiðarleg kona."

"Sjálfsagt; en heiðarlegar konur fá slíkar gjafir stundum. Morðinginn hefir máske vitað að hún átti hálsbandið og það hefir komið honum til að fremja glæpinn."

Treverton þagði. Hann mundi nú eftir armbandinu sem einhver ónafngreindur gaf henni.

"Hafið þér hugsað um fólkið í húsinu.?"

Treverton ypti öxlum.

"Enginn, sem í húsinu bjó, hafði ástæðu til að myrða konu mína."

"Það er hér um bil víst að enginn aðkomandi hefir framið morðið, nema að dyrnar hafi verið opnar. Um hvert leyti kom kona yðar heim af leikhúsinu.?"

"Litlu áður en kl. var 12 vanalega."

"Hafði hún útidyra likil.?"

"Já."

"Hún hefir máske verið gleyminn og ekki læst dyrunum, svo morðinginn gat hafa læðst inn á eftir henni og farið út aftur að starfi sínu afloknu."

"Getur vel verið," sagði Treverton.

"Hver er þessi Desrolles, sem bjó á öðru lofti.?"

"Ógæfusamur maður."

"Þessi Desrolles var í húsinu meðan morðið var framið. Undarlegt að hann skyldi ekki heyra hávaða."

"Frú Rawber heyrði heldur ekkert, og hún var beint undir svefnherbergi konu minnar."

"Mig langar til að vita alt sem þér vitið um þenna Desrolles," sagði Leopold.

Samson sat þögull og hlýddi á samtalið.

"Ég veit ekkert ilt um hann," sagði Treverton, "nema að hann var fátækur og of mikið hneigður fyrir brennivín til þess að honum gæti liðið vel."

"Ég skil. Maður, sem er til með að gera hvað sem er fyrir peninga."

Hr. Leopold spurði margra fleiri spurninga, sem Treverton svaraði eftir beztu getu.

"Ég vona að þér trúið mér, hr. Leopold," sagði Treverton þegar lögmaðurinn rétti honum hendina í kveðjuskyni.

"Já, af alhuga, og það sem meira er, ég vona að geta hjálpað yður út úr þessu. Það er leiðinlegt mál, en ég held ég sjái fyrir endann á því. Ég vildi að þér gætuð hjálpað mér til að finna Desrolles."

"Það get ég ekki," sagði Treverton.

"Það er slæmt. Yfirheyrslunni er frestað um eina viku, svo vér ættum að geta gert eitthvað á þeim tíma."

"Lögreglan hefir engan einkarétt yfir mannlegum klókindum, við erum hygnari en hún."

Morguninn eftir stóðu tvær auglýsingar í "Times", "Telegraph" og "Standard."

"Tíu pund fær sá, sem getur sagt hvar Desrolles er nú, sem áður bjó í Cibbergötu, Leicester Square."

"Hver sem gefur upplýsingar um demants hálsmen (stælt), sem glataðist í febrúar. 187—, fær góða borgun."

41. KAPITULI.

Frú Evitt var mjög veik. Hún hafði lengi verið þunglynd og litið á dimmustu hlið lífsins. Spáð kunningjum sínum dauða og dóm, séð fyrir að lögregluþjónar mundu heimsækja granna sína, ef þeir voru eyðslusam[illegible] í [illegible]stjórn, grunuðu börn um allskonar ók[illegible] [illegible] [illegible]a [illegible]enn þó miklu fremur. Álitið alt mann[illegible] [illegible]nið st[illegible] [illegible]ilt

Sjálf var hún hrei[illegible] [illegible], umgegnisgóð við legjendur sína, sparsöm og [illegible] [illegible]rauð[illegible]eiðar, ostbitar, flesk, mél og egg va[illegible] [illegible] [illegible] í he[illegible] geymsiu og gullstengurnar í Englar[illegible]

Georg Gerard tók [illegible] [illegible] eftir þessu, því þar sem hann hafði áður [illegible] [illegible] allar matarleyfar ha[illegible]s etnar af húsráðanda eð[illegible] [illegible]ki hans. Hann laun[illegible]i frú Evitt þessa [illegible] [illegible] [illegible]ar með því að gefa henni við og við eitth[illegible] [illegible]t, þegar efni hans leyfðu. Henni þótti sken[illegible] [illegible] [illegible]ala við þenna viðmóts góða lækni og gerði [illegible]

"Mér er sagt að það sé b[illegible]ótt í gra[illegible]nugötu, hr. Gerard," sagði hún kvöld eitt [illegible] [illegible] til hans.

"Hver hefir sagt yður að það [illegible] [illegible]ótt?" spurði Gerard.

"Áreiðanleg stúlka, frú Peac[illegible] [illegible] [illegible]agði mér það."

"Já, áreiðanleg stúlka," sagði G[illegible] [illegible]. "En þar er engin bólusótt. Hafið þér [illegible] [illegible] gigtarköldu.?"

"Heyrt nefnda! Ég hefi haft [illegible] [illegible] [illegible]sinni[illegible]

“Þá furðar mig að þér skulið vera lifandi.”

“Já, mig furðar það líkar. Fimm mánaða gömul fékk ég flekkusott, litlu seinna mislinga og þar á eftir andarteppuhósta. Hálsbólgu hefi ég oft fengið, og ég held þér getið naumast nefnt þá veiki sem ég hefi ekki fengið. Ég hefi þolgóðan líkama að hafa þolað alt þetta og geta staðið hér og talað um það.”

“Ætli rakasama eldhúsið yðar sé ekki orsök í sumum kvillum yðar.” sagði Gerard.

“Rakasama.? Nú skjátlar yður. Þurrara eldhús er ekki til í London en mitt.”

Veikindin í frú Evitt foru vaxandi. Fyrst hjálpuðu lyfin, sem hann gaf henni, dálítið, en svo hættu þau að hafa áhrif.

Eitt kvöldið kom Gerard heim í rökkrinu, eins og hann var vanur. Með miklum erfiðismunum færði frúin honum matinn upp á loft.

“Hvað gengur að yður í kvöld.? Þér eruð svo veiklulegar,” spurði Gerard.

“Ég hefi fengið köldufloq.”

“Köldufloq.? sagði Gerard. “Lát mig þreifa á lífæðinni og sjá tunguna. Svona, nú er ég búinn. Ef þér farið að ráðum mínum, batnar yður bráðlega.”

“Hver eru þau.?”

“Að þér flytjið rúmið yðar upp á loft í daglegu stofuna, háttið og liggið kyrrar í því unz þér eruð albata. Hafið nægan hita í herberginu og fáið yður stúlku til að stunda yður og hirða um húsið.”

“Ég má líklega til að hlýða ráði yðar. Stúlkan getur sofið á dýnu á gólfinu við hliðina á rúminu.”

“Hún gjörir það auðvitað. En stúlkuna verðið þér að fá undireins.”

“Nágrannakona kemur hingað að fáum augnablikum liðnum. Ég bið hana að sækja Jeminu.”

“Jæja, ég skal hjálpa yður að flytja rúmið á meðan.”

"En, hr. Gerard, steikin yðar verður köld og þér hafið enn ekki fengið te."

"Ég get beðið," sagði Gerard glaðlega. Svo fór hann og flutti rúmið og breytti daglegu stofunni í laglegt svefnherbergi. Á meðan þetta fór fram kom Jemina.

Hr. Leopold og Sampson komu í húsið sama kvöldið og frú Evitt lagðist, til að spyrjast fyrir. Gerard tók á móti þeim og varð alveg hissa er þeir sögðu honum að John Treverton væri fangi. Hann þóttist viss um að það hefði verið Edward Clare sem gerði lögreglunni aðvart.

"Í byrjuninni áleit ég John Treverton sekan," sagði hann við Leopold, "en eftir það að ég talaði við hann, hefi ég breytt skoðun minni."

"Ef þér hefðuð þekt hann eins vel og ég, þá hefðuð þér aldrei grunað hann," sagði Sampson. "Þetta er mjög leitt ásigkomulag fyrir Trevertons hjónin, en hr. Leopold heldur að hann geti hjálpað þeim."

"Það gjöri ég," sagði lögmaðurinn. "Ég ætlaði að spyrja frú Evitt um ýmislegt. Slæmt að ég get það ekki."

"Hún er of veik í kvöld, til að geta átt við þetta," svaraði Gerard. "Henni getur ekki batnað nema hún sé í kyrð, og svo held ég hún hafi sagt alt sem hún vissi við yfirheyrzluna."

"Hún gæti sagt mér miklu meira," sagði Leopold.

"Haldið þér að hún hafi þagað yfir nokkru?"

"Ekki af ásettu ráði, en það eru ávalt ýmsir smámunir ósagðir, sem í yðar augum hafa litla þýðingu, en sem ég legg mikla áherzlu á. Gerið svo vel að láta mig undireins vita þegar ég get fengið að tala við hana."

Gerard lofaði þessu. Svo fór Leopold að tala um morðið og þau Chicots hjónin og sat lengi að spjalla við Geard, og það var ekki fyr en Leopold var farinn að Gerard varð þess vís, að hann hafði sagt miklu meira en hann vildi hafa gert, og að lögmaðurinn hafði yfirheyrt hann án þess hann vissi.

Eftir þetta las Gerard nákvæmlega í blöðunum um alt sem snerti þetta mál, og samkvmt innilegri beiðni frú Evitt, las hann alt hið sama fyrir hana.

"Haldið þér að hann verði hengdur.?" spurði hún áköf.

"Það er alls ekki víst. Hann er enn ekki sakborinn fyrir dómaranum."

"En það lítur illa út, er það ekki.?"

"Kringumstæðurnar benda á hann sem morðingja, af því um engan annan er að tala."

"Og þér segið að hann sé giftur ungri og fallegri konu.?"

"Einni þeirra inndælustu kvenna,sem ég hefi nokkru sinni séð. Ég vorkenni henni."

"Munduð þér segja hann sekan, ef þér væruð einn af kviðdómendunum.?"

"Ég væri í efa. Eins og þér skiljið, væri ég skipaður í dóminn til að segja álit mitt samkvæmt líkum, og líkurnar gegn honum eru sterkar."

"Vesalings ungi maðurinn," tautaði hún, "hann var ávalt vingjarnlegur. Það væri voðalegt ef hann yrði hengdur—saklaus eins og hann er—og unga konan.! Ég gæti ekki þolað það—nei, hugsunin um það svifti mig öllum frið, bæði lifandi og dauðann. Er Jemina þarna.?"

Hún lyfti rúmblæjunni og sá Jeminu. Greip um hendi læknisins og hvíslaði:

Ég þarf að tala við yður þegar Jemina er farin ofan að borða. Ég þoli þeta ekki lengur."

"Hvað er það sem þér þolið ekki lengur.? Er það eitthvað kveljandi.?"

"Bíðið þangað til Jemina er farin" hvíslaði hún.

"Ég kem aftur að líta eftir yður á ellefta tímanum" sagði Gerard í fullum róm.

Hann fór ofan og hugsaði um þessi orð frú Evitt. Var þá mögulegt að hún væri morðinginn.?

Hann reyndi að lesa en gat ekki. Þegar hann heyrði að Jemina gekk ofan, fór hann upp, og sér til undrunar sá hann að frú Evitt var komin fram úr rúminu og stóð á gólfinu í dökkum slopp utanyfir nærfötunum.

"Hvers vegna hafið þér farið á fætur.? Ef kulda slær að yður, versna yður veikindin."

"Ég veit það, en ég ræð ekki við það. Ég verð að ara upp í herbergi Desrolles,og þér verðið að koma með mér.'

"Hvers vegna.?"

"Það skal ég segja yður. En fyrst verðið þér að svara spurningu minni."

Gerard tók rúmbreiðuna og lagði á herðar henni, skipaði henni svo [illegible] setjast niður við ofnin.

"Ég skal svara hverju sem þér viljið," sagði hann.

"Ef saklaus maður er grunaður um morð, og sterkar líkur eru á móti honum, og ef nú önnur persóna vissi að hann væri saklaus, en segði engum frá því, og léti lögin fara sína leið, væri þá þessi önnur persóna sek.?"

"Já, um morð. Að geta frelsað saklaust líf, en gera það ekki, er blátt áfram morð."

"Eruð þér viss um að Jemina sé ekki uppi.? Gáið þér að því."

Gerard gjörði það.

"Það er enginn í nánd. Það lítur út fyrir að þér vitið hver morðið hefir framið," sagði Gerard.

Ég held ég viti hver myrti veslings Chicot."

"Hver gerði það.?"

"Desrolles gerði það."

"Hvaða ástæðu hafið þér til að sakbera hann.?"

"Góða og gilda ástæðu. Þegar ég gekk inn til Chicot til að gá að henni eftir að hún var dáin, sá ég að önnur hendi hennar var krept. Ég opnaði hendina of fann í lófa hennar lagð af gráu hári—af sama lit og hár Desrolles."

"Eru þetta öll sannanagögnin gegn Desrolles.? Að sönnu er þetta hjálp fyrir Treverton, en þér hafið breytt illa að segja ekki frá þessu við yfirheyrsluna; Desrolles verður ekki dæmdur fyrir fáein hár, nema þér vitið meira."

"Ég veit meira," sagði frú Evitt. " Éghefi voðalega sönnun. En segið þér ekki að ég hafi verið vond kona þó ég þegði við yfirheyrsluna. Hr. Chicot var horfinn, og hvers vegna hefði ég átt að stuðla til þess að Desrolles yrði hengdur. Hann var góður leigjandi hjá mér í fimm ár."

"Haldið áfram. Hvers urðuð þér vísari.?"

"Nóttina sem Chicot var myrt, kom lögregluþjónn og með honum maður í borgarafatnaði. Þeir snuðruðu um alt húsið, því þessi maður í borgarafatnaðinum var spæjari, og þar á meðal í herbergi Desrolles, en fundu hvergi neitt sem gat bent þeim á hver morðið hefði framið. Desrolles var í rúmi sínu þegar þeir komu inn til hans, en við höfðagaflinn á rúmi hans var fataskápur sem þeir tóku ekki eftir og skoðuðu því ekki."

Frú Evitt þagnaði, hún var þreytt af að tala.

Gerard helti súpu, sem stóð í skaptpotti á ofninum í skál og bað frú Evitt að drekka hana, sem hún gerði viðstöðulaust og hélt svo áfram:

"Ég veit ekki af hvaða orsök, en ég gat ekki látið vera aðh ugsa um skápinn. Desrolles kom ofan kl. 11, og fór út til þess að fá sér brennivín að drekka eins og hann var vanur. Ég læsti útidyrunum á eftir honum, sem hann hafði engan lykil að, þaut upp á loft, opnaði skápinn við rúmið hans, leitaði í honum og fann gamla sloppin hans ataðan í blóði, sem ekki var orðið burt, ég braut sloppinn saman og lét hann í sama hornið í vasa minn og flýtti mér ofan."

"Bað hann aldrei um skáplykilinn eftir þetta.?"

"Nei, aldrei Ef þér viljið koma upp með mér, skal ég sýna yður þenna viðbjóðslega fund minn."

"Þess þarf ekki. Lögreglumennirnir verða að, skoða það sem í skápnum er."

Gerard skipaði nú frú Evitt að fara í rúmið aftur, og það gjörði hún.

Árla næsta morgun fór Gerard og sagði hr. Leopold alt. Hann brá við þegar og fór að finna frú Evitt, sem sagði honum greinilega frá öllu saman.

Þaðan fór lögmaðurinn í fangelsið til Johns Treverton og var Laura þar hjá manni sínum.

"Góðar nýungar," sagði lögmaðurinn.

"Guði sé lof," sagði Laura.

"Við vitum hver morðinginn er. Það er Desrolles, sem bjó á efra lofti. Ég hefi haft hann grunaðan frá byrjun," sagði Leopold.

Laura hljóðaði af hræðslu.

"Þér þurfið ekki að vorkenna honum frú," sagði Leopold. "Hann er voðalegur fantur. Ég þekki sumar af ástæðum hans til morðsins, og ég efost um að henging sé nógu vond hegning fyrir hann."

"Hvernig vitið þér að Desrolles er morðinginn.?" surði John.

Leopold sagði honum alt sem frú Evitt sagði.

John hlustaði þegjandi á hann, og Laura sömuleiðis.

"Gerard læknir sagði mér að frú Evitt mundi geta mætt fyrir rétti á fimtudaginn, geti hún það ekki, verðum við að fá lengdan frestinn. Ég vildi að þér gætuð sagt mér hvar Desrolles er."

"Ég sagði yður í gær að ég gæti það ekki."

"En þér sögðuð það þannig, að það vakti hjá mér grun um að þér dylduð eitthvað, en gætuð það ef þér vilduð."

"Ímyndunarafl yðar er í meira lagi fjörugt."

Ég sé að þér haldið fast við áform yðar. Jæja, þenna mann verðum við að finna hvort sem yður líkar betur eða ver, því sakleysi yðar er undir því komið, að annar finnist sekur."

"Já," sagði Laura, "nafn míns góða manns verður að frelsast. Þessi maður er ekki þess virði að við hlífum honum. Han er ekki þess virði fyrir mig, að óhultleiki hans sé meira metinn en þinn."

"Talaðu ekki meira, góða mín," sagði Treverton í huggandi róm. "Láttu hr. Leopold og mig gera út um þetta málefni."

42. KAPITULI.

"Hann faðir minn," sagði Laura þegar Leopold var farinn, sekur um þetta voðalega morð. Að hugsa sér að kona þín, John, skuli vera dóttir morðingja. Þú hlýtur að snúa þér frá mér með viðbjóð."

"Elskan mín, þó þú ættir ætt þína að rekja til heillar raðar af morðingjum, þá ertu í mínum augum sú sama og þegar ég sá þig í fyrsta skifti, hin hreinasta og elskulegasta af öllum konum. En að því er Desrolles snertir, sem færði sér í nyt æsku þína og reynsluskort, og stalst inn í jurtagarð fóstra þíns sem þjófur til að græða peninga, þá er hann ekki fremur faðir þinn en minn. Og nú er það skylda mín að sanna að það sé lýgi, að hann sé faðir þinn, en ég er bundinn hér og get ekkert. Viltu hjála mér Laura.?"

"Já, fúslega. Hvað á ég að gjöra?."

"Fara til Chiswick og spyrjast þar fyrir. Heldurðu að þú þekkir húsið sem þú varst í, ef það stendur enn.?

"Já, ég held ég þekki það."

"Gott. Farðu þá til Chiswick ásamt Sampson—honum megum við trúa eins og sjálfum okkur—og reyndu að komast eftir öllu sem þú getur um föður þinn."

"Ég ætla að fara strax í dag. Hversvegna á Sampson að fara líka.? Ég er ekki hrædd þó ég sé ein."

"Nei, góða, það get ég ekki þolað. Hann er skarpvitur og gerir mikið gagn í svona erindum. Hann kemur hingað að fáum mínútum liðnum."

Hálfri stundu síðar fór Laura og Sampson með lestinni til Chiswick, og áður en þau höfðu setið heila stund í lestinni fór Laura að kannast við vegina sem hún þekti í æsku.

Þau foru út úr lestinni og gengu lengi um göturnar alt var orðið svo umbreytt að Laura kannaðist ekki við plássið, fyr en hún sá kyrkjuna. Svo héldu þau áfram unz þau komu á þær stöðvar sem minni breytingar voru gerðar.

"Það hefir hlotið að vera hér í nánd sem við áttum heima," sagði Laura.

Loks komu þau að ferköntuðu, lélegu húsi með grænum hyrum, fimm gluggum og fægðum málmdyrahamri.

"Þarna er húsið," kallaði Laura. "Hér bjuggum við."

"Nei, það bjó gömul kona í því líka, sem ég man ekki hvað hét, en hún var svo vandlát, þoldi engan hávaða, og vildi hafa alt svo hreint. Ég var mjög hrædd við hana. Líklega er hún dáinn núna."

Sampson gekk að húsinu og barði á dyr. Undir eins voru dyrnar opnaðar af ekkju, sem hélt á 3. ára gömlum dreng. Hún bauð þeim að koma inn og fá sér sæti. Öllum spurningum svaraði hún umsvifalaust.

Gamla vandláta konan var dáin fyrir rúmu ári, en ekki vissi frú Pew, svo hét þessi ekkja, hverjir hefðu búið eða dáið í húsinu áður en hún kom þangað.

Lára þakkaði ekkjunni fyrir greiðvikni hennar og gaf litla drengnum sixpence .

"Fyrstu vonbrigðin", sagði Sampson. "Hvað eigum við nú að gera?"

Laura hafði ekki hugmynd um það og fann nú að það aar hyggilegt, að hafa Sampson með sér.

"Við skulum ekki strax gefast upp", sagði Sampson. "Það verður líklega bezt að finna þann, sem annast um líkfarir. En þér eruð fölar, frú. Viljið þér ekki fara til London aftur?"

"Nei, nei", sagði Lára áköf. "Eg er ekki þreytt, eg vil heldur vera kyr en fara".

Sampson hristi höfuðið efandi, en sagði ekki meira. Þau fóru nú á pósthúsið til að fregna, hvar líkfarastjórinn ætti heima, og eftir að hafa fengið að vita það, fóruþau þangað. Það var lítil og gömul búð, sem hann hafði, og þar hittu þau gamlan mann.

"Heyrið þér", sagði Sampson glaðlega. "Þér eruð nægilega gamall til að muna, hvað hér hefir skeð síðustu 17 árin, sem eg býst við að þér hafið verið hér"

"Eg man eins vel, hvað skeð hefir fyrir 60 árum og það, sem skeði í gær", svaraði maðurinn. Í næstkomandi júlí hefi ég verið 69 ár í þessu húsi".

"Þér eruð maðurinn, sem eg vil tala við", sagði Sampson. "Mig langar til að sjá líkfararbækurnar fyrir árið 1856, og segið mér svo, hvort þér sáuð um jarðsetningu hr. Malcolms frá Zoy-húsinu í Markham-götunni. Þér jarðsettuð fyrst frú Malcolm, einsog þér eflaust munið, og mann hennar litlu seinna. Það var kyrlát jarðarför".

Maðurinn klóraði sér bak við eyrað hugsandi.

"Eg get fundið þetta í bókum mínum" sagði hann;

"en eg hefi gott minni og vil síður nota bækurnar. — Zoy-húsinu? Það var húsið, sem ungfrú Frys átti. Hún var jarðsett fyrir ári síðan".

Sampson beið þegandi og vonandi.

"Látum okkur nú sá", sagði hann hugsandi. — Zoy-húsið i síðustu 30 árin. Eg hefi séð um útfarir 12 leiguliða úr því húsi, flest gamalt fólk. Malcolm Malcolm, maður og kona, ég ætti að muna það! Ung og fögur kona, hér um bil 27 ára, og maðurinn veiktist og dó stuttum tíma síðar. Nú man eg það. Jarðarför hennar var viðhafnarlaus, og maðurinn var eini syrgjandinn. Útför hans var stórfengileg, það man ég, því rétt fyrir andlátið kom gamall og ríkur vinur hans, sem borgaði skuldirnar og lagði peninga til útfararinnar. Við hans jarðarför voru tveir syrgjendur, læknirinn og gömul, heldri kona frá London. Eg man eftir konunni, því að jarðarförinni afstaðinni kom hún til mín og spurði, hvort eg hefði fengið borgun, sem hún kvaðst viljug til að afgreiða, þar eð hinn framliðni hefði verið bróðursonur sinn. Mér fanst þetta fallega gjört af henni".

"Fékk hún yður ekki áritun sína?" spurði Sampson.

"Mig minnir, að hún fengi mér nafnspjald sitt, og að eg skrifaði heimilisfang hennar í útfararbókina. En nú skal eg aðgæta í bókinni".

Hann gekk að skápnum, sem var í einu horninu í búðinni, og tók af hillu í honum mjóa og langa bók, meðal margra annara af sömu gerð, sem geymdu æfisögu hans frá ári til árs

"Já", sagði hann, þegar hann var búinn að fletta mörgum blöðum, "hér er það. Frú Laura Malcolm, grenikista, hulin svörtum dúk, svartir naglar —"

"Þetta er nóg", sagði Sampson, þegar hann sá, hvernig Láru brá; "finnið þér nú hr. Malcolm".

"Hér er hann, þremur mánuðum seinna. Stephen

Malcolm, Esq.; póleruð eik, málmhandtök, mjög falleg kista, það man ég vel".

"Það geta auðvitað ekki átt sér misgrip stað í slíkum bókum?" sagði Sampson.

"Misgrip!" sagði maðurinn móðgaður. Ef þér finnið nokkuð rangt bókfært í mínum bókum, skal eg borga 5 prósent af síðustu tíu ára tekum mínum".

"Það er þá enginn efi á því, að hr. Stephen Malcolm dó í Zoy-húsinu, og að þér sáuð um útförina?"

"Enginn minsti vafi".

"Gott. Ef þér viljið gefa mér staðfesta afritun af innritun dánarvottorðsins í útfara-bókina, skal eg borga yður ríflega. Skjalið er nauðsynlegt viðvíkjandi lítilfjörlegum lagalegum viðskiftum. Lifir læknirinn, sem stundaði hr. Malcolm?"

"Nei, það var gamli Dewsnipp. Hann er dauður, en yngri Dewsnipp er núna læknir hérna. Hann mun geta gefið allar þær upplýsingar,sem þér viljið fá".

"Þökk fyrir en ef þér viljið gefa mér afskriftina, þá mun hún duga. Það er satt, finnið þér um leið heimilisfang gömlu heldri konunnar".

"Já, eg skil. Fyrst yður er ant um fjölskylduna, viljið þér auðvitað hafa það líka, enda þó eg haldi að hún sé löngu dáin".

Heimili hennar fanst: — Frú Malcolm, 97 Russell Square,— sem Sampson skrifaði í vasabók sína, og þakkaði gamla manninum fyrir velvild hans og fékk honum nafnspjald sitt, sem á var skrifað Midland hotel. Dagurinn var því nær á enda, og Sampson vildi sem fyrst komast heim með frú Treverton.

"Eg hefði getað rannsakað útfararbækurnar undir eins", sagði hann, "en eg vildi fá að vita meira, og það hefi eg líka fengið, að því er snertir gömlu konuna"

"Já, eg man, að eg dvaldi einu sinni viku í húsinu hennar", sagði Lára. "En hvað mér finst vera langt síðan. Það er eins og endurminning frá öðru lífi".

Lára var mjög ánægð yfir því, að þessi mannræfill var ekki faðir hennar. Það var sem þungu fargi væri létt af huga hennar.

"Hver getur þessi maður verið?" spurði hún sjálfa sig. "Hann hlýtur að hafa verið kær vinur föður míns — annars hefði hann ekki getað náð í myndna og öll bréfin".

Húnásetti sér að heimsækjahúsið í Russell Square, enda þótt hún gerði sér litla von um að finna hana lifandi, þessa frænku sína.

43. KAPÍTULI.

Daginn eftir ók Lára beina leið frá fangelsinu til Russell Square. Samfundur hjónanna var hinn ánægjulegasti.

Hr. Leopold hafði verið hjá skjólstæðing sínum og var í góðu skapi. Hann var í engum efa um endir málsins, þó Desrolles vantaði, og lögreglan var viss um að finna hann.

"Maður á hans aldri og með hans venjum, ferðast ekki langt", sagði Leopold.

Lára sté út úr vagninum sínum fyrir framman eitt af álitlegustu húsunum í Russell Square.

Gamall þjónn í gömlum fötum opnaði dyrnar.

"Býr frú Malcolm ennþá hérna?" spurði Lára.

"Já, frú".

"Er hún heima?"

"Eg skal spyrja að því, frú, ef þér gerið svo vel að gefa mér nafnspjald yðar".

Lára skrifaði á nafnspjaldið: "Lára, dóttir Stephens Malcolm", á meðan þjónninn sótti silfurbjóð til að leggja nafnspjaldið á og færa frúnni.

Áritunin á nafnspjaldinu var sómasamleg og það var Lára líka, svo þjónninn vogaði að bjóða henni inn í borðstofuna, og þar sat Lára á meðan gamla konan var að ráða við sig, hvort hún ætti að veita henni viðtal.

Þjónninn kom og fylgdi frú Treverton upp á loft og inn í daglegu stofuna, sem ávalt hafði verið köld endurminning fyrir Láru frá æskuárunum.

Það var langt herbergi og hátt undir loftið með þrem gluggum. Húsmunirnir voru gamlir og góðir.

Í herbergi þessu sat gömul kona við ofninn, klædd svörtum þykksilkiskjól, — alveg eins og Lára mundi eftir henni fyrir mörgum árum.

"Frænka", sagði Lára um leið og hún gekk til hennar, "ertu búin að gleyma mér?"

Gamla konan rétti henni mögru, hvítu hendina sína.

"Nei", sagði hún, "ég gleymi aldrei neinu. Minni mitt, sjón og heyrn er í góðu lagi. Fyrst gat eg ekki áttað mig á nafnspjaldinu, en þegar eg hugsa mig um, vissi eg skjótt, hver þú varst. Seztu niður, góða mín. Jonam skal færa þér eitt staup af sherry".

Hún stóð upp og hringdi klukkunni.

"Þakka þér fyrir, en gerðu það ekki [illegible]a; ég drekk aldrei sherry. Eg óska einskis an[illegible] en tala við þig um föður minn".

"Vesalings Stephen", svaraði frú Malcolm. — Hryggilega óforsjáll, vesalings maðurinn. Einskis óvinur, nema sjálfs sín. Og þú ert gift, góða mín?" — "Það er það sama, Jonam, frænka vill ekkert", sagði hún við þjóninn. "Eg man að gamall vinur föður þíns tók þig að sér; eg kom til Chiswick daginn eftir að Stephen dó, og þá varst þú farin. Eg varð því mjög fegin, að þú hafðir fengið góðan [illegible]að, þó [illegible] eg hefði auðvitað gert það, sem í [illegible] valdi stóð, að útvega þér góðan samastað Sjálf [illegible] ekki haft börn í mínu húsi; þau eyðileggja alt. [illegible] vona að vinur föður þíns hafi látið þér líða vel".

"Hann var mér mjög góður, [illegible] eg [illegible] hann fyrir tveim árum", svaraði Lára.

Eg vona, að hann hafi skilið þig eftir óháða?"

"Hann gerði mig óháða strax og eg kom til hans; hann gaf mér sex þúsund pund og [illegible] þau á banka til að ávaxtast".

"Vel gert. Og hverjum [illegible] gif[illegible]

"Bróðursyni fóstra míns. Erfingjanum að eignum hans".

"Þú hefir verið lánsöm, Lára, og [illegible] þakka guði fyrir það".

"Eg vona, að eg sé þakklát".

"Það kemur oft fyrir, að börn ófyrirsjálla manna öðlast betri lífskjör, en börn þeirra forsjálu".

"Guð hefir verið mér góður, kæra frænka, en mig langar til að biðja þig að segja mér æfiágrip föður míns".

"Eg hafði ekki mikil kynni af honum, en hann kom stundum til mín með konu sína og dvaldi einn dag hjá mér. Hún var frábærlega fríð og góð kona. Þú líkist henni mikið. Okkur kom vel saman".

"Átti faðir minn marga vini eða kunningja um það leyti?"

"Marga vini, góða mín. Hann var fátækur.

"Eg man eftir einum manni, sem kom mjög oft í húsið til okkar og faðir minn og hann voru oft saman. Eg hefi alvarlegar ástæður til að vilja þekkja sem flest um þann mann".

"Eg held eg viti við hvern þú átt; móðir þín mintist oft á hann við mig, en eg held að dagbækurnar mínar geti sagt þér það betur en eg. Síðan maður minn dó fyrir 23 árum síðan, hefi eg haldið nákvæmar dagbækur. Taktu lyklana mína, Lára, og opnaðu hurðina til vinstri handar í dragkistunni minni”.

Lára gerði sem hún bað. Þegar hún var búin að opna hurðina, komu í ljós nokkrar hillur og í þeim 23 dagbækur með nafni og ártali á.

“Látum okkur sjá”, sagði gamla konan. Faðir þinn dó um veturinn 56 og móðir þín nokkrum mánuðum áður. Fáðu mér bókina fyrir árið 56”.

Lára rétti henni bókina, og gamla konan stundi ofurhægt um leið og hún opnaði hana.

“Sjáðu, hvað ég hefi skrifað vel árið 56. Mér hefir farið aftur að skrifa síðan. Við eldumst án þess að vita af því. Nú verð eg að finna eitthvað af samtali móður þinnar og mínu”.

“2. júní. Kjötflísarnar voru þykkar og ekki steiktar eins og matreiðslukonan er vön að gera. Verð að tala við hana um reykta fleskið. — Las fræðandi ritgerð í *Times* um óbeinan skatt og fann, að þekking mín hafði aukist. Talaði við matreiðslukonuna og bað um steikt lambakjöt til morgunverðar og lax og steiktan hænuunga til dagverðar.

“Eg finn ekki nafn mömmu þinnar í fyrstu viku júnímánaðar, góða mín; en hérna kemur það þann 15. Nú skaltu heyra sömu orðin og móðir þín talaði, skrifuð sama daginn og hún talaði þau. Og þó hæðast sumir að því, að gömul kona skuli halda dagbók”.

“Eg er þakklát fyrir, að þú hefir haldið hana”, sagði Lára.

15. júní kom Stephen ásamt konu sinni til mín til að borða morgunverð, samkvæmt umtali. Eg bað um steikta spöku, steikt kjöt, steikta önd, baunir, nýjar kartöflur, sherry-tertu og rjóma-eggjaköku. En þessi umhyggja mín kom ekki að gagni; vesalings konan var föl og þreytuleg, þegar hún kom, og borðaði nær því

ekkert [illegible]ar morgunverðinn fór Stephen út til að finna [illegible]nn, að hann sagði; svo kona hans og eg áttum rólegan tíma í daglegu stofunni minni. Hún sagði mér, að þessi Desmond kapteinn væri hinn illi andi manns síns. Hann er ekki gamall vinur hans, svo hin slæmu áhrif þessa manns eru óafsakanleg. Við hittum hann fyrst í Boulogne í fyrra, og frá þeirri stundu hefir hann og Stephen verið óaðskiljanlegir. Hún segir, að þessi Desmond spili og drekki voðalega, og að hann sé orsök í eyðileggingu Stephens. “Við vorum fátæk, þegar við fórum til Boulogne”, sagði hún, “en við gátum lifað sómasamlega og vorum gæfurík fyrsta árið, en frá þeim tíma, að maður minn kyntist kaptein Desmond, gekk alt öfugt. Stephen byrjaði aftur á sínum gamla vana, að leika knattleik á borði og að spila. Áður var hann glaður heima og rólegur, en þegar Desmond kom til sögunnar, hætti hann að vera heima á kveldin. “Eg veit, að það er rangt að hata”, sagði vesalings Lára, “en eg get ekki annað en hatað þenna Desmond”.

“Vesalings mamma”, sagði frú Treverton.

“Eg spurði hana, hvort hún vissi hver þessi Desmond væri, en hún sagði, að þegar hann kyntist Stephen hefði hann verið í fæðissöluhúsi í Boulogne. Hefði verið erlendis lengst af æfinni, og engan ættingja átt. Hann smjaðraði fyrir manni mínum og stundum fyrir mér. Hann er oft í Chiswick, og í hvert skifti, sem hann kemur þangað, tekur hann manninn minn með sér til London, sem þá er oftast fjarverandi 2—3 daga. Hann er þá á nóttunni hjá Desmonds í Mays Building, St. Martins Lane”.

“Frænka, lofaðu mér að skrifa þessa áritun hjá mér”, sagði Láraum leið og hún ritaði hana í minnisbók sína.

Því vilt þú vera að hugsa um Desmond?” sagði gamla konan. “Það alt, sem hann hefir gert pabba þínum, er liðið og gleymt. Ekkert getur breytt eða bætt úr því".

"Nei, frænka, en meðan hann lifir heldur hann áfram að göra ilt. Hann eykur glæpi sína en minkar ekki. Mér er þessi upplýsing mikilsvirði".

"Eg hefi óvalt álitið dagbækur mikilsvirði, svo það furðar mig ekki, þó þessi upplýsing sé ómetanleg. En nú er ekki meira um Desmonds. Mamma þín talar um sjálfa sig; hún kveðst ekki vera vel frísk, og er hrædd um, að hún lifi ekki mörg ár, og hvað ætli þá verði af vesalings Láru?"

"Komuð þér nokkurn tíma til Chiswick?"

"Aldrei, nema til að vera við jarðarför pabba þíns".

"Var kapteinn Desmond þar þá?"

"Nei, en konan í húsinu sagði mér, að hann hefði verið hjá pabba þínum þangað til hann dó."

"Eg þakka þér hjartanlega fyrir allar upplýsingarnar, frænka. Eg kem aftur eftir fáa daga, ef eg má".

"Gerðu það, góða mín, og taktu manninn þinn með þér, mig langar til að kynnastt honum. Ef þú lætur mig vita fyrirfram nær þið komið, gleður það mig, að veita ykkur dagverð".

"Það verður ánægjulegt fyrir okkur að koma, frænka. Við erum í áríðandi erindum í London, sem ég vona, að sé bráðum lokið, og ég skal segja þér frá þeim, þegar þeim er lokið".

"Gerðu það, góða mín; það gleður mig að sjá þig aftur"

44. KAPÍTULI.

Fyrri hluta næsta miðvikudags varð Jón Treverton að mæta fyrir rannsóknardómaranum í réttarsalnum í Bow stræti.

Sömu vitnin voru til staðar og áður. Tveir læknar voru þar til að segja álit sitt um rýtinginn. Annar þeirra sagði, að blóðblettir væru á blaðinu, sem aldrei hyrfu. Hinn sagði, að blað úr stáli, sem þurkaður væri lögurinn af meðan það væri vott, bæri engin merki, og útlit rýtingsins væri af áhrifum tímans og loftsins.

Þegar yfirheyrslunni var því nær lokið, kom gömul kona, leidd af George Gerarð, inn í réttarsalinn og bauðst til að bera vitni. Það var frú Evitt, sem farin var að hressast.

“Ó, já”, sagði dómarinn, þegar frúin var búin að leggja af eiðinn. “Þér eruð húsráðandinn, eruð þér það ekki? Því komuð þér ekki til yfirheyrslu á fimtudaginn var? Þér voruð þó kallaðar”.

“Já, herra minn; en eg var veik og gat ekki mætt”.

“Þér gátuð ekki mætt, vegna veikinda? Nú, hvað hafið þér að segja um fangann?”

“Eg hefi það að segja, herra minn, að það hefði aldrei átt að taka hann fastan. Eg hefði átt að koma fram löngu fyr og segja sannleikann — það hefir kvalið mig svo ósegjanlega, að eg gerði það ekki — þess utan ung og fögur kona”.

“Hvað meinið þér með þessu rugli?” sagði dómarinn? Talar vesalings konan óráð?”

"Nei, eg tala ekki meira óráð en þér. Líkami minn hefir þjáðst af köldu, en sál mín er heilbrigð".

"Þér megið ekki tala um þjáningar yðar. Hvað segið þér um fangann?"

"Að hann er jafn saklaus af morðinu og nýfætt barn".

Svo sagði fru Evitt honum um gráa hárlagðinn, og blóðuga sloppinn í skápnum, en vék mjög oft frá efninu, svo dómarinn varð að áminna hana hvað eftir annað.

"Sem er ennþá í skápnum og lögreglan getur fundið, ef hún vill", sagði frú Evitt síðast.

"Sem hún eflaust gerir", sagði dómarinn. "Hvar er þessi Desrolles?"

"Það hefir verið leitað að honum", sagði Leópold. "Ef þér leyfið það, þá eru tveir herrar hér í salnum, sem geta gefið upplýsingar viðvíkjandi málinu".

Annar þessara manna var Jóseph Lemúel, hinn nafnkunni milíónaeigandi; þegar hann gekk inn í vitnastúkuna, þögnuðu allir, einsog þeim hefði opinberast engill.

"Hafið þér heyrt nokkuð um þennann viðburð, hr. Lemúel?" spurði dómarinn ofur auðmjúkur.

"Eg held eg geti gefið upplýsingar um ástæðu til morðsins,, sagði Lemúel. "Viku áður en hún var myrt, leyfði eg mér að senda henni hálsmen, og eg hefi ástæðu til að ætla, að það hafi orðið orsök til dauða hennar".

"Var menið svo kostbært, að það gæti freistað morðingja?"

"Í raun réttri ekki, en fyrir æfingarlaust auga hlaut það að sýnast mikils virði. Eg sendi það sem gjöf til þessarar konu, er vakti aðdáun mína með hæfileikum sínum".

"Eðlilegt", sagði dómarinn.

"Eg var nýbúinn að kaupa það í París fyrir 50 pund; en það var svo góð stæling, að fáir gátu séð, að það voru ekki demantar, nema máske demantasalar, og þó ekki allir”.

“Hélt frú Chicot, að steinarnir væru ósviknir?”

“Eg veit það ekki. Eg sagði henni ekkert um hálsbandið. Eg sendi henni það sem leikkonu, er virða yfirskynið jafnt sannreyndinni”.

“Spurði frú Chicot ekki um sannvirði gjafarinnar?”

“Gjöfin var gefin og þegin í þögn”.

“Er þetta alt, sem þér hafið að segja?”

“Já, það er alt”.

Næsta vitnið var Mosheh, demantasalinn. Hann sagði glögt og greinilega frá manninum, sem komið hefði að bjóða sér demantana, og meðal þeirra voru summir svo stórir, að þeir voru eftirsóknarverðir fyrir þjófa. Manninum, sem kom með þá, brá sýnilega, þegar hann vissi, að þeir voru ekki hreinir, heldur stæling”, sagði hann.

“Gætuð þér þekt þenna mann aftur?” spurði dómarinn.

“Eg held eg gæti það”.

“Var það fanginn?”

“Nei, það var maður milli 50 og 60 ára”.

“Hefir nokkur mynd af Desrolles?”

“Já, svaraði einn lögregluþjónninn; frú Evitt hefir fengið okkur tvær myndir. Aðra hefir spæjarinn, sem er að leita að Desrolles; hin er hér”.

Myndin var rétt að vitninu”.

“Já”, sagði Mosheh, “eg held að það sé sama andlitið. Maðurinn, sem til mín kom, hafði sítt grátt skegg, sem huldi neðra hluta andlitsins og gerði hann ellilegri. Eg held að skeggið hafi verið falskt, en eg er samt næst því sannfærður um, að það er sami maðurinn. Efri hluti andlitsins er all-einkennilegur, og ég held mér skjátli ekki”.

Eftir að vitnaleiðslunni var lokið, krafðist hr. Leópold, að Jóni Treverton væri slept úr fangelsinu. Eftir nokkrar umræður samþykkti dómarinn kröfu þessa og fanginn var frjáls.

45. KAPÍTULI.

Þegar Desrolles yfirgaf þorpið Hazlehurst, var hann hinn ánægðasti. Hann hafði innunnið sér stórkostlegar árlegar tekjur, og ætlaði nú að ferðast úr borg í borg og frá einu landi til annars og lifa heiðarlega.

Hann áleit París vera fyrstu og hentugustu biðstöðina á skemtiferð sinni; en þegar þangað kom, gleymdi hann öllum góðu áformunum sínum. Hann var gagnkunnugur í borginni, því þar hafði hann verið í mörg ár meðan hann var á þroskaskeiði sinu. Vínsölubúðirnar á hverju götuhorni voru honum ofraun. Ekki skeytti hann um skraut eða fegurð og heimsótti því fyrst af öllu sínar gömlu holur.

Fyrir mörgum árum síðan hafði hann átt heima í stúdentadeild borgarinnar; þar hafði hann drukkið og þar hafði hann eytt peningum sínum, og þangað fór hann nú.

Húsið, sem Desrolles hafði búið í, var enn við líði, þrátt fyrir allar breytingar þar í grendinni; en mjög hrörlegt.

Hann gekk inn í vínsölukjallarann, og spurði, hvort nokkurt herbergi væri fáanlegt til leigu.

"Það er alt af autt pláss handa einstaklingum", svaraði fjörug stúlka fyrir innan búðarborðið. "Það er fallegt lítið herbergi autt á fimta lofti".

Desrolles ypti öxlum.

“Á fimta lofti”, sagði hann. “Haldið þér að fætur mínir séu jafn ungir og fyrir 20 árum?”

“Þér virðist unglegur og fjörugur”, sagði stúlkan.

“Eg vil heldur herbergi á fyrsta eða öðru lofti”, sagði hann.

“Þau eru öll leigð”, svaraði stúlkan.

Eftir nokkra umhugsun kvaðst Desrolles vilja sjá herbergið, og fylgdi honum gömul kona þangað upp.

“Það snýr út að nýju Boulevarden, og er skemtilegt”, sagði hún og opnaði gluggann.

Desrolles leit út og niður á nýju, breiðu götuna, með stórum fólksvögnum, vinnuvögnum og asnakerrum.

Herbergið var lítið en þokkalegt og húsmunirnir hentugir, svo Desrolles leizt vel á það.

“Það er afar-ervitt, að ganga upp þessa háu stiga”, sagði hann; “en ég verð að taka það”. .

Áður fyrri höfðu menn verið frjálsir og óhindraðir við sinar venjur i þessu húsi, og mátt koma heim nær sem var á nóttunni, því allir höfðu lykil að útidyrum. Desrolles spurði, hverjar venjur nú tíðkuðust í þessu húsi, og komst að því, að sömu venjurnar ríktu enn. Eigandinn krafðist þess eins, að leigan væri borguð, og að menn móðguðu ekki lögregluna.

Desrolles lét töskuna sina á gólfið, borgaði gæzlukonunni mánaðarleigu fyrirfram og fór svo út til að heimsækja sina gömlu uppáhaldsstaði.

Hann varð var við margar breytingar, en loftslagið var hið samam, og siðirnir líka. Absinth var nýr drykkur, og Desrolles tók hann framyfir koníak, þó hann væri margfalt eitraðri. Hann fann marga nýja félaga á þessum gömlu stöðvum; það voru ekki sömu mennirnir og hann hafði kynst áður, en þeir höfðu sömu siði, og hugmyndir Desrolles um vináttu var samsafn af löstum. Hann kyntist mönnum, sem hann gat spilað og drukkið með, sem voru jafn orðvondir og hann og skoðuðu lífið í þessum heimi og öðrum frá sama sjónarmiði og hann.

Einn morguninn rakst Desrolles á enskt blað, viku gamalt, sem sagði frá fyrstu yfirheyrslunni yfir Jóni Teverton. Desrolles starði á blaðið með meðvitundarlausri undrun. Því hugur hans var umkringdur af *absinth*-þoku; og reyndi að gera sér grein fyrir, hvaða áhrif þessi málsókn á Jón Treverton gæti haft á forlög sín.

Nafn hans var ekki nefnt í blaðinu, svo ennþá var hann óhultur, en samt var ekki unt að vita, hvað ske kynni, þegar rannsókn af þessari tegund var hafin.

"Þetta er mjög slæmt', hugsaði Desrolles. Málið var dautt, að mínu áliti. Það er eflaust prestssonurinn, sem hefir komið til sögunnar og vakið það upp aftur".

Eg má liklega til að fara til Ameríku, til að vita mig úr allri hættu, en hvað verður þá um styrktarféð, sem þau Lára og Jón hafa lofað mér? Þau svifta mig því, ef til vill, þegar ég er kominn vestur um hafið".

Hann heimsótti gufuskipa-skrifstofu og fékk þar lista yfir öll gufuskip, sem áttu að fara frá Havre til Ameríku næstu 6 vikurnar. Skjal þetta bar hann í vasa sinum í 2 eða 3 daga og las það yfir, þegar hann hafði tíma til. Hann mundi nöfn skipanna og stærð, en var ekki búinn að ákveða, með hvaða skipi hann helzt vildi fara. *La Reine Blanche* ætlaði til Valparaiso að viku liðinni, og *Zenobie* til Rio Janeiro að 14 dögum liðnum. Hann var í efa um, hvoru þessara skipa hann ætlaði með.

Hann átti 60 pund til og ferðin kostaði 50, svo afgangurinn var ekki mikill.

Loksins ákvað hann að fara með *La Reine Blanche* Hann fór til *Belle Jardiniere*, fékk sér snotran fatnað og ferðatösku og fór þaðan til umboðsmannsins til að fá sér farseðil.

Hann hafði ákveðið að taka sér nýtt nafn, þegar hann færi til Vesturheims, en fata og tösku kaupin höfðu þreytt hann svo hann þurfti að fá sér hressingu, og þegar hann kom á skrifstofuna var hann ekki fær um að telja peningana sjálfur, svo skrifarinn varð að hjálpa honum að telja borgunina fyrir farseðilinn. Þegar svo skrifarinn spurði um nafn hans, svaraði hann í hugsunarleysi: *Desrolles;* en áttaði sig strax og sagði: "Eg bið afsökunar", sagði hann geispandi; "Desrolles er nafn vinar míns. Mitt nafn er Mowbray, kapteinn Mowbray, borgari Bandaríkjanna. Nýlega lokið við hringferð um Evrópu. Ameriskur; en mjög glaður hér í Paris. Mikið breyttur síðan eg var hér síðast á ferð fyrir 20 árum. Ekki breyzt til hins betra".

"Ó, svo þér heitið ekki Desrolles, þér heitið Mowbray?" sagði skrifarinn og leit grunsamlega á hann.

"Já, Mowbray, M-o-w-b-r-a-y", svaraði Desrolles.

Frá skrifstofunni fór hann til Cafee de la Rotonde og fékk sér þar *absinth.* Sofnaði svo í ofnkróknum góða stund, og var skárri þegar hann vaknaði.

Þaðan fór hann að finna kunningja sinn og fékk sér ásamt honum góðan dagverð; að því búnu fóru þeir að leika knattleik á borði og drekka, og var Desrolles orðinn þrætukær og fullur, þegar nótttin var byrjuð.

Það var tvent, sem Desrolles vissi ekki: Fyrst, að þessi nýji vinur hans var einn af mestu hrekkjalimum Parísar, sem lögreglan hafði aldrei augun af, og hitt, að á hælum hans var enskur spæjari, sem vissi alt um þessa fyrirhuguðu ferð hans.

Litlu fyrir miðnætti fór Desrolles heim, og kom að opnum utidyrum hússins, svo hann þurfti ekki að nota lykil sinn, enda var honum það hentugra.

Hann staulaðist upp stigann rambandi og komst loks inn í herbergi sitt; en þegar þar kom, var lögð þrekleg hönd á öxl hans. Honum varð í meira lagi bilt við, en sagði þó á frönsku: "Hvað viljið þér?"

"Yður", svaraði gesturinn á ensku. "Eg tek yður fastan, grunaðan um, að hafa átt þátt í Chicot-morðinu. Þér vitið alt um það. Þér voruð yfirheyrður og alt, sem þér segið nú, verður notað sem vitnisburður gegn yður. Það er bezt, að þér komið rólegur með mér".

"Ég skil yður ekki," sagði Desrolles á frönsku. "Ég er franskur maður."

"Jæja, eruð þér franskur· Þér hafið verið í þessu húsi í þrjár vikur sem Englendingur. Þér keyptuð farseðil í dag til Valparaiso. Ekkert rugl hra Desrolles. Komið þér rólegur með mér."

"Þér hafið líklega mann með yður.?" spurði Desrolles.

Útlit Desrolles og svipur var á þessu augnabliki djöfullegur, verri en hins grimmasta dýrs.

"Auðvitað," sagði maðurinn rólegur. "Þér getið eflaust skilið það að ég er ekki svo heimskur að voga mér inn í slíka holu hjálparlaus. Aðstoðarmaður minn er í ganginum fyrir utan dyrnar og við höfum báðir skammbyssur. Enga hrekki nú," sagði spæjarinn, þegar Desrolles stakk hendinni í brjóstvasann. "Hættið þér þessu. Er það hnífur.?"

Það var hnífur og voðalegur morðkuti líka. Desrolles hafði náð honum og hélt nú langa oddhvassa blaðinu tilbúnu áður en spæjarinn gat hindrað það, sem flaug nú á hann áður en hnífurinn gat sært hann og tók utan um Desrolles miðjan· Desrolles hamaðist eins og brjálaður maður.

Á yngri árum hafði Desrolles verið nafnkunnur kraftamaður, og þessa nótt, þegar reiðin og kviðinn gerðu hann frávita og loguðu í honum, voru kraftar hans óskiljanlega miklir, svo hann virtist um stund ætla að sigra. Spæjarinn hafði logið þegar hann sagði að félagi sinn væri í ganginum utan við dyrnar. Franski lögregluþjónninn, sem lofað hafði að hjálpa honum, var ekki komin, en spæjaranum leiddist og hélt sig færan um að ráða niðurlögum þessa gamla drukkna manns hjálparlaust.

Hann vildi ekki brúka skammbyssuna, áleit það skyldu sína að ná honum lifandi, svo hann yrði dæmdur samkvæmt lögum lands síns.

"Komið þér nú," sagði hann rólega, "látið mig smegja handjárnunum á yður. Áflog eru þýðingarlaus."

Desrolles nísti tönnum en svaraði ekki. Hann var búinn að koma spæjaranum allnærri dyrunum, sem stóðu opnar, og vissi ef hann gæti hrint honum út úr dyrunum og ofan í stigann var honum dauðinn vís.

Líklega hefir spæjarann grunað áform Desrolles, því hann beitti öllu afli sínu og hrakti hann aftur á bak þvert yfir herbergið, hrinti honum svo á veginn og slepti honum um leið, í því skyni að taka enn fastar utan um hann aftur. En þegar stóri skrokkurinn hans Desrolles lenti á veggnum með miklu afli, brotnaði fúni tréveggurinn og Desrolles féll aftur á bak út af gólfinu, lenti á digrum bjálkum, sem reistir höfðu verið upp við húsið til stuðnings því, og var dauður þegar hann kom niður á steinstéttina.

Parísarblöðin gátu um þetta óhapp daginn eftir og ensku blöðin nokkrum dögum seinna.

ENDIR.

Herra og frú Treverton foru aftur heim til Hazlehurst Manor, og þótti vinum þeirra mjög vænt um að John slapp slysalaust úr þessari klípu.

Á leiðinni heim dvöldu hjónin mánaðartíma við baðstaðinn Dorsetshire, og á meðan spjallaði fólkið sig uppgefið um þessi málaferli og æfiatriði John Trevertons.

Þegar að fregnin um það að John væri sýkn saka, barst til Hazlehurst, tók Edward sig til og fór af landi burt og til Cap, þar ætlaði hann að stunda landbúnað og dvelja það sem eftir var æfinnar. Enginn saknaði hans nema móðir hans, en föður hans þótti vænt um að hann fór, því hann vissi að Edward hafði kært John og áleit það slæma synd.

Í maímánuði um vorið fæddi Laura efnilegan son, sem gamli heimilislæknirinn tók á móti og lagði í faðm Johns segjandi:

"Gamli vinur minn hefði víst verið hreykinn, ef hann hefði vitað að nafn sitt yrði við líði nokkra áratugi enn."

"Guði sé lof að alt hefir snúist á betri veg," sagði John Treverton alvarlega.

Í ágústmánuði kom George Gerard til Manor House til að dvelja þar fáeina daga. Af tilviljun hafði Laura boðið Celíu að vera hjá sér fáeina daga, og það voru einmitt sömu dagarnir og Gerard var þar.

Þau gengu oft upp á heiðina sér til skemtunar, Gerard og Celía, og afleiðingin varð sú að þau heitbundust.

Treverton hjónunum þótti mjög vænt um þetta og presthjónunum sömuleiðis. Og áður en þau voru búin að vera heitbundin eitt ár, var Treverton búin að kaupa gamla héraðslæknirinn til að sleppa embætti sínu, og veitti svo Gerard embættið.

Þannig atvikaðist það að Celía, ásamt Trevertons hjónunum gat með sanni sagt:

"Alt er gott þá endirinn, allra beztur verður."